ANIMORFI

cronicile HORK-BAJIRILOR

CORINT JUNIOR

K.A. Applegate

Cu ochii mei de andalit am putut vedea dintr-odată în toate direcţiile. Am văzut peretele vertical al văii în spate, copacii nenumăraţi care se înşiruiau în stânga şi-n dreapta, panta cealaltă a văii, la mai multe mile distanţă. Cerul, nu atât de auriu şi de roşu cum ar fi trebuit să fie, se desfăşura maiestuos deasupra creştetelor noastre, făcând valea să pară pitică. Iar jos de tot, atât de departe că m-apuca răul de înălţime, am văzut o bucată din îngrozitorul Adânc.

Nu ştiu de ce, dar Adâncul îmi atrăgea atenţia chiar mai mult decât priveliştea ameţitoare, măreaţă, din jur.

Am privit în inima Adâncului. Apoi m-am uitat în altă parte şi iar în Adânc. Aproape de buza văii, copacii dispăreau, înlocuiţi de plante în culori imposibile şi de forme contorsionate.

<Dak. Ce este în Adânc?>

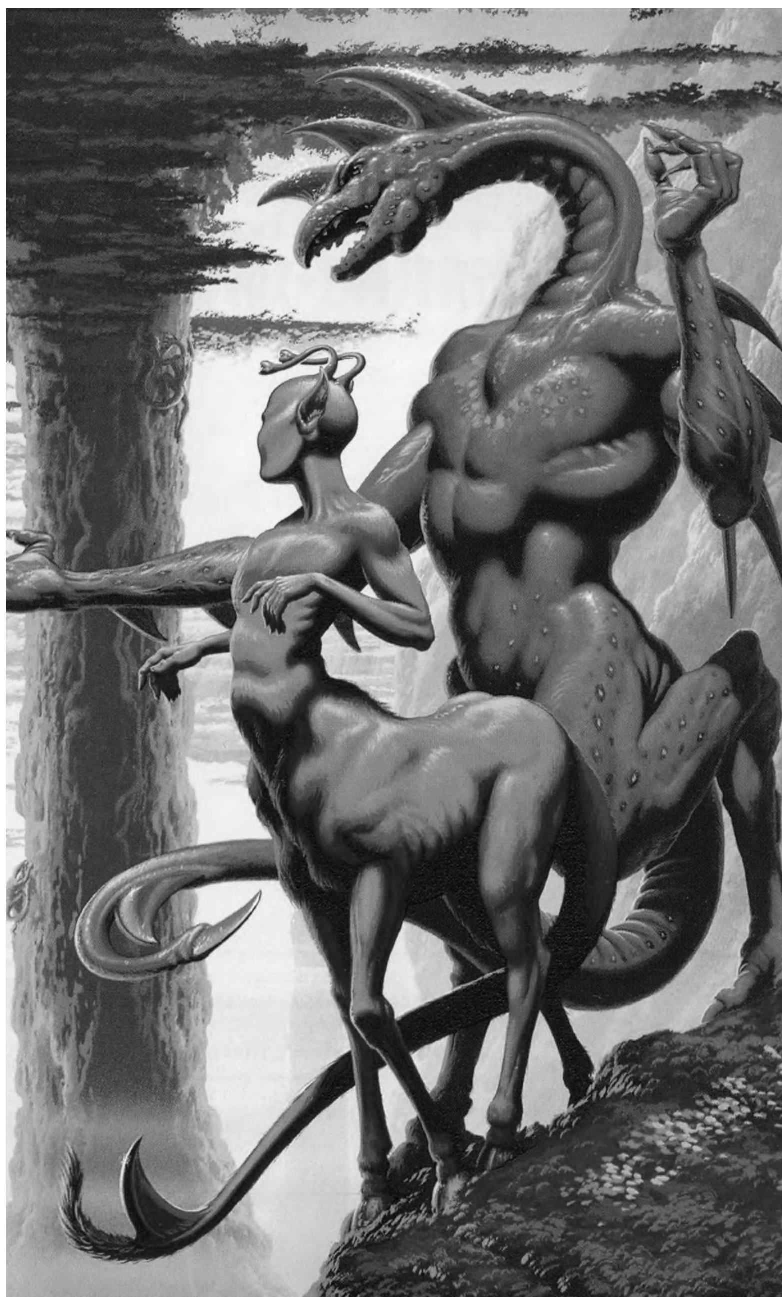
El s-a uitat la mine de parcă i-aş fi citit gândurile.

— Nu ştiu, a recunoscut el. Ştiu doar ce spun cei din neamul meu.

<Şi ce spun cei din neamul tău că este în Adânc?>

— Groaza, a zis el simplu.

„Ei spun că în Adânc sălăşluieşte groaza."

Se numeşte Dak Hamee.
Poporul lui crede că are
puteri de „clarvăzător".
Că el îi va conduce spre adevăr.

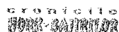
Se numeşte Aldrea. Fiica prinţului Seerow.
Andalitul a cărui neglijenţă a permis
ridicarea Imperiului Yeerk.

Povestea lor începe în lumea hork-bajirilor.
Înainte de invazie. Înainte de teroare.
Înainte de yeerki...

Această poveste
s-a întâmplat înainte de
ANIMORFI...

www.corintjunior.ro
ISBN (10): 973-7644-44-1

ISBN (13): 978-973-7644-44-2

de K.A. Applegate

Traducere de Verginica Barbu-Mititelu

CORINT JUNIOR

Pentru Michael şi Jake

Cărţile din seria Animorfi, la Corint Junior, în 2006 şi 2007:

Cronicile după Ellimist Cronicile hork-bajirilor Cronicile andalite Visser

1 Atacul 2 Invadatorul 3 întâlnirea 4 Mesajul 5 Prădătorul 6 Captura

Prolog

Numele meu este Tobias.

Eram neliniştit. Nu mă întrebaţi de ce; pur şi simplu aşa mă simţeam. Şi am zburat.

Nu era planificată nicio misiune a animorfilor atunci. Ceilalţi nu aveau urgentă nevoie de mine. Aşa că, deşi soarele scăpăta, am zburat.

Am zburat către munţi. Către valea secretă, ascunsă, pe care mi-o arătase Ellimistul.

Chiar şi acum am găsit-o cu greu. Deşi ştiam exact unde era. Deşi, ca orice şoim cu coadă roşie, aveam vederea mult mai bună decât a oricărui om.

Ellimistul ascunsese valea de ochii oamenilor. Cum? Cine ştie? Ellimistul putea ascunde toată planeta Pământ, dacă voia.

Dar, ştiind unde se afla valea, am găsit-o, cu puţin efort. Am găsit deschizătura îngustă dintre două creste. Nu m-am lăsat păcălit de felul în care ochii îmi tot alunecau peste deschizătură, de parcă un magnetism necurat ar fi acţionat acolo.

Am zburat, în timp ce soarele cobora, aerul se răcorea, iar curentul ascendent de sub aripile mele largi devenea tot mai slab. A trebuit să dau mai viguros din aripi ca să rămân sus. O prostie, serios. Acum trebuia să petrec noaptea aici, în vale.

Atunci am văzut, sub mine, la sol, ceva care m-a făcut să mă simt bucuros că venisem până acolo. O creatură ciudată, care nu semăna cu niciuna dintre cele născute pe Pământ. Era înaltă de vreo patru picioare[1]. La glezne, la genunchi, la încheieturile mâinilor şi la coate avea lame ascuţite ca briciul. Pe cap avea trei coarne lungi, arcuite în faţă. Coada i se termina cu ţepi ca de stegozaur.

Era un hork-bajir tânăr.

Un hork-bajir tânăr, *liber*.

Sărea din copac în copac, legănându-se, ca o maimuţă sau ca o veveriţă. Gonea printre ramurile copacilor, dar era fericit, nu speriat.

Jucasem şi eu un mic rol în planul Ellimistului de a crea o colonie de hork-bajiri liberi. Desigur, Ellimistul nu intervine în vieţile altor specii.

El aşa pretinde.

Cunoaştem!

În orice caz, împreună cu ceilalţi animorfi ajutasem doi hork-bajiri fugari să găsească drumul până aici. Jara Hamee şi Ket Halpak. Ca toţi hork-bajirii, fuseseră infestaţi de yeerki. Deveniseră sclavii yeerkilor.

Dar ei doi scăpaseră. Nu mă întrebaţi cum. Întrebaţi-l pe tipul care nu intervine în vieţile altor specii.

Au un copil. Era acesta… sau aceasta… care zburda acum sub mine. Nu mă pricepeam încă să-i deosebesc.

Hork-bajirii nu trăiesc la fel de mult ca oamenii. De aceea şi cresc mai repede.

Mi-am iuţit zborul şi l-am întrecut pe copilul hork-

1 Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii; 1 picior = 0,3 m.

bajir. Am găsit „cuibul” de grote, şase sau opt la număr, apropiate una de alta, unde ne închipuiam noi că locuiau hork-bajirii.

Dar, spre surprinderea mea, am descoperit că grotele erau nelocuite. Adulţii stăteau în copaci. Dar nu mai erau doar Jara Hamee şi Ket Halpak. Acum erau peste doisprezece hork-bajiri acolo. Toţi liberi. Mulţi începuseră să-şi întemeieze familii.

Mi-am dat seama în clipa aceea că nu mă îndreptasem întâmplător spre valea ascunsă a hork-bajirilor. Venisem intenţionat, chiar dacă inconştient. Fusesem cam abătut. Dar acum, văzând această micuţă comunitate de hork-bajiri liberi... ei bine, cum ai putea să vezi că libertatea ia locul sclaviei şi să nu te simţi bine?

Aceşti hork-bajiri fuseseră, fără să vrea, trupele de şoc ale Imperiului yeerk. Acum, iată, aveau familii, jupuiau cu grijă coaja de pe copaci şi făceau focul la intrarea în grote.

M-am lăsat din zbor, printre crengile unui ulm uriaş. Jara Hamee era pe ramurile de sus.

«Bună, Jara», am spus.

El mi-a făcut cu mâna. Mi-a dăruit un zâmbet. Mă rog, ceea ce cred hork-bajirii că este un zâmbet. De fapt, dacă nu ştii ce înseamnă, te face să o iei la fugă, strigând „Mami! Mami!”

Ziua de lucru era aproape pe sfârşite pentru hork-bajiri. M-au invitat şi pe mine în jurul focului, iar noaptea s-a lăsat peste vale şi au apărut stelele.

Ca orice pasăre sălbatică, sunt foarte precaut cu focul. Dar am găsit un loc confortabil pe un buştean căzut. Eram destul de aproape cât să mă bucur de lumina lui, dar îndeajuns de departe cât să nu fiu chiar în dogoarea lui.

M-au întâmpinat mai bine decât pe un prieten oarecare. Hork-bajirii cred că eu i-am eliberat.

Hork-bajirii sunt creaturi simple. Nu sunt tocmai

geniile galaxiei, după părerea mea. Când vorbeşti cu Jara Hamee, parcă ai vorbi cu un copil de patru ani. Dar sunt creaturi amabile, drăguţe. Aproape timide, în ciuda înfăţişării lor de coşmar.

— Mănânci coajă? Coajă bună, spuse Jara Hamee, oferindu-mi o bucată.

«Nu, mulţumeso, am zis eu. «N-aş vrea să vă ţin treji, dacă eraţi gata de culcare.»

— Culcare? spuse Ket Halpak. Nu culcare. Poveşti.

Ei bine, nu-mi plăcea nici măcar să mă gândesc cum ar putea fi o poveste a hork-bajirilor. Să recunoaştem: drăguţi sau nu, hork-bajirii nu sunt prea iscusiţi la vorbă.

un

«Ce poveşti o să spuneţi?» am întrebat, fiindu-mi cam teamă de răspuns.

Mă simţeam ca şi cum i-aş fi cerut străbunicii să-mi povestească despre tinereţea ei, ştiţi? Ca şi cum rezultatul avea să fie plicticos.

— Povestea Adâncului-Tată. Povestea Bolţii-Mamă, îmi împărtăşi Ket Halpak.

— Povestea lui *Jubba-Jubba*, zise un alt hork-bajir.

Dar Jara Hamee mă privi şiret. Mă rog, din nou, în felul pe care ei îl consideră şiret.

— Povestea yeerkilor şi a andaliţilor, spuse el. Povestea războiului.

Asta îmi stârni interesul.

Ceilalţi aprobară cu toţii din cap.

— Tatăl-tatăl meu a fost clarvăzător, spuse Jara Hamee. Diferit. Nu ca restul hork-bajiri. Nu ca Jara Hamee şi ca Ket Halpak. Ca… Tobias. Văzut departe. Ştiut multe. Tatăl-tatăl aflat povestea andaliţilor. Aflat povestea yeerkilor. Dat povestea lui tatăl Jara Hamee. Tata Jara Hamee dat povestea lui Jara Hamee.

«Mi-ar plăcea să ascult povestea războiului dintre hork-bajiri şi yeerki», am spus.

Nu ştiu ce-mi imaginasem. Probabil că Jara va spune ceva de genul: *Yeerkii vin*. *Răi*. *Luptă*. *Yeerkii câştigă*. *Noi pierdem*.

Dar n-a fost deloc aşa. Jara Hamee a închis ochii şi a început să se legene înainte şi înapoi. Arăta ca un gargui straniu, de un portocaliu aprins, cu umbre adânci, în lumina focului.

S-a legănat câteva minute, timp în care toţi am aşteptat, răbdători.

Apoi a început să-şi spună povestea, în stilul primitiv, bolovănos, limitat al hork-bajirilor. Un amestec de engleză, de limba hork-bajiră şi alte limbi pe care nu puteam decât să le bănuiesc. La început, mi-a fost greu să-l urmăresc. Dar jur că după câteva minute cuvintele începură cumva să pună stăpânire pe mintea mea. Puteam auzi nu doar cuvintele guturale pe care le rostea el acum, ci şi cuvintele originale, aşa cum fuseseră grăite de „tatăl-tatăl” lui Jara Hamee. Şi de ceilalţi care jucaseră un rol în poveste.

O andalită pe nume Aldrea.

Un yeerk pe nume Esplin.

Clarvăzătorul hork-bajir, Dacă Hamee.

Poate din pricina luminii focului sau poate din pricina felului în care Jara se legăna înainte şi înapoi, de parcă ar fi fost în transă, nu ştiu de ce, dar, în scurt timp, am uitat unde eram. Eram departe.

Departe, foarte departe.

M-am aşezat mai bine pe creanga mea, mi-am zbârlit penele împotriva frigului şi am ascultat.

Capitolul 1

Data andalită: anul 8561.2 Data yeerkă: Generaţia 685, ciclul de mijloc Data hork-bajiră: încălzire timpurie Data pământeană: 1966

ALDREA

Numele meu este Aldrea-Iskillion-Falan. Sunt din rasa andaliţilor. O andalită.

Doar atât se putea spune despre mine, până atunci. Dar după aceea, am devenit mult mai mult. Numele meu a devenit o ironie crudă printre cei din rasa mea. Şi, mai târziu, un blestem.

Însă, când a început această poveste, eram doar o tânără andalită. Doar Aldrea. Nu *acea* Aldrea.

La momentul respectiv, am priceput foarte puţine, ascultând strigătele şi blestemele care se transmiteau telepatic în jurul meu. Am înţeles doar că se întâmplase ceva groaznic.

Am înţeles că războinicul andalit tânăr, bine clădit, care dăduse buzna peste prinţ, era mânios. Mai mult decât mânios. Furios.

Numele lui era Alloran-Semitur-Corrass. Avea să joace un rol în viaţa mea şi în viaţa galaxiei. Dar atunci nu ştiam decât că era furios.

«Da, s-a confirmat. Da, prinţe See row, s-a petrecut. Şi te-am *avertizat* că se va petrece.»

Războinicul andalit se plimba cu paşi mari, încoace şi-ncolo, dând din coadă, nerăbdător. Era negru de supărare. Era de-a dreptul înveninat.

«Dar nu se poate», a spus încet celălalt andalit. «Mi-au promis. Mi-au dat cuvântul lor. Mi-au…»

«Am înregistrarea video, l-a repezit Alloran.

A desfăcut palma şi i-a arătat un cilindru mic. Un aparat de înregistrare holografic. A dat comanda:

«Porneşte!»

În faţa ochilor noştri a apărut o imagine tridimensională. Era întunecată. Focalizarea nu era perfectă. Dar i-am putut vedea pe geddi, mergând în salturi, în felul lor stângaci. Geddii aveau arme. Cuţite. Bâte. Arme primitive. Însă unul dintre ei purta în spate ceva mai periculos: un shredder andalit.

În depărtare, dincolo de geddi, erau patru războinici andaliţi. Glumeau, relaxându-se puţin, omorându-şi timpul.

Soldaţi făcând de serviciu într-un post plictisitor, neinteresant, încercând să se descurce cum puteau.

Un andalit i-a observat pe geddii care se apropiau.

«Staţi pe loc!», a strigat el.

Geddii au continuat să înainteze. Geddul cu shredderul îl ţinea ascuns la spate.

«Staţi pe loc, yeerki! Nu aveţi voie mai aproape de nave.»

M-am uitat mai cu atenţie la holograma care pâlpâia. Da, vedeam o navă de luptă andalită la sol. Ceilalţi – nave şi războinici – nu erau vizibili.

«Am spus să staţi pe loc!» a repetat războinicul andalit.

«Ni s-a dat ordin să evităm incidentele», a spus un alt andalit. «Nu ştii că paraziţii ăştia sunt fraţii noştri?» Aceste cuvinte le rostise cu un rânjet dispreţuitor.

Geddii au venit şi mai aproape.

«Ordin sau nu, viermii ăştia jegoşi nu se vor atinge de nava mea.»

Şi apoi, parcă derulat cu încetinitorul, am văzut cum geddul şi-a adus shredderul de la spate în poziţie de tragere.

ŢIUUU!

ŢIUUU!

Chiar şi în hologramă lumina era orbitoare. Doi războinici andaliţi au fost făcuţi scrum. Ceilalţi doi şi-au scos armele şi şi-au arcuit cozile, dar prea târziu. Geddii s-au năpustit asupra lor, cu armele ridicate.

Holograma a pâlpâit şi s-a stins.

Prinţul Seerow s-a frânt, torsul i s-a aplecat înainte, cele patru picioare au dat semne că-l lasă, pe măsură ce groaznicul adevăr îşi făcea loc în mintea lui.

Prinţul Seerow, cel al cărui nume avea să devină un blestem şi o batjocură.

Era tatăl meu.

«V-au dat cuvântul lor?!» a răcnit de-a dreptul Alloran. «*Cuvântu'*! lor? Sunt nişte paraziţi. Yeerkii fură trupurile altor specii. La ce vă aşteptaţi din partea lor?»

«Niciodată n-au mai făcut rău unor forme de viaţă inteligente. Geddii abia dacă gândesc, în starea lor naturală», s-a apărat prinţul Seerow. «Nu au furat trupurile unor creaturi inteligente. Ei şi geddii trăiesc în simbioză. Au...»

Alloran s-a dat mai aproape de tatăl meu.

«Ascultă-mă, prinţe.» Cuvântul „prinţe" fusese rostit cu un rânjet sfidător. «Aproximativ patru sute de geddi au atacat baza noastră de la sol, aseară. Au nimicit cei peste douăzeci de războinici andaliţi din posturi. Cei peste douăzeci de andaliţi care primiseră ordin clar să *nu* deschidă focul asupra geddilor.»

«N-au fost niciodată până acum o ameninţare», a spus prinţul Seerow. «Yeerleii, chiar şi cei din trupurile-gazdă ale geddilor, sunt inofensivi. N-am vrut ca războinicii noştri în mod accidental să...»

«Aceşti patru sute de geddi inofensivi – aceşti yeerki, aş putea spune, pentru că geddii sigur sunt cu toţii controlaţi de yeerki – mi-au măcelărit războinicii;», a zis Alloran.

Tata şi-a întors capul. Şi-a îndreptat în altă direcţie ochii principali şi pe cei auxiliari, din vârful antenelor, ferindu-se să-l privească în faţă pe Alloran.

«*Măcelăriţi*, prinţe Seerow», a stăruit Alloran. «Să-ţi arăt hologramele cu urmările masacrului? Acestea au fost imaginile cele mai blânde. Dar am şi altele. Ai vrea să vezi ce au făcut cu trupurile războinicilor mei?»

Acum mai era şi altceva decât mânie în tonul lui Alloran. Am desluşit durere în inimile sale. Şi vinovăţie. Vinovăţia de a fi supravieţuit, în timp ce tovarăşii săi muriseră.

Nu ştiu cum de l-am înţeles atât de bine. Eram foarte,

foarte tânără. Atât de tânără, că niciunul dintre adulţi nu acorda vreo atenţie faptului că trăgeam cu urechea. Eram foarte tânără pe atunci, dar aveam o imaginaţie vie. Poate de aceea am putut vedea atât de clar în minte scena cumplită cu Alloran păşind peste cadavre…

M-am cutremurat. De bună seamă că fusese îngrozitor. Dar m-am cutremurat şi din alt motiv: ştiam, deşi eram tânără, că tata va fi învinovăţit.

«Aceşti patru sute de geddi mi-au nimicit războinicii», a spus Alloran, aprinzându-se iarăşi de mânie. «Apoi au pus stăpânire pe cele patru nave de atac şi pe cele două transportoare care se aflau la sol, în acel moment.»

«Nu au putut fi interceptaţi pe orbită?» a întrebat tata.

«Nu. Ai văzut, n-a fost niciun avertisment. Războinicii mei au murit înainte să poată striga după ajutor sau să dea alarma.»

câotuşi, patru nave de luptă şi două transportoare lente… forţele noastre nu ar fi trebuit să aibă probleme să le prindă.»

«Să le prindă? Au scăpat în spaţiul-zero», a spus Alloran. «Patru sute de geddi infestaţi de yeerki, în nave de luptă prevăzute cu shreddere.» Doi războinici tineri au dat buzna înăuntru. Ne aflam într-unul din adăposturile de care eram obligaţi să ne folosim pe această planetă. Avea ferestre mari, desigur, totuşi era un spaţiu închis şi, ca orice andalit, îl găseam incomod.

Unul dintre tinerii războinici avea o groaznică urmă de tăietură, de la piept până la crupă. O tratase, dar se vedea că rana era proaspătă.

«Prinţe Seerow», a spus războinicul rănit. «Senzorii orbitali periferici arată că cele două transportoare nu au sărit imediat în spaţiul-zero. Au aterizat pe partea cealaltă a planetei.»

Alloran a ţâşnit pur şi simplu spre tânărul războinic.

«Mai sunt încă la sol?»

«Nu, domnule. Senzorii arată că au stat la sol doar o oră. Apoi s-au întors pe orbită şi au sărit în spaţiul-zero.»

«Prinţe Seerow», a adăugat celălalt tânăr războinic, «au aterizat lângă bazinele principale cu yeerki. Se pare că au îmbarcat un număr mare de yeerki, înainte să fugă.»

«Un număr mare? Cât de mare?» a întrebat tata, deznădăjduit.

clomputerul estimează că, în cazul unei planificări anterioare şi cu o coordonare atentă, ar fi putut urca la bord până la un sfert de milion de yeerki.»

«Un sfert de milion?» a repetat, sfârşit, tata. «Bine, dar… dar conducătorii yeerki… erau prietenii mei. Nu se poate să fi avut ştiinţă de asta! Cu siguranţă, Consiliul celor Treisprezece n-a ştiut nimic. A fost, probabil, doar un fel de răzmeriţă a unui grup de nemulţumiţii «Prostule», i-a spus Alloran.

Capul tatii a tresărit, de parcă Alloran l-ar fi biciuit cu coada. Era cu neputinţă! Un războinic inferior să-l facă „prost” pe un prinţ!

«Ai fost un prost», a continuat Alloran. «l-ai răsfăţat, l-ai pregătit. Le-ai arătat universul. Le-ai arătat toate lucrurile pe care nu le puteau avea, dacă trăiau aici, pe planeta asta a lor. Le-ai construit chiar raze kandrona portabile şi astfel i-ai eliberat.»

«Yeerkii sunt creaturi inteligente. Au dreptul să se alăture altor rase inteligente. Au dreptul…» «Un sfert de milion de paraziţi foarte inteligenţi, nemiloşi şi hotărâţi, tocmai a fost eliberat în galaxie», a spus Alloran, sec. «Au şase nave andalite. Cât va mai dura până vor învăţa să-şi construiască propriile nave? Cât va mai dura până vor deveni o molimă? Cât va dura până vor găsi o rasă superioară geddilor, o rasă pe care să o infesteze şi să o transforme în legiune de asalt? Sunt mii de planete locuite

doar în partea aceasta a galaxiei.» Alloran şi-a întors toţi patru ochii spre tata. «Prinţe Seerow, eşti eliberat din funcţie.»

«Nu mă poţi elibera tu din funcţie!» a strigat tata.

«Atunci când un comandant devine inapt din cauza unei răni sau a unei deficienţe mentale, subordonaţii săi îl pot elibera din funcţie», a citat Alloran din regulament.

«Ce deficienţă mentală?» l-a întrebat tata.

«Prostie», i-a răspuns, cu asprime, Alloran. «Prostia bunătăţii. Caritate faţă de potenţiali inamici. Ai fost un prost, Seerow. Un prost moale, sentimental, bine intenţionat. Şi acum războinicii mei sunt morţi, iar yeerkii cutreieră prin galaxie. Câţi vor mai muri, până vom ajunge să controlăm această molimă? câţi vor mai muri din cauza bunătăţii lui Seerow?»

Bunătatea lui Seerow.

Chiar şi la vremea aceea, cu atâţia ani în urmă, am înţeles. Epitaful tatii tocmai fusese scris.

Nu mai puteam privi. Am fugit afară, neobservată de adulţi. Am fugit afară, în amurgul yeerk. Cerul dungat în culori ţipătoare, verzi şi galbene, se întuneca.

Aerul aspru mă zgâria pe gâtlej. Curând, avea să înceapă ploaia de noapte, ploaia acidă, iar eu trebuia să mă retrag în adăpost.

În scurt timp, aveam să părăsim acea planetă. Ştiam asta. Văzusem cum războinicii care rămâneau construiseră un perimetru de apărare în jurul micului nostru cartier general.

Centrul de Pace şi Cooperare Andalito-Yeerk. Aşa fusese numit. Iar acum începea să se burzuluiască, împărţind focuri de shreddere.

Mi-am întors ochii auxiliari către bazinul yeerk. Yeerkii îl numeau Sulp Niar. Arăta ca plumbul topit.

Împreună cu mama şi cu tata, venisem şi eu pe planeta yeerkilor. Totul făcea parte dintr-un plan: să le

arătăm yeerkilor că eram sinceri în dorinţa noastră de pace şi de prietenie.

Dar mie nu-mi plăcuse niciodată planeta asta. Nu-mi plăcuseră niciodată yeerkii. Iar acum ei distruseseră visurile tatălui meu.

Bunătatea lui Seerow.

Iubirea de pace a tatălui meu eliberase ciuma unui război asupra unei galaxii nepregătite.

(capitoluf 2)

Data andalită: anul 8563.5

Data yeerkă: Generaţia 686, ciclul timpuriu

Data hork-Jbajiră: răcire târzie

Data pământeană: 1968

ALDREA

Sunt fiica prinţului Seerow. Prietenii mă tachinează, uneori. Îmi spun „A/ebunătatea lui Seerow”.

Vedeţi, nu sunt ca majoritatea andalitelor. Nu mă mulţumesc cu ştiinţele şi artele, ocupaţiile feminine tradiţionale. Nu vreau să fiu teoretician al spaţiului-zero, arhitect peisagist sau artist al norilor.

Vreau să fiu războinic. Vreau să lupt împotriva yeerkilor.

Ştiu ce spune toată lumea: andalitele nu sunt născute să fie războinici. Lama din vârful cozii noastre este mai mică. Mai degrabă un scalpel, decât o coasă arcuită, cum au fraţii noştri.

Dar lupta cu coada nu este totul. Cel puţin nu în războiul modern, care se poartă cu shreddere şi cu explozivi cu dispersie ionică, lansaţi de pe navele noastre cele mai avansate. Războiul contra yeerkilor nu va consta în lupte cu cozile.

În plus, datorită tehnologiei de metamorfozare, recent inventată, putem lupta folosind oricâte trupuri fizice vrem. Şi multe studii au arătat că femeile sunt într-adevăr superioare, când vine vorba de metamorfozare.

Nimeni nu mă ascultă. Nici mama. Nici măcar tata.

Desigur, tata nu ascultă mai nimic, acum. Îndeplineşte orice sarcină măruntă, umilitoare, neincomodând pe nimeni. Face tot ce i se spune.

De aceea tocmai intraserăm pe orbita unei planete fără importanţă, de care nu-i păsa nimănui. Era, într-un fel, un exil. Tata fusese trimis într-un loc unde nu putea face niciun rău.

— Transparent, i-am cerut computerului.

Peretele exterior al cabinei mele s-a transformat din gri-opac în transparent. Vedeam afară spaţiul care strălucea de stele. Dar jumătate din perspectivă mi-o închidea planeta însăşi. Noua noastră casă.

În general, arăta mai degrabă ca un satelit lipsit de viaţă, decât ca o planetă vie. Mare parte din suprafaţa ei era de un cenuşiu-închis, de piatră stearpă. Ştiam din rapoartele de care dispuneam că avea o atmosferă foarte subţire. Era o planetă rece. Îngheţată. Aerul era atât de rarefiat că un andalit putea să se sufoce şi să moară în treizeci de minute.

Dar în jurul ecuatorului planetei, priveliştea era ciudată: falii uriaşe, adânci, întreţesute, interconectate. Arăta de parcă ar fi păşit cineva pe glob, strivindu-l ca pe un pepene galben copt, plesnindu-i coaja pe laturi.

De fapt, chiar asta se petrecuse. Cu milioane de ani înainte, un asteroid masiv lovise polul nordic al planetei. Impactul distrusese scoarţa, mai ales pe linia ecuatorului. În suprafaţa planetei se căscaseră văi uriaşe, adânci.

Văi cu pereţi abrupţi, colţuroşi. Văile aveau cincizeci de mile[2] adâncime, iar în interiorul lor era o atmosferă bogată în nitrogen şi oxigen. Pereţii văilor erau verzi. Albiile lor erau de un albastru otrăvitor, sinistru. Senzorii noştri nu penetrau ceaţa aceea albastră.

---

2 Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii;
1 milă = 1 609 metri.

Când am trecut graniţa dintre noapte şi zi, spre întuneric, am văzut că albastrul acela lumina.

M-am uitat mult timp la planetă. Până când, în sfârşit, cineva l-a trimis pe fratele meu să mă ia. Uşa cabinei mele a sunat.

«Da, intră», am spus, adăugând către computer: «Opac».

Peretele a devenit din nou gri-mat.

Fratele meu şi-a arătat torsul în cadrul uşii.

«Ce faci? Hai să mergem! N-ai auzit anunţul? Nava de suprafaţă aşteaptă. Trebuie să ne mişcăm, haide!»

«Vin, Barafin, vin», am zis eu, cu greu.

«Te-ai uitat la planetă?» a întrebat Barafin. «Arată ciudat, nu-i aşa?»

«Este un loc neobişnuit», am încuviinţat. «Dar bănuiesc că va fi bine. Mama şi tata vor avea grijă de noi. N-o să fie aşa rău.»

«Toţi prietenii mei sunt la vreo două sute de ani-lumină depărtare», a protestat Barafin. «Vom fi singurii andaliţi de pe această planetă.»

«O să fie bine», am zis.

«Da, cred că dacă această planetă ar fi periculoasă, nu l-ar fi trimis pe tata.»

Ar fi trebuit să-i spun să nu mai vorbească astfel. Dar nu i-am spus. Avea dreptate. Barafin abia dacă mai schimba două cuvinte cu tata. La şcoală, Barafin fusese nevoit să îndure bătaia de joc a colegilor săi. Ca şi mine, de altfel. Dar cred că pe Barafin l-a durut mai tare.

Mi-am luat rămas-bun de la micuţa cabină care îmi servise drept cămin, pe durata celor două luni cât durase călătoria de la casa de pe planeta andalită până pe această planetă de nicăieri. Îmi împachetasem deja cele câteva lucruri personale. Holograma mea cu valea din lumea de acasă, păpuşa Pakka, pe care mi-o dăduse mama când eram mică, floarea-dorinţelor, pe care o păstrasem din

vremea în care speram să-l avem pe Barafin.

Un pilot ursuz ne-a dus jos, la sol. Am coborât prin atmosfera superioară subţire, am trecut de platourile cenuşii, aride, şi apoi ne-am adâncit într-una din faliile rezultate în urma impactului.

Ceea ce vedeam prin hublourile navei de explorare era uimitor. Acum survolam un asteroid foarte mare, iar în clipa următoare eram înconjuraţi de copaci.

Mărimea văii sfida descrierea. Nu era nimic asemănător în lumea de acasă sau în lumea yeerkilor. Vegetaţia era rară şi măruntă în partea de sus a văii, acolo unde aerul era mai rarefiat. Pe măsură ce coboram, milă după milă, copacii deveneau mai înalţi, plantele mai luxuriante. Lipindu-mi fruntea de hublou, ca să mă uit drept în jos, am văzut că, mai aproape de albia de un albastru toxic a văii, vegetaţia bogată era înlocuită de plante bizare, în culori violente.

Mai jos, lucrurile deveneau neclare, greu de distins, căci atmosfera se îngroşa, până devenea de-a dreptul opacă.

Ne-am îndreptat către un luminiş dintre copaci, ca să aterizăm. Probabil că ne aflam la o adâncime de vreo treizeci de mile, de la marginea de sus a văii. Şi la vreo cincisprezece sau douăzeci mai sus de aburul albastru clocotitor.

Mă tot gândeam că am ajuns aproape de sol. Dar apoi mi-am dat seama că întreaga mea perspectivă era deformată. Copacii, care mă aşteptam să aibă dimensiuni normale, erau uriaşi. Cei mai mici aveau o înălţime de două sute de picioare. Cei mai mari erau cam de zece ori mai înalţi. Două sute de picioare înălţime! Cu trunchiuri de o sută de picioare în diametru.

Pantele văii erau, în mare parte, foarte abrupte. Deseori, solul se ridica la numai câteva zeci de yarzr de mijlocul unuia dintre magnificii copaci. Ramurile se

întindeau de la trunchi până la pantă, dar, în celelalte direcţii, spre vale, se întindeau la distanţe nebuneşti.

clopaci, nu glumă», comentă Barafin.

«Cei mai mari copaci descoperiţi vreodată pe vreo planetă», a spus mama, cu ochii strălucitori.

Mama este biolog. Pentru ea era grozav: o planetă aproape neexplorată, cu plante şi animale neclasificate. Ştiu că îi părea rău pentru tata, dar, în acelaşi timp, aici era ca în paradis pentru ea.

„Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii;

1 yard = O, 9 m.

Am aterizat în micul luminiş. Nu mai mult de o mie de yarzi de iarbă, în unele părţi aproape cât noi de înaltă.

Patru membri ai echipajului au început să descarce proviziile şi echipamentul nostru. Iar eu am păşit pentru prima oară pe planeta care se numea, simplu, Sectorul 5, GR-21578 – 4.

GR însemna giganta roşie. GR era tipul de soare din centrul acestui sistem. Liniuţă patru însemna că aceasta era a patra planetă de la acel soare.

«Am înţeles că există o specie inteligentă pe această planetă», am spus, păşind prudent în iarba din care încă nu gustasem. «N-am zărit niciun semn c-ar fi pe aici, în timpul coborârii.»

«Nu este o specie care să construiască oraşe sau drumuri», mi-a răspuns tata, încercând să pară încrezător. «Băştinaşii sunt destul de primitivi, conform datelor din probele luate de roboţi, înfăţişarea lor poate părea înspăimântătoare, dar sunt blânzi – nişte erbivore inofensive. Din păcate, nu foarte inteligenţi», adăugă el. «N-au o cultură propriu-zisă. N-au o limbă scrisă. Nu au muzică, din câte ştiu. Nu construiesc mult, dacă totuşi construiesc. Şi, din punct de vedere tehnologic, sunt la nivelul unei civilizaţii nou-apărute.»

«Atunci, noi de ce suntem aici?» a mormăit Barafin,

rotindu-şi ochii auxiliari în sus, ca să cuprindă cu privirea mărimea monstruoasă a celui mai apropiat copac.

«Suntem aici ca să stabilim contactul cu populaţia şi să ne asigurăm că yeerkii nu o atacă», a zis tata.

Barafin a râs.

«De ce i-ar interesa pe yeerki un astfel de loc?»

Unul dintre membrii echipajului se afla în apropiere.

«N-o să-i intereseze», a spus el. «Nimeni nu e interesat de locul acesta.»

Şi l-a privit insolent pe tata.

Ar fi putut foarte bine să adauge: Tocmai de aceea a fost trimis aici prinţul Seerow, pentru că este o planetă lipsită de importanţă, unde prostia nu poate face rău.

Tata l-a ignorat. Dar vedeam că insulta negrăită îl atinsese. Nările i se dilataseră. Ochii principali i se deschiseseră larg. Pentru o clipă, am crezut că îl va pune pe obraznic la locul său. Dar apoi, cum îl mai văzusem de atâtea ori şi înainte, tata a cedat, s-a întors cu spatele şi a acceptat umilinţa.

«Cel puţin iarba are gust bun», a reluat Barafin, afundându-şi copita în iarba albastru-verzuie.

M-am uitat în jur, la planeta copacilor. Arborii aceia uriaşi parcă mă striveau. Am simţit panta abruptă sub copite. Îţi dădea impresia că puteai să cazi oricând, fără să mai fi în stare să te opreşti din rostogolire.

Mi-am spus în gând că era un loc groaznic, în ciuda giganticelor sale frumuseţi.

«Cum să numim locul acesta?» am întrebat. «Nu putem să-i spunem tot timpul Sectorul Cinci, GR-doi-unu-cinci-şapte-opt-patru.»

«O să adoptăm practica obişnuită şi-o să numim planeta după specia sa inteligentă», a spus mama.

«Uitasem. Cine sunt aceste creaturi mai mult sau mai puţin inteligente?»

«Li se spune hork-bajiri», a zis tata. «Aceasta este

planeta hork-bajirilor. În curând, vom avea ocazia să întâlnim unul.»

Am văzut ceva mişcând, nu departe de trunchiul celui mai apropiat copac.

«Foarte curând, am impresia.»

C oapttofqf?)

DACĂ HAMEE

Numele meu este Dacă Hamee.

Sunt un hork-bajir. Dar sunt diferit. Nu sunt ca alţii. Ştiu asta de când eram prea mic ca să jupoi până şi cea mai crudă coajă de copac.

Mama mi-a spus:

— Dacă Hamee, eşti ciudat.

M-a dus la bătrânii din Copacul Tribului. Ei m-au privit. Mi-au vorbit.

— Este ciudat, a zis Bătrânul Mab Kahet.

— Da, este ciudat, a încuviinţat Bătrânul Ponto Fallah.

— Este un „clarvăzător", a mai zis Mab Kahet. Nu era fericit. Nu era trist. Era… tulburat.

— Ce este un „clarvăzător"? a întrebat mama. Marele Bătrân, Tila Fashat, şi-a deschis gura ştirbă şi a grăit:

— Un clarvăzător este cel născut pentru a arăta noua cale. Multe, multe anotimpuri trec, apoi tatăl nostru, Adâncul, şi mama noastră, Bolta cerească, spun: „Să trimitem un clarvăzător hork-bajirilor. Hork-bajirii au nevoie". Şi aşa se naşte unul care este diferit.

— Fiul meu este diferit, a zis mama apăsat.

— Da, a spus Marele Bătrân. Este diferit.

Eu sunt Dacă Hamee. Sunt diferit. Sunt clarvăzător. Trebuie să le arăt semenilor mei o cale nouă.

Dar pe atunci nu ştiam care e calea cea nouă. Marele Bătrân a spus că o voi cunoaşte când Adâncul şi Bolta cerească îmi vor vorbi. Ei îmi vor spune ce să fac.

Până atunci, trebuia să aştept. Câteodată mă

gândeam la lucruri la care nu se gândea niciun hork-bajir: ce este de fapt în Adânc? Cât de înaltă este Bolta cerească?

Uneori, luam o bucăţică de lemn ars din foc. O foloseam să fac semne pe lemnul neted, jupuit de coajă. Făceam semne care arătau ca stâncile. Sau ca arborii. Sau ca monstrul *Jubba-Jubba*, care trăieşte în Adânc. Odată am făcut semne care arătau ca prietenul meu, Jagil Hullan.

— Ăsta eşti tu, Jagil, am zis.

— Aia nu sunt eu, a spus Jagil.

— Ba da. Uite, lamele de la încheietura mâinii au forma lamelor de la încheieturile mâinilor tale. Uite, coada este la fel ca a ta. Uite, coarnele sunt scurte, ca ale tale.

— Aia nu sunt eu, a spus Jagil. Eu sunt eu. Eu sunt aici. Eu nu sunt acolo. Eu nu sunt o mâzgăleală de tăciune.

Am încercat să îi explic. Dar Jagil nu a înţeles.

Poate că avea dreptate. Poate că eram iar diferit.

Într-o zi, eram la cules, pe crengile de sus ale unui bătrân copac *siff*. Jupuiam coaja cu lamele de la picioare şi mă ţineam cu mâinile de-o creangă. Am privit în sus, către Bolta-Mamă. M-am întrebat din nou cât de înaltă era.

Dar atunci am văzut ceva diferit pe cer. Nu era soarele. Nu era o lună. Era ceva mai mic. Strălucea. Avea forma unui ou, dar cu ramuri.

Cobora încet din cer.

Am ştiut că era Bolta-Mamă care vorbea cu mine. Am ştiut că lucrul acela altfel îmi era trimis mie. Era diferit. Eu sunt diferit.

Am coborât din copac. Am mers către locul în care am văzut că se ducea lucrul din cer.

L-am găsit stând pe jos. Şi acolo erau şi nişte făpturi.

Nu erau nişte monştri ai Adâncului. Nu erau nişte şopârle sau şerpi din Afară. Aveau patru picioare. Unul, doi, trei, patru. Aveau o coadă, dar o ţineau ridicată, nu o târau pe pământ. Aveau două braţe. Nu aveau lame;

fiecare avea doar una micuţă, pe coadă. Coarnele lor erau foarte mici. Şi se mişcau. Şi în vârful coarnelor aveau ochi.

Nu erau coarne. Coarnele nu au ochi.

Nu aveau guri. Se uitau la mine cu patru ochi.

Am păşit mai aproape, ca să îi văd. Nu s-au mişcat. Doar au privit.

— Eu sunt Dacă Hamee, am spus.

Ei n-au vorbit. Doar m-au privit ţintă.

— Eu sunt Dacă Hamee, am repetat.

«Eu sunt prinţul Seerow.»

Vocea asta era în capul meu! Nu scotea niciun sunet. Dar am auzit-o! Era ciudat. Cuvintele nu erau cuvinte de-ale hork-bajirilor. Dar le-am înţeles.

— Eu sunt Dacă Hamee, am repetat.

«E un exemplar tânăr», a spus una dintre creaturi. «Probabil echivalentul ca vârstă al Aldreei sau al lui Barafin. Aid rea? Barafin? Poate ar trebui să vorbiţi voi cu el.»

«Eu nu!» a zis o voce nouă. «Este plin de lame!»

Dar una dintre creaturi păşi spre mine.

«Numele meu este Aldrea», a spus ea. «Noi suntem andaliţi. Am vrea să fim prietenii voştri.»

Deodată, am ştiut că aşteptarea mea se terminase. Acesta era lucrul cel nou pentru care fusesem creat. Aceasta era ceea ce trebuia să înţeleg, ca să le pot arăta semenilor mei calea.

De aceea Adâncul-Tată şi Bolta-Mamă mă făcuseră clarvăzător.

fcapitoM 4)

DACĂ HAMTT

Nu am stat cu străinii cu patru picioare. Am fugit. M-am întors la mama. Ea m-a dus la bătrâni.

Marele Bătrân a spus:

— De asta s-a născut Dacă Hamee. De asta Adâncul-Tată şi Bolta-Mamă ne-au trimis un clarvăzător. Dacă

Hamee trebuie să privească şi să vorbească. Apoi trebuie să ne arate calea.

Aşa că m-am întors la străini.

Acum erau numai patru. Lucrul ca un ou zburător dispăruse. Săpaseră în peretele văii. Nu adânc, dar acoperiseră săpătura cu o pânză care atârna în aer.

Când cădea ploaia sau când Bolta-Mamă făcea fulgere, ei stăteau în locul acela. Alteori, stăteau în picioare sau alergau pe iarbă. Aveau şi alte lucruri. Lucruri fără nume, care străluceau ca Adâncul-Tată. Şi lucruri care scoteau sunete în capul meu. Şi lucruri care nu făceau nimic.

M-am dus la ei cu Jagil. Lui Jagil îi era frică.

— N-ar trebui să mergem acolo, a spus el.

— Ba da, am zis eu. Trebuie să privesc şi să ascult.

— Putem să ne urcăm într-un copac şi să ne uităm de-acolo.

— Nu. Făpturile acestea nu se caţără. Merg pe jos. Aşa că trebuie să mergem şi noi pe jos.

Lui Jagil îi era frică. Dar a venit cu mine. Ne-am dus în luminiş. Străinii s-au uitat la noi.

«Salut», a spus unul, scoţând un sunet care era numai în capul meu.

— Eu sunt Dacă Hamee, am zis.

— Eu sunt Jagil Hullan.

cinsuficient pentru translatorul universal, a spus unul dintre străini. «Avem nevoie de mai multe cuvinte, înainte să poată începe să traducă.»

Un alt străin, cel mic, cu lama de pe coadă cea mai mică, a arătat spre sine.

«Eu sunt Aldrea. Sunt o andalită. Am mai vorbit cu tine înainte. Îţi aminteşti?»

«Îţi spun un lucru», a zis celălalt străin mic. «Nu cred că vrei să te lupţi cu aceşti hork-bajiri. Lamele alea arată înfricoşători

«Sunt paşnici, nu violenţii

Nu ştiam ce să spun. Era năucitor.

— Bun venit, Aldrea, am zis. Bun venit, andalito.

«Nu sunt prea vorbăreţi, nu-i aşa?»

Cea numită Aldrea a ieşit în faţă. A arătat cu mâna spre copacul cel mai apropiat.

«Copac», a spus ea.

Am înţeles-o. Cuvintele ei erau în capul meu. Dar cuvintele erau ciudate. Nu cunoşteam aceste cuvinte. Totuşi, le înţelegeam sensul.

— Copac. Copac *stoola*, am spus, cu cuvintele mele.

Străina pe nume Aldrea a dat din cap. A vrut să ştie mai multe despre copac.

Cunoşteam acel copac.

— Coaja de sub ramurile cele mai de jos este prea bătrână. Tare de mâncat. Coaja de deasupra crengii celei mai de jos, dar de sub *mislit*, este bună. Dar este rău să o culegi. Coaja asta ajută copacul *stoola* să crească noi copaci *stoola*. Doar coaja de deasupra *mislit*-ului poate fi luată. Acesta este Adevărul pe care ni l-a împărtăşit Marele Bătrân.

«Am reuşit», a spus unul dintre ceilalţi, traducerea este utilizabilă în proporţie de 64%. Acum se face în direct.»

«Acum vă putem înţelege», a zis Aldrea.

— Eu vă înţeleg pe voi.

«Da, pentru că vorbirea telepatică foloseşte atât simboluri universale, cât şi cuvinte specifice», a spus străina mai în vârstă.

M-am uitat la ea. Eram zăpăcit.

dubito, cred că în acest caz ar fi bine să le dăm voie celor tineri să comunice. Se pare că Aldrea poate să comunice cu tânărul Dacă Hamee mai bine decât mine sau decât tine. Acest tânăr hork-bajir nu este un reprezentant oficial. Cred că este un contact neoficial.»

«Ai grijă, Aldrea. Şi tu, Barafin. Nu pierdeţi grota din vedere.»

Aldrea a venit mai aproape. Barafin, la fel. Jagil era speriat. Voia să fugă. Dar dacă eu nu fugeam, nu fugea nici Jagil.

— Unde este Copacul Tribului vostru? am întrebat-o pe Aldrea.

«Nu e aici», a răspuns ea. «Este pe o altă planetă

Am dat din cap.

— Da. Nu aici. Ce este aia altă planetă?

«Vezi stelele noaptea?» m-a întrebat ea.

— Când Bolta-Mamă este întunecată, ne arată florile ei.

«Ei bine, fiecare dintre aceste flori este o stea. Ca soarele vostru. Doar că este foarte departe.»

Jagil a spus:

— Nu.

Dar eu am zis:

— Soarele este soare. Florile Bolţii-Mamă sunt flori.

«Poate că arată ca nişte flori strălucitoare. Dar sunt sori. Sute de sori. Mii. Mii… Vreau să spun că sunt mai multe stele decât copaci. Par mici, pentru că sunt departe.»

Am auzit aceste cuvinte. Şi aceste cuvinte m-au făcut să mă gândesc foarte bine. Şi atunci…

— Da, am spus eu deodată, uimit. Da! Lucrurile care sunt departe par mici. Este adevărat.

— Departe este departe, a zis Jagil, părând îngrijorat.

«Aceste stele sunt foarte, foarte departe», a spus Aldrea. «Şi în jurul unora dintre aceste stele sunt planete. Ca locul acesta. Sunt alte locuri, cu copaci foarte diferiţi. Şi cu fiinţe diferite.»

Am simţit… Nu aveam cuvinte pentru ceea ce am simţit. Lucrurile care sunt departe par mici. Chiar şi când sunt mari. Ideea aceasta plesnise ca o păstaie cu seminţe

în capul meu.

Lucrurile care sunt departe par mici. Dacă florile Bolţii-Mamă sunt foarte departe, poate că sunt foarte mari. Ar putea fi… sori!

Am simţit că mi se înmoaie picioarele. M-am sprijinit pe coadă. Nu mai puteam vorbi.

— Ţi-e rău? m-a întrebat Jagil.

«Noi venim de pe una dintre acele stele», a spus Aldrea.

— Cum… cum aţi putut să veniţi de atât de departe?

«Am zburat», a răspuns ea.

Florile Bolţii-Mamă erau sori. Şi aceşti străini veniseră de pe unul dintre acei sori. Lucrurile pe care le crezusem adevărate nu mai erau adevărate.

Am simţit… Am simţit că voiam să ştiu mai multe. Sentimentul acesta nu era nou. Dar acum simţeam că străina aceasta micuţă m-ar putea ajuta. Puteam afla atât de multe lucruri! Atât de multe!

În ziua aceea, bătrânul Dacă Hamee a murit. În ziua aceea, am devenit de-adevăratelea Dacă Hamee, clarvăzătorul.

(capitoluf jp

ESPIIU nu

Numele meu este Esplin 9466.

Nu provin dintr-un bazin yeerk obişnuit. M-am născut din trupurile în descompunere ale părinţilor mei tripartiţi, deopotrivă cu alte câteva sute de fraţi şi surori, la bordul navei. Şi cu un geamăn, fireşte, cum vă puteţi da seama după cifrele duble din numărul de identificare.

Nu am trăit niciodată în lumea de acasă. M-am născut într-un rezervor steril, din aliaj de titan, sub căldura unui generator portabil de raze kandrona.

Asta era tot ce ştiam.

Yeerkii mai bătrâni vorbeau despre bazinele de acasă. Despre cum miroseau şi ce temperaturi aveau;

despre mărimea lor şi cât de încăpătoare erau; despre tradiţiile lor, vechi de sute de generaţii.

Bazinul meu era simplu şi primitiv. Fusese construit cu ajutorul trupurilor-gazdă ale geddilor.

Geddii nu sunt gazde perfecte. Chiar şi aşa, îmi doream să fi avut mai mulţi.

Dar nu mai existau trupuri-gazdă disponibile, nu pe această navă spaţială. Aşa că trăiam în bazinul nostru. Cum se cuvine unor yeerki obişnuiţi. Şi aş fi fost destul de fericit.

Dar a venit o zi în care a fost rândul meu să fiu „pregătit”.

Foloseam drept gazde pentru pregătire un anumit număr de geddi, adesea bătrâni sau cu vreun beteşug. Aveam la dispoziţie cincisprezece minute să intrăm în trupul-gazdă. Să îl stăpânim, apoi să eliberăm trupul-gazdă şi să ieşim.

Cincisprezece minute. Atât ni se permitea, dat fiind numărul mare de yeerki nepregătiţi şi numărul mic de gazde disponibile.

Ne-am aliniat în bazin, şase odată. Eu eram al patrulea din rând. Aşteptam nerăbdător, speriat. Recunosc, speriat. Auzi poveşti despre cum este. Despre inputul senzorial halucinant. Despre senzaţia ciudată de a avea o altă minte în stăpânirea ta. Despre extinderea propriului trup în membre cu care nu eşti obişnuit.

Dar nu ştii cum este până nu o faci.

Când mi-a venit rândul, capul geddului era scufundat în bazin. Sonarul meu a găsit destul de uşor capul, desigur. Şi fusesem învăţat cum să detectez deschizătura din cap, întinzând două antene.

Era o intrare destul de mică. A trebuit să mă înghesui şi să-mi croiesc drum încet prin canalul urechii. De acolo, totul s-a făcut pe pipăite. Senarul meu nu mai funcţiona, desigur. Iar mirosurile pe care le întâlneam erau

neobişnuite, inutile.

Dar apoi, după ceea ce mi s-a părut un timp destul de lung, antenele mele au întâlnit o suprafaţă încărcată de electricitate!

Creierul. Simţeam activitatea, neuronii care trosneau, arcele de mic voltaj dintre sinapse. Trebuia să mă fac cât mai mic. Antenele mele căutau şanţuri, goluri, deschideri prin creier. Şi le-am găsit. Mi-am strecurat trupul prin fiecare cută a creierului. Întocmai cum fusesem învăţat să fac.

Şi, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, am început să stabilesc contactul! Am simţit cum neuronii se conectau cu mine!

Numai cineva care a mai făcut-o înţelege. Era... era mai presus de cuvinte. Dintr-odată, nu mai eram doar eu, eram ceva mult mai mare. Acolo unde se termina trupul meu, începea al doilea trup, astfel încât, foarte curând, am uitat complet de trupul meu.

Aveam braţe mult mai mari decât restul corpului. Se terminau cu mâini cu trei degete, care puteau efectiv să mute obiecte. Să le ridice, să le întoarcă, să le aşeze în diverse moduri. Aveam picioare care îmi ridicau noul trup. Puteam să mă mişc prin aer!

O! Cum să explic? Puterea! Bucuria! Sentimentul că, dintr-odată, devenisem uriaş, vast, puternic.

Nu-mi spusese nimeni că va fi atât de minunat.

Şi apoi am simţit interiorul creierului, un loc în care nu mai fusesem. Un loc pe care încă nu-l controlam.

Am deschis acea parte a creierului. Şi, astfel, am deschis ochii geddului.

Pentru câteva clipe lungi, în care nu-mi venea să cred, n-am înţeles ce se petrecea. N-am înţeles ce recepta creierul meu.

Cum aş fi putut înţelege? Cum ar putea înţelege vreun yeerk care nu a avut niciodată o gazdă?

Vederea!

Obiectele – nu simţite, nu mirosite, nu reflectate pe sonar – ci *văzutei* Era ca o imagine de sonar, dar, o, mult mai mult decât atât. Mult mai mult! Datele îmi asaltau creierul. M-am clătinat, copleşit, incapabil să înţeleg sau să accept.

Am privit prin ochii geddului. Am folosit creierul geddului pentru a filtra şi a interpreta inputul straniu, dezlănţuit. Şi apoi, încet, am înţeles.

Mă uitam la alţi geddi.

Mă uitam în jur, prin interiorul navei spaţiale.

Mă uitam în jos, la bazinul meu.

Ce mic era! Ce întunecos! Ce… neînsemnat!

Am văzut o mişcare în bazin şi am zărit ceva cenuşiu şi ud.

Nu mai văzusem niciodată pe vreunul dintre semenii mei. M-am simţit ca o suprafiinţă. De parcă n-aş mai fi fost tot un yeerk. Vedeam! Şi mi-am dat seama imediat că acest simţ era mai puternic decât toate celelalte la un loc. Vederea şi, în plus, membrele puternice! Era de necrezut.

Apoi mi s-a terminat timpul.

A trebuit să ies din geddul-gazdă şi să mă întorc în bazin.

Ulterior, am discutat cu prietenii şi fraţii mei. Mulţi au considerat înspăimântătoare întreaga experienţă. Dezgustătoare. Îngrozitoare.

Eu nu. Din acel moment, am jurat că voi face tot ce va fi nevoie, voi plăti oricât, doar ca să am ochi din nou.

Eram peste două sute cincizeci de mii, pe cele două nave de transport. Noi eram două sute cincizeci de mii, iar gazdele doar câteva. Numai cei mai potriviţi, cei mai utili primeau o gazdă. Am vrut să fiu cel mai potrivit. Am vrut să fiu cel mai util.

Nava pe care ne aflam fusese luată de la andaliţi, cu câţiva ani în urmă. O foloseam pentru a călători prin

galaxie, în căutare de gazde convenabile.

Mulţi yeerki nu erau interesaţi de navă. Nici măcar de legătura pe care reuşiserăm să o creăm şi care ne oferea acces la computerul central al navei andalite. Un computer este o maşină care manipulează nişte chestii pe care se depozitează informaţii, ca o memorie fără scăpări.

Cei interesaţi de computer erau savanţii şi tehnicienii. Ei învăţaseră tot ce putuseră din ştiinţa andalită.

Eu nu voiam să fiu un savant. Ştiam că nu am o minte pentru aşa ceva. Dar poate că izbuteam să învăţ altceva din computerul andalit. Ceva ce m-ar fi făcut să fiu potrivit pentru a primi o gazdă.

Am căutat cu lăcomie prin băncile de date. Şi, într-o bună zi, mi-am dat seama că îmi găsisem adevărata chemare.

În fişierele din computer, am dat peste un vechi proverb andalit: „Cunoaşte-ţi bine prietenii, iar pe duşmani, şi mai bine”.

Acum andaliţii erau duşmanii noştri.

Da. Cunoaşte-ţi duşmanul.

Aceasta era chemarea mea. *Acesta* era modul în care îmi puteam câştiga o gazdă. Aveam să învăţ tot ce exista în computer despre acele creaturi măreţe, puternice, numite andaliţi.

Într-o bună zi, o să-i înfruntăm pe andaliţi într-o bătălie. Atunci va fi nevoie de mine.

(cap HofaJ *6*)

ALDREA

«Cum te înţelegi cu tânărul tău prieten?» m-a întrebat tata, pe când galopam prin iarbă împreună, unul lângă altul.

«Cu Dacă? Bine», am spus eu.

«Am observat că nu introduci date regulat. Ai scris rapoarte doar în primele trei luni. Apoi te-ai oprit.»

Am ridicat din umeri.

«Am… M-am dezobişnuit, tată.»

«Uite, eu înţeleg că dacă îţi este aproape un prieten, Aid rea, dar noi avem o misiune aici. Trebuie să-i studiem pe hork-bajiri.»

De fapt, tată, i-am răspuns în sinea mea, *ar trebui să fim atenţi la un posibil interes al yeerkilor pentru această planetă*. Bineînţeles că lui nu i-am spus asta. Tata prefera să pretindă că ne aflam într-un fel de misiune ştiinţifică. Nici acum nu voia să accepte că yeerkii jefuiau prin galaxie.

Încă prefera să creadă că doar yeerkii care furaseră navele erau vinovaţi. Credea cu tărie că majoritatea yeerkilor erau în favoarea unor relaţii paşnice cu andaliţii.

Primeam comunicări de acasă. Veşti că yeerkii atacaseră un satelit colonizat de skrit na şi, astfel, mai capturaseră nişte nave şi nişte arme.

Am aflat că yeerkii atacaseră şi puseseră stăpânire pe o navă a coloniei hawjabran. Încercaseră să-i infesteze pe hawjabrani, dar nu reuşiseră, pentru că aceştia nu au creierul într-un singur loc, ci răspândit în noduli mici prin tot trupul. Îi lăsaseră pe hawjabrani să moară. Sistemul de întreţinere a mediului propice vieţii de pe nava lor fusese distrus în timpul atacului. Un curier andalit dăduse peste nava în derivă, cu opt mii de hawjabrani congelaţi în vidul din spaţiu.

Am aflat că nişte menestreli ongachici fuseseră luaţi prizonieri şi infestaţi cu succes. Din fericire pentru rasa ongachică, îşi abandonaseră de mult planeta. Acum sunt o rasă nomadă, care călătoreşte prin spaţiu. Yeerkii ar trebui să urmărească milioane de nave ongachice, răspândite pretutindeni prin galaxie. Rasa ongachică va supravieţui.

Dar tata continua să susţină că yeerkii de pe planeta lor de origine rămăseseră paşnici în toţi aceşti ani de după atacul care îi distrusese onoarea.

Nu i-am mai spus că yeerkii de pe planeta lor nu aveau de ales: o flotă andalită staţiona pe orbită, deasupra lor, pregătită să distrugă orice ar fi încercat să intre sau să iasă din sistem.

cânvăţ despre hork-bajiri», am spus. «Dar mă simt un fel de spion, dacă transcriu totul în computere

Tata şi-a întors cel mai apropiat ochi auxiliar către mine şi a zâmbit.

«Sunt mândru că nu vrei să trădezi încrederea lui Dacă Hamee», a zis el. «Dar, la urma urmelor, el este hork-bajir, nu andalit. Cred că ei nu înţeleg nici măcar conceptul de încredere sau de „spionare”, cum o numeşti tu.»

«Dacă înţelege mai mult decât ai credo, am spus. *Din ce în ce mai mult cu fiece zi*, am adăugat eu, în gând.

Ne-am întors către grotă. Trebuia să urcăm. Am galopat mai încet, pentru ca tata să poată ţine pasul cu mine.

«Hork-bajirul pe care l-am cunoscut eu funcţionează abia la nivelul unui copil mic», a spus, trist, tata. «Yeerkii erau fascinanţi. Extrem de inteligenţi şi, totuşi, atât de limitaţi fizic. Hork-bajirii parcă ar fi exact opusul lor: impresionanţi fizic, mental… mă rog, modeşti.»

«Eu cred că dacă Hamee este diferit», am precizat. «Acum poate să citească şi să scrie. Şi poate face operaţii matematice elementare. A ajuns la calcule. Cred că poate înţelege geometria n-dimensională.»

Tata s-a încruntat.

«Mama ta a verificat capacităţile intelectuale ale hork-bajirilor. Te asigur că nu sunt în stare să citească. Nu pot decât să recunoască unul sau două cuvinte. Şi cu siguranţă nu pot face mai multă matematică decât să ştie câţi membri are familia lor.»

Am oftat. Mai trecusem prin asta. Părinţii mei socoteau că exageram. Barafin mă credea, dar lui nu-i păsa. Barafin devenise depresiv pe planeta hork-bajirilor.

Nu erau alţi andaliţi cu care să-şi petreacă timpul. Şi, bineînţeles, andaliţii nu se pot căţăra în copaci.

Barafin îşi ducea zilele pe lângă grotă, jucând tot felul de jocuri de luptă pe computer.

Nici tata nu se simţea mai bine. Renunţase la a mai încerca să comunice cu hork-bajirii. Pur şi simplu, nu-l interesa nimic din ce puteau ei să-i spună.

Mama era cea mai fericită, desigur. Ieşea şi studia diverşi copaci şi specii de animale.

Cu tata închis în sine, cu mama ocupată şi cu fratele meu depresiv şi indiferent, puteam să fac ce îmi trecea prin minte. Aşa că îmi omoram timpul cu Dacă. Şi exploram împreună valea.

Învăţasem să merg pieziş, ca să cobor panta văii. Însă Dacă, ca toţi hork-bajirii, îşi petrecea majoritatea timpului în copaci. Hork-bajirii pot alerga pe crengi şi pot sări prin aer de la un copac la altul. E la fel de rapid ca alergarea pe sol şi este mai uşor, mai ales când peste tot sunt numai pante.

Într-una din zile, cum hoinăream noi aşa, eu pe jos, cu muşchii care mă dureau din cauza mersului pe pantă, iar Dacă sărind uşor prin copaci, am văzut ceva.

«Dacă! Ce animal e ăla?»

— Cel mic, cu aripi? Se numeşte *chadoo*.

Nu avea mai mult de două picioare lungime şi era acoperit cu pene de un albastru intens. Avea patru picioare scurte şi două braţe lungi, care se terminau cu gheare. Se deplasa alergând pe crengi şi apoi sărind prin aer, aproape la fel cum făcea Dacă. Dar *chadoo* avea nişte pieliţe, ca nişte eleroane, care-i permiteau să plutească în aer, în direcţia dorită.

— Vrei să ţi-l aduc, Aldrea?

Am ezitat. Nu era bine ce voiam să fac. Părinţii mei s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat.

Dacă ar fi aflat.

«Da, poţi să-l prinzi?»

— Bineînţeles, a spus Dacă râzând.

S-a folosit de lamele de la încheieturile mâinilor ca să cresteze orizontal coaja copacului. Un lichid palid, verde-gălbui, a izvorât din crestătură. A luat puţin pe vârful ghearei şi l-a întins către *chadoo*.

Micuţa creatură albastră a venit în fugă. Dacă a prins-o cu grijă în palme şi i-a dat drumul pe jos, de la douăzeci de picioare înălţime.

— Poftim, a spus el, întinzându-mi-l.

«Dacă, tu înţelegi ce este un secret?»

— Am învăţat foarte multe de la tine, Aldrea. Dar asta nu.

«Un secret este ceva ce ştii tu, dar nu mai spui nimănui. Deci, dacă eu îţi spun ceva, numai tu şi cu mine vom şti.»

A părut încurcat.

— În ce scop?

Am oftat. Dacă făcuse progrese uimitoare, într-un timp foarte scurt. Îşi îmbunătăţise uluitor abilitatea de a vorbi, de exemplu. Iar acum înţelegea pe deplin conceptele de planete, stele şi galaxii. Dar tot hork-bajir rămăsese. Iar eu tot andalită eram.

«Ai încredere în mine», i-am zis. «Şi să nu spui niciodată *nimănui* ce ai să vezi.»

Am pus mâna pe *chadoo*. Şi am început să-mi însuşesc ADN-ul lui.

Ceaptfplaf *7*)

ALDREA

«Acum o să mă schimb», i-am spus. «Poate c-o să ţi se pară înspăimântător. Dar nu este magie. Este o tehnologie nouă, dezvoltată de noi.»

— Tehnologie. Ştiinţă. Navă spaţială şi computere, a zis Dacă.

«Da, ca toate aceste lucruri. Dar şi puţin diferit.

Părinţii mei nici măcar nu ştiu că eu stăpânesc această tehnologie. Nu ştiu că am folosit dispozitivul Escafil.»

— Acesta este un secret, a spus Dacă.

«Da, Dacă… O să mă preschimb într-un *chadoo*.»

La asta n-a avut ce să-mi răspundă. Nu m-a surprins. Tehnologia de metamorfozare este atât de nouă, încât există chiar andaliţi care se îndoiesc de siguranţa sau de utilitatea ei. Din fericire, avusesem un prieten în lumea de acasă, a cărui mamă participase la proiectarea dispozitivului Escafil. Ea mi-l arătase. Eu îl folosisem.

«Dar să nu-ţi fie teamă. Ai încredere în mine.»

Am început să mă metamorfozez în *chadoo*. Era a doua oară când mă metamorfozam. Prin urmare, atunci când i-am spus lui Dacă să nu-i fie teamă, mi-am spus-o, de fapt, şi mie.

Am început să mă micşorez. Picioarele mi s-au scurtat şi-au devenit pipernicite. Burta mi-a căzut spre pământ. Coada pur şi simplu mi s-a veştejit, de parcă ar fi fost foarte bătrână, apoi a murit şi s-a uscat, totul extrem de repede.

Dacă a făcut un salt îndărăt, cu ochii holbaţi.

«Nu-ţi fie teamă», am spus eu pentru amândoi. «N-o să dureze mult.»

Ochii auxiliari mi s-au întunecat şi-au dispărut. Mi s-a format o deschizătură ca o tăietură sau o rană în mijlocul feţei. Mi-au încolţit nişte dinţi mici şi roşii.

Blana mi s-a asprit şi a crescut mai lungă. Sute de fire de păr s-au răsucit unele în jurul altora şi au format penele.

Acum eram pe sol. Picioarele îmi rămăseseră ca nişte cioturi. Braţele îmi deveniseră mai puternice şi mai lungi, comparativ cu restul corpului. Mi-au apărut nişte pieliţe pe flancuri, care se întindeau de la piciorul din faţă până la cel din spate.

Nu mai eram andalită. Eram un *chadoo*.

Priveam cu ochii unui *chadoo*. Doar doi ochi, cu care puteam vedea numai într-o direcţie. Mă simţeam de parcă aş fi fost oarbă. Dar erau ochi buni, deşi erau numai doi. Vedeam culori intense şi chiar mai multe linii şi forme strălucitoare.

Erau ochi adaptaţi pentru a zări din timp locurile de care să se prindă, când animalul mai plutea încă prin aer.

Lucrul cel mai straniu mi s-a părut gura. Mă simţeam ciudat să am o gaură căscată pe faţă. E o prostie, dar parcă aveam o rană.

Creierul şi instinctele de *chadoo* erau destul de paşnice. În mediu nu existau animale de pradă. *Chadoo* era aproape îmblânzit.

«Tot eu sunt, Dacă», am spus.

— Ai devenit un *chadoo*, a zis el.

«Da, dar mintea mea este aceeaşi. Sunt tot Aldrea. Şi, peste puţin timp, o să mă schimb la loc. Dar, mai întâi, vreau să ştiu cum este în lumea voastră, sus, în copaci.»

Văzusem o parte a văii de pe terenul înclinat. Dar acum puteam vedea adevărata lume a hork-bajirilor.

M-am grăbit spre trunchiul celui mai apropiat copac. Fiecare dintre cele patru picioare scurte şi îndesate ale mele se termina cu o gheară mică, ascuţită, şi cu aceste gheare m-am căţărat pe trunchi cu o viteză uluitoare. Cum eram mică acum, iar copacul uriaş, coaja lui aspră mi se părea mai degrabă o câmpie deşertică din Sălbăticiile Neatinse de pe planeta mea.

Mă deplasam pe verticală, drept în sus. Am văzut o întindere nesfârşită înaintea mea. La stânga şi la dreapta, am văzut ceea ce părea să fie curbura unui satelit mic sau a unui asteroid. Suprafaţa verticală se curba în zare, la ieşirea din câmpul meu vizual.

Departe de mine – în sus, vreau să spun – am văzut ceea ce părea să fie un copac cu totul nou. Era o ramură perpendiculară pe trunchi. Masivă. Uriaşă. Se ridica din

coaja netedă, uşor curbată.

Dacă Hamee se ţinea după mine. Când m-am oprit să mă uit în urmă, mi-am dat seama cât eram de sus, cum atârnam, la înălţime, pe o suprafaţă verticală. Dacă mi-aş fi dat drumul, aş fi căzut drept peste Dacă.

M-am oprit la baza ramurii. Perspectiva era stranie. În sus însemna înainte. La stânga şi la dreapta era gol.

— Eşti chiar Aid rea?

«Da, Dacă.»

— Atunci, vino. O să-ţi arăt planeta mea.

Am urcat în copac, cu Dacă în frunte. O sută de picioare, două sute, trei sute. Peretele văii se afla la o sută de picioare depărtare acum, dar încă nu dispăruse.

Urcam din ce în ce mai sus, însă rămânea tot timpul acest sentiment straniu că solul nu era sub noi, ci lângă noi. Totuşi, în cealaltă direcţie, opusă peretelui văii, erau doar copaci.

— Urmează-mă! strigă Dacă şi, legănându-se, sări cu uşurinţă de pe trunchi pe ramura cea mare, îndreptată spre centrul văii.

Picioarele mele mici, de *chadoo*, se căţărau cu iuţeală, ca să ţină pasul. Am alergat în lungul ramurii. Acum eram şi mai departe, mult deasupra solului, care se arcuia în jos, în spatele nostru, iar în faţă se arcuia în sus. Cu fiecare zece paşi în lungul ramurii, eram cu încă zece picioare mai sus de sol.

Privirea îmi pătrundea printre copaci, deschizându-mi perspectiva, în aer liber. Dar abia ne începuserăm căţărarea nebunească.

Am ajuns la capătul ramurii. Acum era atât de îngustă, că a trebuit să-mi înfăşor picioarele scurte şi îndesate în jurul ei, ca să mă ţin.

— Vezi vârful acelui copac? a întrebat Dacă, arătând spre el. Mergem într-acolo.

«Cum?»

— Eşti un *chadoo*, nu? Un *chadoo* ştie.

Şi cu asta, Dacă s-a ghemuit, şi-a încordat puternicii muşchi de la picioare şi a sărit în sus. Apoi a lovit ramura ca pe-o trambulină. Şi a început balansul. Zece picioare în jos, zece în sus, douăzeci de picioare în jos, douăzeci în sus, treizeci de picioare în jos şi în sus… în vârful curbei, Dacă s-a desprins!

S-a înălţat, după care, în cădere, s-a agăţat brusc cu gheara dreaptă de vârful următorului copac.

A strâns ghearele în jurul unei ramuri din vârf şi s-a dat peste cap nu o dată, ci de două ori, de trei ori, de patru ori! Ramura se îndoia sub greutatea lui, dar nu s-a rupt.

Era cel mai înfiorător lucru pe care îl văzusem vreodată. Veselia sălbatică a tânărului hork-bajir, care se legăna nebuneşte, la cinci sute de picioare deasupra terenului înclinat. Se legăna şi râdea, când, deodată, inimile mele… vreau să spun inima mea, pentru că *chadoo* avea doar una, s-a oprit.

Dacă dăduse drumul ramurii şi dispăruse!

M-am grăbit spre capătul ramurii, având încredere că un *chadoo* ştia ce trebuie să facă. Şi chiar ştia. Am fugit, pur şi simplu am fugit, fără să sar, până la capătul crengii. Am alergat direct în gol.

Cele patru picioare mi s-au întins, desfăcându-mi astfel şi pieliţele. Am simţit vântul sub mine, l-am simţit cum îmi pătrunde prin pene, cum îmi umflă pieliţele.

Mă înălţăm! Nu era doar o cădere. Puteam să-mi întorc capul greoi şi să-mi schimb direcţia. Puteam să ridic sau să cobor un picior şi astfel să-mi schimb şi mai repede direcţia. Am plutit pe-o traiectorie curbă, către vârful copacului care încă mai tremura de la ricoşeu.

Braţele mele subţiri, dar puternice, s-au întins şi s-au prins de vârful copacului. M-am învârtit o dată în jurul lui şi, sub mine, pe o altă ramură, l-am văzut pe Dacă. Se uita în sus şi rânjea – lucru pe care hork-bajirii îl fac cu gura.

Mi-am dat drumul şi am plutit până la el.

Apoi, totul a fost doar o joacă. Dacă o lua înainte, iar eu îl urmăream. O zbenguială sălbatică, smintită, cu salturi în gol, cu prins de crengi din zbor, cu fugă şi cu alte salturi.

Însă Dacă nu se mai oprea. Copac după copac, pe-o cale pe care el o cunoştea la fel de bine cum îmi cunosc eu păşunea de pe planeta mea.

Copacii se schimbau. Coaja devenise mai groasă, vârfurile erau din ce în ce mai sus. În cele din urmă, am ajuns la un copac care îi făcea pe toţi ceilalţi să pară nişte tufe.

De la poalele lui până în vârf erau două mii o sută nouăsprezece picioare. L-a măsurat mama pentru mine, câteva zile mai târziu. Nu i-am spus de ce.

Avea aproape o jumătate de milă înălţime.

— Acesta este Copacul Tribului, spuse Dacă. Copacul neamului meu. Aici se întâlnesc bătrânii.

M-am uitat cu atenţie la copac şi am văzut, ici şi colo, nişte platforme, la sute, la mii de picioare distanţă de sol. Acolo roiau hork-bajiri. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât vedeam platforme mai multe şi mai sofisticate. Din ce în ce mai sus, platformele erau dispuse în spirală în jurul Copacului Tribului.

Erau sute de hork-bajiri în copac. Nu jupuiau coaja, ci făceau grămezi din coaja cărată până acolo de un şir de alţi hork-bajiri.

— Vino, a spus Dacă.

Am alergat, am sărit şi, curând, mă agăţam chiar de coaja Copacului Tribului. Mă agăţam şi mă căţăram. Sus, tot mai sus.

«Nu uita, să nu le spui celorlalţi hork-bajiri cine şi ce sunt», i-am zis.

— N-ar înţelege, nici dacă le-aş spune, a răspuns Dacă, simplu.

Am urcat mai departe. Până când nu mai puteam crede că ar mai fi ceva de urcat din copac, deasupra noastră. Am trecut pe lângă platforme pe care hork-bajirii măcinau coaja; pe lângă unele unde o tăiau în fâşii, pe lângă altele unde o legau în snopi, cu cârcei de viţă.

Mai erau platforme pe care hork-bajirii stăteau pur şi simplu şi păreau să spună poveşti. Aproape ca într-o clasă de elevi, la şcoală, mi-am dat eu seama.

Încet, încet, am ieşit deasupra copacilor din jur. Ne-am căţărat până am putut vedea peste hău, în partea cealaltă a văii. Ne-am căţărat până când am văzut marginea de sus a peretelui văii din spatele nostru.

Dedesubt, parcă la un milion de mile în jos, am văzut albastrul toxic de pe fundul văii. Ceea ce hork-bajirii numeau „Adâncul-Tată".

Chiar în vârful Copacului Tribului era construită o platformă îngustă. M-am dus până acolo.

«Sunt în metamorfoză de mult timp», am spus. «Trebuie să mă schimb la loc, pentru o vreme.»

Am început să mă demetamorfozez. Câteva minute mai târziu, stăteam pe cele patru copite ale mele, acolo unde niciun andalit nu putea ajunge.

Cu ochii mei de andalit am putut vedea dintr-odată în toate direcţiile. Am văzut peretele vertical al văii în spate, copacii nenumăraţi care se înşiruiau în stânga şi-n dreapta, panta cealaltă a văii, la mai multe mile distanţă. Cerul, nu atât de auriu şi de roşu cum ar fi trebuit să fie, se desfăşura maiestuos deasupra creştetelor noastre, făcând valea să pară pitică. Iar jos de tot, atât de departe că m-apuca răul de înălţime, am văzut o bucată din îngrozitorul Adânc.

Nu ştiu de ce, dar Adâncul îmi atrăgea atenţia chiar mai mult decât priveliştea uluitoare, măreaţă, din jur.

Am privit în inima Adâncului. Apoi m-am uitat în altă parte şi iar în Adânc. Aproape de buza văii, copacii

dispăreau, înlocuiţi de plante în culori imposibile şi de forme contorsionate.

«Dacă. Ce este în Adânc?»

El s-a uitat la mine de parcă i-aş fi citit gândurile.

— Nu ştiu, a recunoscut el. Ştiu doar ce spun cei din neamul meu.

«Şi ce spun cei din neamul tău că este în Adânc?»

— Groaza, a zis el simplu. Ei spun că în Adânc este groaza.

(capito» g» 8)

ESPiiu 9 m

Nu mi-a luat mult timp să devin expert în andaliţi. Nu-i păsa nimănui. Dar eu eram fascinat.

„Privisem" doar pentru câteva clipe prin ochii geddului. Dar puteam încerca să-mi imaginez viaţa unui andalit cu patru ochi. A trebuit să-mi forţez imaginaţia ca să-mi fac o idee despre cum era să alergi. Despre cum era să-ţi trăieşti aproape toată viaţa sub soare şi sub stele, protejat doar de o atmosferă străvezie.

Cum ar putea un yeerk, obişnuit cu intimitatea călduţă a unui bazin, să înţeleagă cu adevărat cum este să ai patru picioare, să alergi, să vezi, să simţi, să mişti obiecte după cum vrei, cu mişcări delicate, precise? Să ai o coadă care poate ucide?

Nu e cu putinţă. Nu cu adevărat. Dar eu am ajuns mai aproape de înţelegere decât oricine altcineva din bazin. Mi-am implantat antenele în interfaţa computerului şi am citit cu ochi virtuali. Şi am folosit simularea vederii de pe computer pentru a privi, în repetate rânduri, fiecare imagine stocată, fixă sau în mişcare.

Încetul cu încetul, am început să-mi înţeleg duşmanul. Să-i înţeleg puterile impresionante. Dar, deopotrivă, să-i văd şi slăbiciunile.

Poate că andaliţii erau specia dominantă în această parte a galaxiei. Dar nu erau invincibili.

Au trecut luni şi, treptat, amintirea acelor câteva clipe uimitoare din gedd s-a estompat. Erau aleşi mereu alţii ca să primească nişte gazde. Eu nu.

Dar apoi s-a întâmplat. Din antenă în antenă, mesajul a ajuns până la mine. Esplin 9466, la cheiul de infestare! Trebuia să testăm o nouă specie. După eşecurile cu hawjabrani şi cu cei câţiva ongachici, nava noastră spaţială găsise o nouă planetă. Cu fiinţe noi.

Trei fuseseră prinse la suprafaţă şi aduse la bord. Una era pentru mine.

N-am fost informat. Nu mi s-a oferit nicio explicaţie. Trebuia doar să înot până la cheiul de infestare şi să aştept.

Am aşteptat, făcând eforturi disperate să-mi controlez emoţia. O gazdă! Orice gazdă, doar ochi să aibă!

Am simţit deodată cum capul a fost scufundat în bazin. Mi-am încordat simţurile şi am pipăit până am găsit orificiul urechii. M-am grăbit, de teamă să nu dau cumva greş, de teamă să nu-mi fie răpită această şansă.

Mi-am dat seama imediat că noua creatură era diferită de gedd. Era mult mai uşor să pătrund. Canalul urechii era larg şi fără obstacole. Mi-am eliberat toxinele, ca să amorţesc şi să dilat urechea, deşi m-am întrebat dacă era necesar.

Am alunecat şi m-am strecurat până când antenele mele au atins creierul. A! Foarte diferit de creierul geddului. Creierul era împărţit în lobi, doi destul de netezi, unul cu circumvoluţiuni proeminente. M-am afundat în cutele scoarţei cerebrale, în şanţurile dintre lobi. Şi apoi m-am conectat la creier.

N-am mai simţit şocul de la prima infestare, dar am avut o revelaţie!

Auzul era excelent. Mirosul era aproape la fel de bun ca al meu. Am deschis ochii.

Ahhh! am strigat în sinea mea. Crezusem că vederea

geddului era culmea acestui simţ. Dar ochii creaturii de acum erau minunaţi. Culori foarte vii. Linii foarte clare. Vedeam până departe şi cu o precizie uluitoare.

Am privit în jur, la cameră. Încă o dată, am văzut bazinul yeerk limitat, strâmt, care fusese tot universul meu. Dar ochii îmi erau atraşi nu de nava din jur, ci de nava mea cea nouă, personală: acest trup.

Un lucru mi-era clar: acesta de acum nu era un gedd. Niciun hawjabran, niciun ongachic. Trupul acesta îmi amintea de trupurile andaliţilor. Ar fi putut fi rapid. Puternic. Ar fi putut fi…

Periculos.

Am deschis amintirile creaturii, căutând imagini din viaţa sa. Voiam să ştiu ce putea face.

Am simţit o rezistenţă. O minte în acest creier. Mai puternică decât a geddului, obosit, înfrânt. Creatura aceasta încerca să mi se împotrivească!

Nu era decât un răspuns posibil.

Control complet şi total.

Ieşi! *Ieşi*! striga în tăcere creatura.

«Strigă cât vrei», am spus eu batjocoritor. «Acum îmi aparţiix

Mintea creaturii începu să se agite, căutând o modalitate de a mă opri. Dar, desigur, nu exista niciuna. Ameninţă. Strigă. Imploră, l-am simţit disperarea, panica, frica. Şi am râs de încercarea sa timidă de a mă da afară.

«Mă ameninţi, *pe mine*?» am întrebat. «Şi ce o să faci? Trupul tău este al meu acum! Ochii tăi sunt ai mei! Membrele tale sunt ale mele!»

Eram ameţit. Eram într-o stare de extaz! Puteam zdrobi cu uşurinţă această minte. A fost aproape trist cât de uşor am învins această creatură. Era slabă în comparaţie cu mine. N-a avut puterea să mă dea afară. N-a avut puterea să preia controlul.

Am pătruns în amintirile creaturii şi am privit. La

început, imaginile erau sălbatice, nebuneşti, inexplicabile. Dar apoi contextul a devenit mai clar. Am folosit mai multe amintiri, pentru a înţelege mai bine.

Am văzut lumea din care venea creatura prin ochii săi. I-am văzut semenii. Prietenii, l-am văzut viaţa…

Jupuise scoarţă de copac pentru hrană. Sărise prin copacii înalţi. Stătuse noaptea să spună poveşti, transmise din generaţie în generaţie.

— Ei bine, Esplin-Nouă-Patrrru-şase-şase, ce crrrezi?

Mi-a trebuit un moment ca să înţeleg aceste sunete. Am ascultat, ca să văd dacă pot găsi sursa sunetelor. Şi apoi mi-am dat seama: puteam folosi văzul. Puteam folosi atât văzul, cât şi auzul, pentru a identifica sursa fluxului sonor.

M-am uitat. Mi-am mişcat ochii şi m-am uitat din nou.

În apropiere se aflau doi geddi. Ştiam că unul era Janath 429, un yeerk foarte bătrân şi foarte înţelept. Celălalt era Akdor 1154. Akdor condusese răzmeriţa împotriva andaliţilor.

Akdor fusese cel care înţelesese cel dintâi conceptul de utilizare a unui trup-gazdă pentru a acţiona ca prădător. Akdor ucisese personal patru andaliţi nenorociţi.

Akdor îşi mişcă gura de gedd şi vorbi.

— Am întrrrebat ce crrrezi. Studiezi andaliţii. Poate fi folosit acest trrrup pentrrru a lupta împotrrriva andaliţilorrr?

Vorbea în *galard*, noul limbaj pe care îl învăţaserăm de la gazdele ongachice. Este limba comună intergalactică. Limba yeerkilor era imposibil de vorbit cu gura de gedd. Chiar şi *galard*-ul suna deformat.

Mi-am coborât ochii şi m-am uitat la trupul pe care îl posedam acum. Am văzut nişte lame, în câteva locuri. Lame care erau folosite pentru a jupui coaja comestibilă de pe copaci.

Totul era atât de nou. Atât de nou pentru noi toţi. Noi

nu ştiam mai nimic despre galaxie, pe atunci.

Dar eu am încercat să-mi imaginez. Am văzut un andalit. Mi-am imaginat această nouă creatură. I-am pus faţă-n faţă în închipuirea mea. Era greu. Greu să-ţi imaginezi, având vedere.

— Da, am răspuns, cu o voce aspră, guturală. Aceste creaturi vor fi armele noastre.

Akdor şi Janath se uitau fix la mine.

— Atunci punem stăpânirrre pe specia aceasta, a anunţat Akdor. Îi vom face ai noştrrri. Planeta aceasta este locul în carrre ne vom stabili carrrtierrrul generrral! Pe planeta aceasta vom pune bazele unui adevărrrat imperrriu yeerrrk!

Eram acolo. Înţelegeţi ce era acest moment, ce însemna el? Eram *acolo* când Akdor a anunţat naşterea Imperiului yeerk.

— Deci carrre e numele acestorrr crrreaturi? m-a întrebat Janath.

Eram surprins. Nici Akdor, nici Janath nu ştiau numele speciei a cărei pieire o anunţaseră.

Am săpat în noua mea memorie, ignorând strigătele de milă, vaietele care veneau din străfundurile creaturii înseşi.

— Ei îşi spun hork-bajiri, Akdor. Hork-bajiri.

(copito» «i» 9)

DACĂ HAMEE

«Ce se aude?» a întrebat Aldrea. «Am mai auzit asta şi înainte. Întotdeauna noaptea, cam la ceasul ăsta.»

— Sunt Copacii Vorbitori, am zis eu.

Trecuseră şapte săptămâni de când Aldrea se metamorfozase pentru prima oară în *chadoo*. De atunci, se mai transformase şi în alte dăţi. Dar în noaptea aceasta era andalită.

Cel mai mult îmi plăcea când era andalită. Nu-mi păsa de un *chadoo*. Îmi plăcea Aldrea, andalita. Ea mă

învăţase. Îmi arătase un întreg univers necunoscut semenilor mei.

Încă eram însetat de cunoaştere, dar Aldrea începuse să spună că ştiam tot ce ştia ea. Să fi fost adevărat? Nu conta. Aveam nevoie de Aldrea aşa cum frunzele au nevoie de Bolta-Mamă. Nu aveam cu cine altcineva să vorbesc.

În multe privinţe, nu mai eram hork-bajir. Dar când eram împreună şi mă uitam la silueta ei delicată, ştiam că nu sunt nici andalit.

clopacii voştri au darul vorbirii, cum au copacii andaliţi?» a întrebat ea.

— Nu, am spus eu, zâmbind.

Aldrea spusese că arborii andaliţi puteau vorbi, în felul lor. Erau copaci-ghizi: *garibahi*. Dar nu o credeam pe de-a întregul. Copacii noştri nu vorbeau.

— Îi spunem limbajul copacilor, dar este numai ceea ce noi, hork-bajirii, folosim ca mod de comunicare primitiv. Noaptea, marele sunet vorbeşte prin vale. Aşa vorbim noi cu fraţii şi surorile noastre din celelalte două triburi din vale. Sunetul este produs de cârcei întinşi. Cârceii sunt înmuiaţi în ploaie. Apoi se întind bine, vertical, între crengile de sus şi cele de jos.

Trei asemenea viţe sunt întinse astfel într-un copac ales. Copacul trebuie să fie un *nawin* foarte bătrân, pentru că *nawinii* devin scorburoşi, cu timpul. O viţă trebuie să fie de zece ori mai lungă decât un hork-bajir. A doua trebuie să fie de şapte ori mai lungă. Iar cea mai mică, de cinci ori.

Doi hork-bajiri se caţără pe crengi şi ţin de capete o ramură lungă, dreaptă; trasă peste viţă, aceasta produce un sunet pătrunzător.

«Rezonanţă», a spus Aldrea. «Este aproape un fel de muzică.»

— Da. Muzică tristă, în seara aceasta, am zis eu. Este tribul din sud. Ne spun că trei dintre semenii lor au fost luaţi de Adâncul-Tată.

Am mai ascultat o vreme notele grave, lungi, triste, care vibrau prin toată valea, lovindu-se în ecou de pereţi.

— Spun că Adâncul-Tată a creat noi monştri. Sunt… mici. Asta-i ciudat. Monştrii Adâncului sunt întotdeauna mai mari decât noi. Totuşi aceştia sunt mici. Două picioare… braţe lungi… ochi galbeni.

Deodată, am simţit cum mâna Aldreei îmi strângea braţul deasupra lamei de la încheietura mâinii. Nu era prima oară când mă atingea. De obicei, îmi plăcea când se prindea de mine ca să-şi ţină echilibrul sau mă lovea în joacă, parcă supărată, sau mă lua de mână când ne uitam cum se înroşea soarele. Dar acum era altfel.

«Poţi să le pui o întrebare?» a spus Aldrea.

Vocea ei era emoţionată.

— Da. Dar, după cum vezi, acest sistem este primitiv. Nu ca al andaliţilor.

«Dacă, semenii tăi au puterile lor», a zis Aldrea. «Întreabă-i despre „monştri”. Întreabă-i… întreabădacă aceşti monştri se mişcă stângaci, parcă fără echilibru, atunci când merg.»

Am şovăit o clipă. Semenii mei acceptaseră că eram clarvăzător. Dar eram încă tânăr. Nu se cuvenea să le cer celor din Copacul Vorbitor să transmită mesaje.

Dar Aid rea părea hotărâtă. Supărată. Sau atât de supărată cât poate fi un andalit. Specia lor nu cunoaşte emoţiile.

Aşa că m-am întors şi am strigat în întuneric, către Copacul Vorbitor. Şi peste o clipă, se auzi sunetul mult mai puternic, mai apropiat, al Copacului Vorbitor al tribului nostru, un sunet profund, lugubru, care răsună în vale.

— De ce anume te temi, Aldrea? am întrebat-o.

«Nu sunt sigură.»

— Nu ştii dacă teama ta este justificată, Aldrea, i-am spus eu. Dar ştii bine de ce te temi.

Aldrea a râs.

«Continui să mă surprinzi, Dacă. Pe zi ce trece, eşti mai pătrunzător, mai subtil. Înveţi atât de repede! Felul în care foloseşti limba, cum înţelegi... Este incredibil. Ai putea să te înscrii în orice academie andalită mâine şi...»

— Mulţumesc, am întrerupt-o eu. Am învăţat de la tine. Am învăţat chiar să recunosc când cineva încearcă să evite răspunsul la o întrebare.

Aldrea a zâmbit în felul andalit, cu ochii.

«Am meritat-o. Dacă tot m-ai întrebat, o să-ţi spun. Lucrul de care mă tem este...

Dar tocmai atunci veni răspunsul de la tribul din sud.

— Spun că aceşti monştri merg într-un fel ciudat. De parcă picioarele lor ar fi de mărimi diferite, i-am tradus eu.

Zâmbetul dispăru din ochii Aldreei.

«Ei sunt», murmură ea. «Picioare lor chiar *au* mărimi diferite. Niciodată n-am putut să ne dăm seama de ce au evoluat astfel.»

— Care *ei*?

«Se numesc geddi», spuse Aldrea.

— Sunt de pe altă planetă, ca andaliţii?

«Da. Dar nu geddii sunt problema. Problema este ce reprezintă acei geddi.» îşi îndreptă toţi ochii spre mine. «Dacă, tu eşti clarvăzătorul. Spui că ai fost născut pentru că semenii tăi aveau nevoie de tine.»

— Da, m-am născut clarvăzător pentru că veneaţi voi, andaliţii. Noi aveam nevoie de cineva care să înveţe de la voi.

«Şi eu am crezut că despre asta era vorba», spuse Aldrea, încet. «Dar amândoi ne-am înşelat. Nu te-ai născut pentru venirea andaliţilor. Te-ai născut pentru că yeerkii sunt aici.»

(capitolqf io)

ALDREA

— Ce sunt yeerkii? m-a întrebat Dacă Hamee.

Am oftat.

«Sunt creaturi dintr-o altă specie. Diferiţi de tine şi de mine, de hork-bajiri şi de andaliţi. Hork-bajirii şi andaliţii pot umbla prin lume, când şi unde vor ei. Mănâncă scoarţă de copac sau iarbă. Yeerkii sunt diferiţi.»

— Sunt o specie de pradă? M-ai învăţat despre prădători.

Încă o dată, eram şocată. În decursul câtorva luni, Dacă Hamee ajunsese ca, de la limbajul lui simplist şi copilăresc, să vorbească asemenea mie. Înţelegea conceptele exact şi foarte repede. Deosebirea dintre el şi ceilalţi hork-bajiri era mare şi creştea pe zi ce trecea. Deosebirea dintre el şi andaliţi… ei bine, nu mai era o diferenţă intelectuală.

«Nu sunt prădători, cel puţin nu în sensul obişnuit. Sunt paraziţi. Înţelegi, sunt…»

— Ce? Sunt ce? a insistat Dacă.

Dar creierul meu tocmai încetase să mai funcţioneze. Îngheţase. Iar apoi, deodată, începu să o ia razna, panicat.

«O, nu. NU! Sunt pe orbită!» am strigat.

— Yeerkii?

«Sunt pe orbită! Acesta este momentul din noapte în care tatăl meu trimite raportul către lumea de acasă. Dacă ei sunt pe orbită, ar putea intercepta mesajul!»

Alergam deja. Cât mă ţineau picioarele, cu coada lăsată, mă sforţam, gâfâiam, cu muşchii urlând de durerea produsă de lupta cu panta omniprezentă.

Dale alerga în salturi alături de mine, cât putea el de repede, dar pe sol eram mai rapidă. L-am lăsat în urmă. Întorcându-mi ochii auxiliari, l-am văzut sărind într-un copac. Acolo sus se putea mişca mai bine, era în elementul său.

Dar nu mă mai preocupa Dacă. Trebuia să-l opresc pe tata să transmită! Trebuia să opresc transmisia aceea.

Eram la trei mile de grotă. Trei mile de fugă chinuită, impusă de această planetă: serpentine, câţiva yarzi în sus,

câţiva yarzi în jos, avansând, dar făcând mereu distanţa dublă. Era pur şi simplu imposibil să fugi altfel. Ba la deal, ba la vale, ba ocolind copacii uriaşi.

Eram foarte supărată când am ajuns, în sfârşit, să văd grota. Supărată pentru că, în inimile mele, ştiam că era prea târziu. Tata fusese întotdeauna foarte exact. Foarte punctual. Iar ceasul meu intern îmi spunea că mesajul plecase deja de cincisprezece minute.

Totuşi, am continuat să alerg. Desluşeam luminile din grotă. Vedeam umbre şi siluete, când tata, mama sau fratele meu treceau prin dreptul luminilor. Îmi puteam imagina fiecare detaliu. Mama lucrează la computerul ei, introducând o analiză exactă a ADN-ului vreunei flori ciudate, noi, pe care o descoperise. Fratele meu joacă un joc cu holograme, ciuruind nave duşmane închipuite. Tata… tata stă liniştit în colţul lui, gândindu-se, amintindu-şi, imaginându-şi. Pierdut în visele lui pline de speranţă.

Aceasta este imaginea pe care vreau să o păstrez pentru totdeauna.

Nu ceea ce a urmat.

(capitoM îl)

ESPIIU

Mă bucuram de două zile de noul meu trup de hork-bajir. Încă era o minune pentru mine. Un miracol.

Singura neplăcere o reprezentau strigătele continue, sâcâitoare, ale minţii hork-bajirului. Dar nu striga pentru că refuza să accepte noua realitate. Era pur şi simplu prea prost să ştie ce se petrecuse cu el, prea prost să înţeleagă.

Acum mă plimbam prin navă. Era construită pentru andaliţi, desigur – de aceea pe majoritatea podelelor crescuse, înainte, iarbă verde, roşie şi albastră. Tavanele fuseseră minunate holograme ale cerului andalit.

Andaliţii urau spaţiul închis. Ştiam acest lucru despre ei. Ştiam că ei construiau o nouă generaţie de nave spaţiale, care aveau să se numească nave-dom. Aceste

nave-dom urmau să aibă adevărate parcuri, uriaşe, artificiale. Iarbă, copaci şi cer deschis.

Dar iarba de pe acest transportor se uscase de mult. Noi nu avem nevoie de iarbă. Şi nu ne temem de spaţii închise.

Ici-colo, mai erau nişte petice îngălbenite, care reuşiseră cumva să reziste, dar în cele mai multe locuri, începuse să se vadă structura de oţel de dedesubt.

Să se vadă! însăşi ideea aceasta era nouă pentru mine. Că existau lucruri care puteau fi văzute şi altele care nu puteau fi văzute.

Nava andalită fusese construită pentru transport. Dar peretele exterior avea o parte transparentă, prin care puteam să mă uit cu ochii mei şi să văd celelalte nave din mica noastră flotă aeriană.

Destul de aproape ca să le pot desluşi, se aflau două nave de luptă andalite. Aveam patru, în total. Plus două transportoare. Mai puseserăm mâna şi pe o rachetă ongachică şi pe trei nave skrit na. Acestea din urmă erau lente, dar bine înarmate. Racheta ongachică era mai rapidă, dar nu avea arme la bord.

Dedesubt, ocupând jumătate din câmpul meu vizual, era planeta hork-bajirilor. Era prima planetă pe care o vedeam. Era extrem de diferită de ceea ce pipăisem, mirosisem sau auzisem de la alţii. Să o văd acolo, suspendată în spaţiu… era copleşitor. Aşa uriaşă! Atât de ciudată!

— Esplin, am auzit o voce.

M-am întors şi am văzut un alt trup-gazdă hork-bajir.

Era Carger 7901. Îl cunoşteam pe Carger de mult timp. Dar nu-mi plăcuse niciodată. Întotdeauna avusese ceva prea crud, prea violent. Prea ambiţios. Iar acum Carger era unul dintre cei câţiva controlori de hork-bajiri.

Se vorbea despre crearea unor noi ranguri. Toată lumea spunea că, dacă urma să devenim o armată

cuceritoare, ne trebuia o ierarhie. Vechiul Consiliu al celor Treisprezece rămânea cel mai important. Dar subordonaţi acestuia urmau să fie aşa-numiţii „visseri” şi „subrisseri”.

Carger începuse deja să se considere un subrisser. Nimeni nu-l contrazisese.

— Esplin, vino cu mine.

— De ce?

— Nu pune întrebări, a spus Carger. Vino.

L-am urmat. M-a condus spre zona de intrare în bazin, care se afla chiar în spatele podului.

Acolo ne-am întâlnit cu doi controlori de geddi pe care nu îi cunoşteam. Era şi Akdor prezent.

— Tocmai am interrrceptat un mesaj trrransmis de la solul planetei de sub noi, a început el, fără altă introducere. O trrransmisie andalită.

Am simţit cum se agită hormonii în trupul hork-bajir. Genul de agitaţie care vine odată cu teama sau cu anticiparea acţiunii.

— Este un avanpost andalit pe această planetă. Trrransmisia n-a fost codificată. Crrredem că sunt doarrr patrrru andaliţi. Trrrebuie ucişi. Imediat, mai înainte să descoperrre prrrezenţa noastrrră aici.

Carger a zâmbit cu gura lui de hork-bajir.

— Voi fi onorat să comand atacul.

— Fărrră îndoială, a zis scurt Akdor. Darrr te duci doarrr ca să vedem dacă ne putem folosi în luptă de trrrupurile hork-bajire. Pornim atacul cu nava de luptă andalită capturată. Dacă nu vorrr fi ucişi toţi cei patrru andaliţi, voi doi o să plecaţi după suprrravieţuitorrri.

Recunosc că am avut o presimţire rea atunci. Spre deosebire de alţii, îi cunoşteam pe andaliţi. Ştiam cât de avansată era tehnologia lor şi cât de periculoasă. Mai ştiam şi că folosindu-se doar de cozile lor, fără nicio altă armă, erau periculoşi.

Însă mai degrabă mi-aş fi dat viaţa decât să-mi

recunosc îndoielile. Aceasta era calea spre putere. Să fii acolo, în prima bătălie în care se foloseau gazde hork-bajire, asta era important.

Şi eu de ce să nu fiu subrisser, dacă era şi Carger?

Două nave de luptă andalite au fost aduse la platformă cu transportorul. Carger şi cu mine ne-am urcat la bordul uneia dintre acestea.

Planeta nu era departe. O jumătate de orbită, apoi urma coborârea prin atmosfera rarefiată. Cele două nave de luptă zburau una lângă alta, în formaţie. Eu îi învăţasem pe piloţii noştri acest concept. Şi, la rândul meu, îl aflasem studiindu-i pe andaliţi. Aparatele de zbor aflate în formaţie sunt mai greu de atacat.

Nu ne aşteptam să fim atacaţi. Erau patru andaliţi pe planetă. Dar nicio navă.

Am coborât, survolând rapid planeta. Şi apoi ne-am lăsat mai jos, tot mai jos, într-una dintre văile sale uriaşe.

Partea aceasta a planetei era întunecată. În noapte. Ochii nu vedeau prea bine noaptea. Dar nu conta. Ştiam unde erau andaliţii.

Am ajuns la o distanţă de câţiva inchr deasupra vârfurilor copacilor.

— Pilot, am spus eu, am studiat metodele andalite şi ştiu că această navă dispune de un dispozitiv de mărire a imaginilor.

Pilotul – un gedd controlat, desigur – a strâmbat din nas, de parcă aş fi vorbit prostii.

— Ne cunoaştem nava, domnule, a zis el.

„Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii;

1 inch = 2, 5 cm.

A activat ecranul. Şi, pe ecran, am văzut locuinţa andalită. O „grotă”, cum o numeau ei.

Am văzut că un andalit lucra la computer. Unul mai mic, mai tânăr, se distra, jucând un joc pe computer. Am văzut un altul, mai mare, probabil mascul, stând la intrarea

grotei, privind în întunericul de afară.

— Se uită în direcţia greşită, a râs Carger. Uită-te în sus, andalitule! Uită-te în sus ca să-ţi vezi moartea cu ochii!

Geddii au început şi ei să râdă. A râde: abilitatea de a-ţi exprima bucuria cu sunete emise pe gură. Asta era ceva nou!

Numai eu nu am râs.

— Văd trei andaliţi, nu patru, am spus.

— Probabil că al patrulea este în grotă, zise Carger.

— Nu. Andaliţii nu se adăpostesc niciodată, decât dacă este necesar. În toiul unei nopţi reci, pe vreme rea sau ca să respingă un atac. Ori când se află la bordul unei nave spaţiale. Andaliţii sunt creaturi ale spaţiilor deschise. Nu le place deloc să fie închişi. Devin nervoşi şi speriaţi, dacă nu au un spaţiu deschis, în care să fugă.

Carger a zâmbit batjocoritor.

— Eşti chiar un iubitor de andaliţi, Esplin.

Am simţit furnicături pe pielea de pe ceafă. Este o reacţie de teamă, la hork-bajiri. Teamă de Carger.

— Ucid mai mulţi andaliţi, dacă le cunosc obiceiurile, am spus, morocănos.

Cele două nave de luptă ajunseseră la vreo trei sute de picioare deasupra grotei, cu motoarele mergând foarte încet, pentru a nu fi văzute sau auzite. Altă tactică pe care o descoperisem studiindu-mi inamicul.

— Shrrreedder activat. Ţintă ochită, a raportat pilotul gedd.

— Sunt doar trei andaliţi la vedere, am repetat. Aşteaptă până li se alătură şi al patrulea.

— Să aştepte? Prostule. Trage! a ordonat Carger.

— Nu! Celălalt andalit o să vadă…

— Am spus trage! a urlat Carger. Este un ordin direct de la subrisserul tău! Trage! Omoară-i acum!

(captfofuf iar)

ALDREA

Fără niciun avertisment. Niciunul, cu excepţia senzaţiei oribile pe care o aveam în stomac, de frământare, senzaţia oribilă de frică.

ŢIUUU!

ŢIUUU!

Din cer se trăgea cu shredderul. Nu de departe. Coborâseră până aproape de sol şi pluteau, cu luminile stinse, ascunşi de copaci şi întuneric.

ŢIUUU!

ŢIUUU!

Grota a explodat. Pungile de aer din materialul de construcţie s-au supra-încălzit într-o microsecundă şi-au explodat. Umezeala din pământ, din iarbă şi din sol s-a transformat cât ai clipi în vapori, care au explodat. Tot ce putea arde a ars.

Şi totul poate arde la temperatura înaltă degajată de un shredder la putere maximă. Totul.

«NUUU!» am ţipat.

Am simţit căldura lovindu-mă drept în faţă. Am simţit cum şocul ajunge, în valuri, până la mine.

«NUUU!»

ŢIUUU!

ŢIUUU!

Grota era în flăcări şi exploda. Nu mi-am văzut familia arzând. Nu i-am văzut, dar ştiam ce se întâmpla.

La o distanţă de o sută de picioare sau mai puţin, membrii familiei mele erau deja morţi. Muriseră de la prima rafală de shredder.

«AAHHH! AAHHH! AAHHH! AAHHH!»

Nu mă puteam opri din ţipat.

Cele două nave de luptă andalite furate continuau să tragă. Au tras până când din ceea ce fusese locuinţa noastră n-a mai rămas decât sticlă topită. Zgură lichidă.

«AAHHH! AAHHH! AAHHH! AAHHH!»

Cineva m-a prins în braţe. L-am biciuit cu coada, fără să mă gândesc, înfuriată, îngrozită.

Dacă Hamee a primit lovitura în braţul stâng. Lama de pe coada mea îi tăiase în două lama de la încheietura mâinii. O bucată mică din ea a căzut pe pământ.

Şarja shredderului a încetat. Ceea ce fusese locuinţa noastră, ceea ce fusese familia mea lumina incandescent în noapte. Aveau să treacă multe zile până la disiparea căldurii.

— Trebuie să pleci! mi-a spus Dacă, înverşunat.

«Sunt morţi», am zis eu, plângând. «Nu, nu, nu, nu.»

— Trebuie să pleci! a repetat el.

«Sunt morţi cu toţii!»

— Cei care au făcut asta se pot întoarce să verifice, să fie siguri de rezultat, a zis Dacă. Nu trebuie să te găsească aici.

«Ce mai contează? Oh, mamă. Tată. Barafin! Barafin!»

Dacă m-a prins în braţe şi m-a întors cu spatele la scena îngrozitoare. Mi-a luat capul, cu blândeţe, în mâinile lui cu gheare, şi mi l-a ridicat, ca să mă uit la el. Dar, ca hork-bajir, el nu înţelegea: ochii mei auxiliari puteau foarte bine să stea pironiţi pe rana roşie, arzândă, care fusese viaţa mea.

— Aşa cum ai spus tu, Aldrea, de asta m-am născut clarvăzător: ca să-mi salvez semenii de yeerki, care au făcut lucrul acesta rău. Dar nu pot singur. Trebuie să mă ajuţi.

«Să te ajut?» am spus eu, printre suspine. «Cum să te ajut?»

— Să mă ajuţi să înţeleg… să înţeleg răul acesta, a zis Dacă. Vrei să mă ajuţi să înţeleg?

Mi s-a făcut rău. Mi-era aşa de rău, de la frică şi de la ură, că-mi venea să mor în clipa aceea, doar ca să scap de greaţă.

Însă Dacă îmi sugerase o cale de a trăi. Un motiv să îndur violenţa care îmi rodea măruntaiele.

«Nu, n-o să te ajut să *înţelegr*», i-am răspuns. «Dar o să te ajut să-i omori pe yeerki. Da, asta voi face. Am să te ajut să-i omori. Şi o să-i stârpim. O să-i stârpim! O să-i stârpim pe toţi!»

Am urlat cu furia neputinţei către cerul unde ştiam că se ascund yeerkii.

«O să-i omorâm pe toţi!» am strigat. «O să-i ucidem pe toţi!»

C capttotof Tp

DACĂ HAMEE

Tremuram încă. Faţa îmi ardea în continuare, din pricina căldurii aceleia cumplite. Mi se învârtea capul, mi se învolburau gândurile, înnebunit de ceea ce văzusem.

Tot ce ştiam eu despre andaliţi şi despre galaxia de dincolo de planeta mea era ceea ce îmi povestise Aldrea. Dar despre astfel de nenorociri nu-mi vorbise. Nu-mi zisese nimic despre arme. Despre războaie. Despre yeerki.

Nu cunoşteam nimic din lucrurile acestea.

Ştiam că în Adâncul-Tată trăiau monştri şi că aceştia se ridicau uneori şi-i luau pe hork-bajirii nesocotiţi, care coborau prea mult pantele văii.

Dar aceia erau monştri. Nu foloseau nave spaţiale. Nu loveau, nevăzuţi, din cer.

Totuşi, ştiam că, atunci când atacau monştrii, hork-bajirii trebuiau să fugă. Dacă un monstru atacă şi nu reuşeşte să te răpească, un alt monstru poate fi atras de zgomot şi poate ataca şi el.

Probabil că şi yeerkii erau la fel. Probabil că aveau să atace din nou.

Aldrea nu mă asculta. Am apucat-o de braţ şi am dus-o de-acolo. Am făcut-o să mă urmeze prin întuneric, departe de lumina aceea oribilă.

Trebuia să le spun bătrânilor ce se petrecuse. Nu se

mai întâmplase niciodată ceva asemănător. Era necesar să ştie. Să hotărască…

Ba nu, mi-am dat eu seama. Eu trebuia să hotărăsc. Ei aveau să mă privească şi să zică: „Dacă Hamee, tu eşti cel diferit. Tu eşti clarvăzătorul. Spune-ne ce cale să alegem”.

M-am oprit din alergat. S-a oprit şi Aldrea.

— Trebuie să hotărăsc, am zis.

Mă simţeam de parcă ar fi căzut peste mine Copacul Tribului. Crezusem că învăţasem destule. Crezusem că eram înţelept. Dar nu ştiam nimic!

— Nu sunt pregătit, i-am spus Aldreei. Nu ştiu ce să fac!

Înainte ca ea să-mi răspundă, am văzut doi hork-bajiri venind în fugă spre noi. Probabil că văzuseră luminile din cer.

— Nu vă fie teamă, fraţilor, le-am zis.

— A, nu ne este teamă, mi-a răspuns unul dintre ei.

Tonul lui era ciudat. Diferit.

A venit drept spre mine. Apropiindu-se, mi-am dat seama că nu-l cunoşteam. Făcea parte oare din celelalte triburi din vale?

Hârşti!

M-a lovit cu lama de la încheietura mâinii! Mi-a făcut o rană pe piept. Vedeam sângele. Vedeam pielea despicată, ca şi cum mi s-ar fi deschis o gură mare în piept.

Mă durea.

— De ce m-ai…

Hârşti! Hârşti!

M-a lovit cu lamele de la picioare şi de la coate!

M-a tăiat iarăşi. Sângeram. Aveam o rană adâncă pe partea stângă a feţei. Totul se petrecuse într-o clipită.

— Lasă-l, treci la andalită! a răcnit celălalt hork-bajir.

Al doilea hork-bajir a sărit la Aldrea. Spinteca aerul cu lamele, vâjâind, şi le răsucea de parcă ar fi executat un

dans ceresc.

«Dacă! Luptă cu ei. Aceştia nu sunt hork-bajiri adevăraţi!» mi-a spus Aldrea.

— Ce?

cluptă cu ei!» a strigat Aldrea şi şi-a arcuit coada, apoi a biciuit cu ea atât de rapid, că a făcut aerul să zbârnâie. Lama ei mică din vârful cozii l-a nimerit drept în piept pe al doilea hork-bajir.

Acesta a sărit înapoi, şuierând furios.

Iar eu stăteam şi mă uitam lung, ca paralizat. Sângeram. Eram tăiat în multe locuri. Mă durea. Dar, mai mult decât atât, eram buimăcit. Cum era posibil ca un hork-bajir să mă taie cu lamele? Nu fusese un accident, cum se mai întâmpla uneori, când recoltam coajă de copac.

Dar acum nu adunam coajă de copac. Acest hork-bajir mă rănise. Dinadins! De ce?

— Lasă-l pe neghiob, ajută-mă cu andalita! M-a tăiat!

Acum amândoi hork-bajirii se întorseseră către Aldrea. Se apropiau de ea, biciuind nebuneşte aerul. Au încolţit-o, obligând-o să se sprijine cu spatele de trunchiul unui copac.

Dacă mai continuau să-şi învârtă lamele şi să înainteze, ar fi tăiat-o. Ar fi tăiat-o atât de rău, că ar fi murit. Văzusem hork-bajiri tăiaţi din greşeală. Cândva, un hork-bajir bătrân şi neputincios murise dintr-o tăietură.

Coada Aldreei tremura, cumpănind.

Un salt brusc! Amândoi hork-bajirii se năpustiră asupra ei, cu lamele lovind ca fulgerul. Coada Aldreei vâjâi din nou prin aer.

Se împiedică! Un picior i se îndoi şi se lăsă pe o parte.

— Mori, andalită spurcată! strigă un hork-bajir.

Lamele lui au fulgerat.

Mi-am privit lamele de la încheieturi.

Aldrea a ţipat de mânie şi de groază.

Mi-am întins braţele şi mi-am văzut lamele. Mă uitam de parcă m-aş fi văzut pentru prima oară.

Atunci s-a petrecut ceva în mine. Parcă mi-ar fi fost dată puterea de a privi drept în inima Adâncului-Tată. Am avut o revelaţie teribilă. Am simţit... *putere*.

«Dacă! Ajută-mă!»

Am sărit în spatele celui mai apropiat hork-bajir. Mi-am repezit braţul cu toată forţa şi cât am putut de repede. Lama de la încheietura mâinii i s-a înfipt în spinare, l-a spintecat muşchii, l-a pătruns în şira spinării.

Toţi muşchii trupului i s-au înmuiat imediat. A căzut lat, fără să-şi mai poată mişca picioarele.

Am sărit spre celălalt hork-bajir, dar acesta s-a dat înapoi, s-a întors şi-a fugit.

— Carger, laşule! a strigat hork-bajirul doborât la pământ.

Mi-am privit lama de la încheietura mâinii. Era mânjită cu sânge.

«Geddii!» a strigat Aldrea.

I-am urmărit privirea ochii lor principali. Doi monştri pitici, ciudaţi, se apropiau în salturi. În mâini ţineau nişte maşinării mici.

cârebuie să fugim!» a strigat Aldrea.

— Să fugim?

Încă mă uitam prosteşte la lamele mele.

Hork-bajirul de la picioarele mele mormăi ceva. Dădea slab din braţe. Picioarele nu i se mişcau deloc.

Aldrea se aplecă, apropiindu-şi foarte mult faţa de hork-bajirul rănit.

concare ar fi numele tău, yeerkule, du-te şi spune-le stăpânilor tăi aşa: mai întâi, trădarea voastră l-a distrus pe tata, apoi tot voi l-aţi ucis şi mi-aţi nimicit familia. Dar nu veţi pune mâna pe această planetă. O, nu, viermi paraziţi, noi suntem andaliţii! Şi o să vă stârpim pe toţi, până la ultimul. Pe tine şi pe toată rasa ta de ticăloşi. Spune-le asta

stăpânilor tăi.»

Cele două creaturi pe care Aldrea le numise geddi înaintau grăbite, ridicând în mâini maşinăriile mici.

«Fiica lui Seerow o să vă arate cealaltă faţă a caracterului andaliţilor», i-a mai spus Aldrea hork-bajirului paralizat.

Apoi Aldrea şi cu mine am fugit.

caphpfqf 14)

ALDREA

Membrii familiei mele erau morţi. Eram singurul andalit pe o rază de mai multe milioane de mile. N-aveam cum să comunic cu semenii mei. Yeerkii veniseră pe planeta hork-bajirilor, iar Dacă şi cu mine eram singurii care o aflaserăm.

Ştiam că hork-bajirii sunt paşnici. Dar habar nu aveam că nu înţelegeau ce înseamnă lupta.

Făceau parte dintre speciile inteligente cu înfăţişarea cea mai feroce din galaxie. Erau un fel de arme ambulante. Letali din cap până în picioare. Dârei nu ştiau lucrul acesta. Nu ştiau ce înseamnă.

Erau ţintele ideale pentru yeerki.

Am fugit, lăsându-i uşor în urmă pe geddi. Am continuat să coborâm panta, fără să ştim dacă fugeam de urmăritori adevăraţi sau doar de nişte fantome. Am încercat să mă gândesc la ce trebuia să facem. Dar nu-mi puteam alunga din minte imaginea shredderelor prefăcându-i pe cei la care ţinusem în zgură topită, luminoasă.

— Vorbeşte-mi despre yeerki, m-a rugat Dacă, gâfâind.

Asta puteam să fac.

«Sunt o specie parazită. Pot vieţui pe cont propriu doar în nişte bazine speciale. Dar preferă să trăiască în trupul şi în creierul altor specii.»

— Cum e cu putinţă?

«Aşa au evoluat yeerkii. Prin natura lor sunt paraziţi. Evoluţia i-a înzestrat pentru asta. Pe planeta lor, infestează o specie numită geddi. Ai văzut adineauri nişte geddi. Tata a fost primul andalit care a intrat în contact cu ei.»

Dacă a părut surprins.

— Aţi trăit printre aceşti yeerki?

«Da. Am fost... tata şi mama au fost trimişi să-i studieze. Şi să afle dacă ni-i putem face aliaţi. Sau dacă avem vreun motiv să ne temem de ei.»

Dacă dădu din cap.

— Asta au făcut şi aici părinţii tăi. Am dreptate? Au fost trimişi să ne studieze.

«Da. Dar a fost o deosebire. Ştiam că yeerkii sunt foarte...» şi m-am oprit.

Dacă a aşteptat o clipă. Apoi a terminat el fraza pentru mine:

— Ştiaţi că yeerkii sunt foarte inteligenţi. Spre deosebire de hork-bajiri. Vă interesau pentru inteligenţa lor. Şi vă temeaţi de ei, din acelaşi motiv.

«Da, Dacă. Ne interesa inteligenţa lor.»

— De aceea tatăl şi mama ta nu ne-au arătat prea mare interes. Noi nu suntem o specie prea inteligentă.

Părea mâhnit. Nu din pricina mea. Nu din pricina andaliţilor. Ci din pricina semenilor săi. De parcă i-ar fi fost ruşine cu ei.

cânteligenţa nu este totul, am spus eu. Tata este... a fost... eminent. Dar yeerkii l-au păcălit. El le-a vorbit despre lumea de dincolo de planeta lor. l-a învăţat să scrie, cum să prelucreze materia, cum să creeze unelte, le-a vorbit despre vedere, despre artă, i-a învăţat totul. El a avut încredere în ei. A crezut că îi vor fi recunoscători. A crezut că vor fi mulţumiţi.»

— Tatăl tău a făcut o greşeală, a spus Dacă. Yeerkii *erau* mulţumiţi. Dar, arătându-le tot ce nu aveau, au început să-şi dorească mai mult. Au vrut să fie ca voi.

Aidoma andaliţilor.

Mi-am întors mirată ochii auxiliari spre Dacă, care mergea repede pe lângă mine. Cum ajunsese atât de repede la miezul problemei? Cum putuse să ghicească tot ce simţiseră yeerkii?

Ah, bineînţeles. Pentru că şi el simţise la fel. Şi el era invidios pe ce aveam noi, andaliţii. Invidios pe puterea noastră, pe cunoştinţele noastre, pe inteligenţa noastră.

«Yeerkii i-au măcelărit pe mulţi dintre andaliţii care erau cu tata», am continuat. «Au furat nave andalite. Au ieşit în spaţiu. De atunci sunt în căutare de trup uri-gazdă potrivite.»

— Şi acum le-au găsit, spuse mohorât Dacă Hamee.

«Da.»

— Semenii mei nu vor putea să-i oprească.

«Poate că nu», am spus eu repede. «Voi, hork-bajirii, puteţi fi foarte periculoşi, puteţi fi luptători foarte puternici, cel puţin în lupta corp la corp. Într-o confruntare directă, i-aţi putea ţine piept oricărui războinic andalit.»

Dacă a râs.

— Semenii mei nu înţeleg ce sunt „paraziţii”. N-or să înţeleagă în veci că aceste creaturi le vor fura trupurile. Vor asculta ce le vom spune, apoi vor continua să jupoaie coaja copacilor, să se joace cu copiii lor şi să aibă grijă de ei.

«Poate că nu. Tu eşti clarvăzător. Te-ai născut să-i înveţi pe semenii tăi un lucru nou. Poate că te-ai născut ca să-i înveţi să lupte. Poate că menirea ta este să-i înveţi pe hork-bajiri să-i ucidă pe yeerki.»

— Am sperat că am fost ales să le arăt semenilor mei toate lucrurile pe care tatăl tău a încercat să le arate yeerkilor. Am vrut să-i învăţ ce înseamnă muzica, scrierea, arta. Am vrut să-i învăţ să socotească timpul, trecerea anilor. Să-şi facă unelte, să construiască. Dar tatăl tău le-a dat aceste lucruri yeerkilor, iar acum noi vedem

rezultatele. Poate că am fost un prost să cred că această cunoaştere i-ar face pe semenii mei fericiţi.

«Ai să ai timp să te gândeşti la toate acestea după ce vom găsi o cale de a-i opri pe yeerki», am spus eu. «O să-i salvăm pe semenii tăi, dacă-i vom învăţa să lupte! Nu trebuie să se lase să piară.»

— Da, a zis el liniştit. Fie învaţă să lupte, să rănească şi să ucidă, fie învaţă să fie sclavi. Ambele îi vor distruge. Ucigaşi sau sclavi. Ori una, ori alta. Ucigaşi sau sclavi.

M-am oprit şi l-am apucat pe Dacă Hamee de braţ. Mi-am trecut dinadins degetele de-a lungul lamei pe care o avea la cot. Era aproape la fel de solidă ca lama de pe coada unui andalit mascul. Şi la fel de ascuţită.

«Dacă alegerea este între a fi ucigaş şi a fi sclav, atunci fii ucigaş. Ai făcut-o deja, adineauri. Nu-i chiar aşa greu de învăţat.»

— Şi asta vrei tu de la mine? Să fiu un ucigaş?

«Dacă este nevoie, da!»

Dacă mi-a dat încet mâna la o parte. Cu grijă să nu mă taie.

I-am întâlnit privirea. Hork-bajirii nu se pricep să-şi ascundă sentimentele. Nu au încercat niciodată arta minciunii. Aşa că am putut citi clar ce era în mintea şi în inima lui Dacă.

— Mai am multe de învăţat despre andaliţi, a spus el.

Mi-am întors capul. Este greu să vezi dezamăgire în ochii cuiva la care ţii. Totuşi, faptul că era supărat pe mine nu schimba nimic. N-avea de ales. Semenii lui nu aveau de ales. Trebuia să-i ajut să devină o specie de ucigaşi, pentru a-i opri pe yeerki? Da. De o mie de ori, da!

Creaturile care îmi uciseseră familia trebuiau să plătească. Oricare ar fi fost preţul.

ŢIUUU!

Trunchiul copacului aflat la doar câţiva inchi în stânga mea a explodat! Am fost împroşcată cu aşchii, chiar

m-am tăiat. Şocul şi lumina m-au împietrit.

Dar era un shredder de mână, nu o armă de mare putere de pe navele de luptă. Am zărit nişte geddi venind în salturi către noi, încolţindu-ne din două părţi.

Ne luaseră urma. Şi aduseseră ajutoare de pe navele de pe orbită.

Erau pe pantă, mai sus de noi. Singura direcţie în care puteam scăpa era spre fundul văii.

«Ne-au găsit!» am strigat eu. «Fugi!»

Am luat-o la fugă. Eram mai rapizi decât geddii, dar ştiam că vor chema navele de luptă. Şi de acestea nu mai puteam fugi.

ŢIUUU! ŢIUUU!

— Trebuie să coborâm în Adâncul-Tată, a spus Dacă.

«Putem supravieţui acolo, jos?»

— Dar *aici* putem supravieţui?

Am gonit la vale, adâncindu-ne din ce în ce mai mult în ceaţa strălucitoare, albastră, pe care hork-bajirii o numeau Adâncul-Tată.

(capitofqj în)

ALDREA

Jos, mai jos, tot mai jos. Muşchii picioarelor mă dureau îngrozitor. Aş fi vrut să mă opresc şi să mă preschimb în *chadoo*. Dar n-aveam timp. Geddii se apropiau. Şi îi auzeam comunicând şi încercând să aducă navele de luptă în ajutor, ca să ne ucidă.

Am fost salvaţi de relieful planetei. Piloţii de pe nava de luptă yeerkă păreau încurcaţi. Nu ştiau cum să se poziţioneze, exact deasupra capetelor noastre ori înaintea noastră. Era o problemă pe care un andalit ar fi rezolvat-o uşor. Dar yeerkii erau începători într-ale văzului. Copacii, panta abruptă îi derutau.

Dar nu pentru mult.

ŢIUUU!

În trunchiul unui copac aflat chiar în faţa noastră se

căscă o gaură de două picioare lăţime. Din gaură ieşi fum, dar trunchiul nu explodă.

ŢIUUU!

O rafală săpă un şanţ în pământ, chiar lângă noi.

Alergam în continuare. Un adevărat coşmar. Mă durea fiecare celulă a corpului. Sângele îmi şi roia din răni. Muşchii cereau cu disperare un moment de odihnă.

Jos, şi mai jos, tot mai jos. Acum puteam zări, printre copaci, lumina albastră. Aerul era mai dens.

Câte mile alergaserăm? Fugeam cât puteam de repede, fără să ţin cont de obstacole. Viteza panicii. Viteza groazei.

În faţa noastră, am dat de un grup de cinci-şase hork-bajiri speriaţi. Se îngrămădiseră unul într-altul, uitându-se la cer, la razele shredderului, cu feţe groteşti, pe care teama le făcea şi mai groteşti.

— Este Dacă Hamee! a strigat unul. Dacă Hamee! Clarvăzătorule! Ce se întâmplă?

— Fugiţi! Fugiţi! le-a strigat Dacă.

ŢIUUU!

Shredderele i-au dezintegrat pe doi hork-bajiri. Al treilea, atins de marginea fasciculului de raze ucigaşe, trăi cât să vadă că nu mai avea nimic mai jos de talie.

— Fugiţi! Spuneţi-le tuturor să se ascundă! strigă Dacă. Trebuie să-i ajut, să-i învăţ! adăugă pentru mine.

«Yeerkii pe noi ne vor», am zis eu. «Dacă rămânem printre semenii tăi, îi punem m şi mai mare pericol.»

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, eram conştientă că minţeam. Nu pe *noi* ne vânau yeerkii, ci pe mine. Hork-bajirii nu reprezentau nimic pentru yeerki. Ei pe andalită voiau s-o ucidă.

Dar Dacă a acceptat explicaţia mea. M-a urmat, coborând mai departe panta, lăsându-i în urmă pe hork-bajirii îngroziţi.

Nu aveam timp pentru remuşcări. Trebuia să

supravieţuiesc. Numai eu puteam să dau de semenii mei, să-i aduc aici, ca să-i anihileze pe yeerki. Numai eu puteam asigura răzbunarea. Ce însemnau câţiva hork-bajiri speriaţi pe lângă necesitatea de a-i stârpi pe yeerki?

Aerul devenea tot mai dens. Parcă aş fi respirat vapori reci. Însă suplimentul de oxigen mi-a reînnoit forţele.

A apărut brusc sub noi. Copacii dispăruseră. În sol se căsca o prăpastie. Ceaţa albastră se răsucea în fuioare şi lumina periculos.

În clipa aceea însă, nu se punea problema să aleg între o viaţă lungă şi fericită şi moarte.

Aveam de ales între a trăi câteva clipe în plus şi a muri pe loc. M-am hotărât să profit de cele câteva clipe.

Am plonjat în Adâncul-Tată.

(cap Hoyaf i (P)

DACĂ HAMEE

Noi, hork-bajirii, avem multe poveşti despre Adâncul-Tată. Ne-am născut din Adâncul-Tată şi din Bolta-Mamă, suntem copiii lor. Bolta-Mamă ne dă aerul şi lumina. Adâncul-Tată ne dă pământul şi apa. Acestea sunt deopotrivă necesare pentru copacii care ne hrănesc.

Dar Adâncul-Tată este şi locul din care vin monştrii.

Niciun hork-bajir n-a pătruns vreodată în Adâncul-Tată, ca să mai iasă viu de acolo şi să vorbească despre cele văzute.

Acum noi intram în Adânc. Trecuserăm de zona cu tufe luminoase şi cu flori deformate de la marginea Adâncului. Aici nu mai creşteau copaci. Dar viaţă încă mai exista, cu toată ceaţa albastră din jurul nostru, care ne ascundea de urmăritori.

«Atmosfera aceasta pare să fie respirabilă», spuse Aldrea. «Nu ştiu precis ce gaze sunt aici şi în ce procent, dar pot să respir. Şi tu, Dacă?»

— Da. Şi eu pot să respir.

Vocea mea a sunat stinsă. Părea să moară în aer. Parcă sunetele nu puteau să ajungă de la gura mea la urechile Aldreei.

Eram îngrozit. Ştiam că vom muri. Dar mai ştiam şi că era mai bine să murim aici, în Adâncul-Tată, decât să fim ucişi de yeerki.

Adâncul-Tată era al nostru, al lumii noastre, a hork-bajirilor. Aveam să mor ca un hork-bajir.

În jurul nostru, totul devenise de un albastru mai intens. Lumina părea să vină de dedesubtul nostru, strălucind peste tot. Era o ceaţă albastră. Din ce în ce mai deasă, până când de-abia o mai puteam vedea pe Aldrea, deşi se afla doar la mică distanţă de mine.

Aşteptam să se ivească monştrii şi să mă înşface. Simţeam furnicături pe piele, în aşteptarea atingerii mortale. Dar nu s-a întâmplat nimic.

«Temperatura creşte pe măsură ce coborâm», a spus Aldrea.

Mi-am dat seama că păşeam pe un covor gros de iarbă mustind de sevă. Pe măsură ce coboram, ceaţa părea să se îndesească. Aldrea nu mai era decât o umbră albastră în pâcla albastră.

Nu îi mai auzeam pe urmăritorii noştri. Niciun sunet, de când pătrunseserăm în Adânc. Oare se speriaseră?

Lângă mine, a început să prindă contur o siluetă. Un monstru?

— Aldrea? am întrebat, cu glas tremurat.

A venit mai aproape, mai aproape… Un gedd!

ŢIUUU!

Un fulger luminos. Nu raza pe care o văzusem înainte, ci o minge de lumină orbitoare.

— Aaahhh! a urlat geddul.

O atingere pe braţ.

Am sărit şi m-am întors.

«Sunt eu», a zis Aldrea.

— Aaahhh! striga geddul.

«Atmosfera aceasta este prea densă pentru un shredder», a spus Aldrea. «Este o armă creată pentru vid sau, cel puţin, pentru o atmosferă rezonabil concentrată. Raza s-a întors. Energia de dezintegrare a shredderului a fost absorbită de atmosferă şi reflectată.»

Geddul continua să ţipe, dar glasul lui a fost curând înăbuşit de ceaţă, căci noi am coborât mai departe, şi mai jos, în Adânc.

Deodată, am simţit o mişcare prin ceaţă, o adiere de vânt. Pentru o clipă, am văzut doi geddi stând în faţa noastră! Aveau armele îndreptate spre noi. Iar acum, lângă ei îşi făcu apariţia hork-bajirul care ne atacase mai devreme şi care fugise.

— Nu trageţi, proştilor, a strigat poruncitor hork-bajirul. Nu-l auziţi pe Arklan ţipând?

«Doi geddi şi tu, hork-bajirule controlat, împotriva noastră, care suntem doi?» a râs Aldrea. «Fără shreddere nu aveţi curaj.»

Hork-bajirul dădu din cap aprobator.

— Shredderele vor fi destul de bune pentru distanţe mici. Apoi, către cei doi geddi: Aşteptaţi până ajungem la cinci picioare de ei, apoi trageţi!

Cei trei s-au repezit spre noi. Aldrea s-a ferit în stânga, eu în dreapta.

VUFF!

M-am împiedicat de ceva care a strigat:

— Rrrr!

Un gedd! Eram pe jos. Geddul era lângă mine. Apoi, cât ai clipi, creatura pe care Aldrea o numise hork-bajir controlat a sărit asupra mea. Şi-a adus shredderul în faţă, lipindu-i vârful de capul meu.

Am citit bucuria nebună în ochii lui. I-am văzut degetele strângându-se pe trăgaci.

Şi apoi…

Hork-bajirul a fost săltat de la pământ, aruncat prin aer ca de o creangă îndoită. A zburat puţin, apoi s-a oprit.

Am văzut cele două mâini uriaşe, cu trei degete, ale lui *Jubba-Jubba* strângându-se în jurul pieptului hork-bajirului. Am auzit un ţipăt. Un urlet. Iar trupul hork-bajirului a căzut pe pământ, peste mine.

Un trup fără cap.

— Aaahh! am strigat, îngrozit.

Geddul de lângă mine s-a întors pe călcâie şi a dat să fugă. O mână cu trei degete s-a întins prin ceaţă, l-a înhăţat pe gedd şi l-a ridicat.

Nici măcar o bucată din gedd n-a mai căzut pe pământ. Nicio bucată din trupul lui, cel puţin. Shredderul a zdrăngănit, picând undeva, la câteva picioare distanţă.

În culmea groazei, m-am ridicat în patru labe şi m-am târât până la shredder. L-am luat de jos. Am pipăit cu degete neîndemânatice arma necunoscută. Am găsit trăgaciul, prea mic pentru degetele mele. Am ţintit în sus.

Mâna cu trei degete cobora spre mine, mai jos, şi mai jos, şi mai jos.

Am tras.

VUFF!

Prea rapid ca să văd ceva! Ceaţa s-a răsucit într-un vârtej, descoperind locul din care venise lovitura fulgerătoare.

VUFF! VUFF!

Coada Aldreei a lovit din nou şi atunci s-a auzit un urlet cum nu mai auzisem şi nici nu-mi imaginasem vreodată. O mână uriaşă, cu trei degete, a căzut pe pământ.

A căzut şi acolo a rămas. Inertă. Separată de monstru.

Monstrul răgea, furibund.

«Ridică-te! Trebuie să fugim!» mi-a strigat Aldrea.

M-am ridicat. Am făcut un pas. Am lăsat shredderul

din mâini; nu mai voiam să-l ţin.

Monstrul *Jubba-Jubba* nu ne-a urmărit. Pentru prima oară în istorie, un monstru din Adâncul-Tată fusese învins.

(cspftpygy 17)

ALDREA

Dacă mă privea de parcă aş fi fost o zeitate mitologică. Rănisem monstrul. Cred că nimeni nu mai făcuse vreodată aşa ceva.

Dar fusese la limită. Nu-mi plăcea să recunosc, dar un războinic andalit mascul ar fi făcut-o dintr-o singură lovitură cu coada. Mie îmi trebuiseră trei.

Şi totuşi, o făcusem.

Am simţit satisfacţie, nimic mai mult. Eu nu luptam împotriva acestor monştri, cum îi numea Dacă. Ci împotriva yeerkilor.

— Ar trebui să fugim, înainte să mai apară şi alţi monştri, a spus Dacă.

«Nu. Cu siguranţă toată zona de sus, de deasupra ceţii, colcăie deja de yeerki. Nu-şi permit să mă lase în viaţă. Nu ne pot lăsa pe *niciunul* dintre noi în viaţă», am adăugat, grăbită. «Îi vor aduce pe toţi geddii pe care îi au şi pe toţi hork-bajirii, dacă mai au.»

— Atunci trebuie să rămânem în Adânc, spuse Dacă încruntat. Trebuie să stăm aici, pe tărâmul monştrilor, în timp ce semenii mei sunt luaţi de aceşti yeerki.

«Poate că semenii tăi vor lupta.»

— Nu. Vor fi învinşi fără luptă. Vor deveni sclavii yeerkilor. Nu vor lupta. Aş fi putut să-i salvez. În schimb, eu te-am urmat pe tine, Aldrea.

Nu ştiam dacă era supărat pe mine sau pe el. Ambele, bănuiesc. Oare voia să mă părăsească? Nu. Ţinea la mine. Aveam mai multe în comun decât ar fi putut avea vreodată cu orice hork-bajir. Era prea târziu pentru Dacă: aflase că stelele nu sunt flori.

Şi, cu toate că învăţase atât de multe, încă simţea

nevoia să mai înveţe. Era însetat de idei, de cunoaştere, de pricepere. Şi numai eu puteam să-i ostoiesc setea.

Nu, avea să rămână alături de mine, nu mă îndoiam. Se va urî pentru această alegere. Dar asta nu conta, cel puţin, nu acum. Important era să-i distrugem pe yeerki.

«Dacă, până la urmă trebuie să găsim o cale de a intra în contact cu semenii mei», am zis. «Poate că va trebui să furăm o navă a yeerkilor. Poate că va trebui să zburăm, Dacă. Poate că va trebui să plecăm în spaţiu.»

Ştiam că asta îşi dorea Dacă cel mai mult. Să vadă cum e în spaţiu. Să zboare până la stele. Era un vis pe care n-ar fi putut vreodată să-l refuze. O momeală.

Dacă se opri în loc. M-am oprit şi eu şi m-am întors spre el.

«Ce s-a întâmplat?»

— Nu trebuia să spui asta, Aldrea. Nu-i nevoie să-mi întinzi un con de *nawin* copt, ca să mă faci să stau cu tine. Am stat atât de mult timp împreună, Aldrea, şi tot nu ştii că aş sacrifica totul pentru tine?

Nu puteam decât să îl privesc. Să-l privesc şi să-mi ardă obrajii de ruşine. Înţelesese. M-am simţit mică şi ticăloasă. Ar fi trebuit să-i spun că-mi pare rău. Dar şi asta ar fi fost o minciună.

Cum să vă spun, în acel moment, nimic nu conta pentru mine. Nimic, cu excepţia alinării durerii de a-mi fi văzut familia arzând. Nu ceea ce credea Dacă despre mine, nici măcar ce credeam eu despre mine: nimic din toate acestea nu conta cu adevărat.

Dacă avea să rămână cu mine. Şi aveam să găsesc o cale de a-i face pe yeerki să plătească.

«Dacă, ai vreo idee ce este mai jos, în Adânc?»

— Nu, Aldrea. Am coborât deja mai mult decât a coborât vreodată un hork-bajir.

«Hai să mai coborâm, totuşi», am spus eu.

Nu exista altă variantă.

Acum mergeam mai încet, tot la vale. Era o înaintare încordată. Pretutindeni în jurul nostru era ceaţă. Văzuserăm deja unul dintre monştri şi acum ştiam că nu erau doar simple mituri.

Dar eram aproape sigură că îi pierduserăm pe urmăritorii yeerki. Cel puţin, deocamdată.

Totuşi, deşi noi, andaliţii, nu suntem superstiţioşi, avem şi noi miturile noastre străvechi despre locuri întunecoase şi adânci, de sub pământ, locuri de groază şi rele. Iar acum miturile astea îmi năpădiseră mintea.

— Ceaţa se răreşte, a anunţat Dacă.

Avea dreptate. Îl vedeam mai bine. Acum puteam vedea, la distanţă mică, şi panta de sub picioarele noastre. Numai tufe mici, strălucind în roşu, verde şi albastru-aprins. Niciun monstru. Niciunul pe care să-l văd, oricum.

Am coborât şi mai mult. Oră după oră. Mai jos, tot mai jos, printr-un clarobscur straniu. Fără să fim atacaţi. Fără să mai vedem alţi monştri. Oare mica noastră victorie îi speriase şi-i gonise?

Îmi roteam tot timpul ochii auxiliari. Şi apoi s-a întâmplat să privesc în sus. Cerul era de un albastru strălucitor.

cârebuie să fie un soi de barieră de vapori», am spus. «Cumva, atmosfera de aici, din Adânc, interacţionează cu atmosfera din valea de deasupra noastră şi formează un strat de vapori. Culoarea albastră este probabil rezultatul acestei interacţiunii

Am încercat să îmi amintesc noţiunile elementare de chimie pe care le învăţasem şi să-mi formez o idee despre aerul pe care îl respiram. Am ajuns la nişte ipoteze plauzibile. Însă niciuna încurajatoare. Totuşi, aerul, deşi imposibil de umed şi de dens, era respirabil.

— De aici, nici nu se poate vedea valea de sus, spuse Dacă. Fiinţele care trăiesc aici cred probabil că această ceaţă albastră e cerul.

Avea dreptate. Numai că sursa de lumină era sub noi, nu deasupra. Ştiam că dincolo de bariera albastră era noapte. Totuşi albastrul strălucea, reflectând lumina.

Pe măsură ce coboram, lumina devenea şi mai puternică. Era tot o lumină bolnăvicioasă, nenaturală. Mai degrabă radioactivă, decât radiantă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Dar măcar puteam vedea.

Iar ceea ce vedeam în jurul nostru era o zonă ciudată: tufişuri viu colorate şi câţiva copaci pitici, contorsionaţi, pe care Dacă nu voia să-i recunoască deloc drept copaci. Ici şi colo, cursuri de apă absurd de repezi brăzdau iarba rară, ofilită, şi pătrundeau printre rocile goale de dedesubt. Se auzea apa curgând, cu tot elanul pe care îl căpătase pe drumul parcurs de sus, din vale. Unele cursuri erau destul de mari, de vreo zece, cincisprezece picioare lăţime.

Ne-am dat seama că terenul se îndreptase puţin. Era aproape la fel de plat ca păşunea pe care ne construiserăm noi grota. Plat după standardele hork-bajirilor.

Dar solul părea să se sfârşească sau să se prăbuşească la mai puţin de un sfert de milă în faţă.

Am înaintat cu precauţie, fără grabă. Şi apoi, destul de brusc, am văzut capătul. Solul pur şi simplu se termina.

— Ce să fie asta? întrebă Dacă.

«Nu ştiu, am recunoscut eu. Este planeta *ta*.»

— Nu şi partea aceasta din ea.

Pas cu pas, din ce în ce mai aproape. Până când ne-am oprit exact pe margine. Mi-am aplecat torsul înainte. Nu-mi puteam imagina cum rezista Dacă la această înălţime, stând doar pe două picioare şi neavând decât o coadă pe care să se sprijine.

M-am uitat în jos, cu teamă.

Apoi m-am uitat iar în jos, din cale-afară de uimită.

Era o prăpastie. Stânci verticale şi de-o parte, şi de alta. Verticale ca nişte pereţi. Vedeam peste prăpastie,

până pe partea cealaltă, mai bine decât vedeam în adâncul ei.

Pereţii erau acoperiţi de un filigran uimitor, complicat: ferestre, uşi, pasarele, arcuri, spaţii deschise tăiate în stâncă. Toate unite pe verticală de scări din piatră.

La mii de picioare adâncime, sub toată această construcţie incredibilă, poate chiar la zeci de mii de picioare, era fundul văii. Nu era la fel de luminos ca un soare. Dar era destul de luminos ca să proiecteze în sus umbrele tuturor scărilor, arcurilor şi teraselor.

Strălucea în roşu şi galben şi părea să clocotească, într-o mişcare înceată, leneşă.

Ne uitam la inima topită a planetei.

Ceopftofqf is)

ESPIIU

Am aflat într-o clipă unul dintre dezavantajele groaznice ale trupului-gazdă. Acesta poate fi rănit. Iar durerea nu poate fi filtrată. Însăşi capacitatea care ne oferă control asupra gazdei ne leagă de durerea sa.

Hork-bajirul mă spintecase cu lamele sale. Ţintise bine. Coloana vertebrală a trupului meu gazdă fusese tăiată în două. Partea de la piept în jos încetase să mai existe.

Zăceam neajutorat. Nu a venit nimeni. Am zăcut acolo mult timp, privind în sus, la cerul nopţii, printre copacii hork-bajiri ameninţători.

Am văzut o navă aterizând. Am auzit mormăitul geddilor, care se grăbeau pe lângă mine, căutând-o zadarnic pe andalită.

Abia după câteva ore bune a venit cineva să mă caute.

M-au târât la bordul celei mai apropiate nave de luptă şi m-au dus înapoi, pe transportor. M-am întors în bazinul yeerk. Eram iar orb.

Orb şi interogat fără milă.

«Unde s-a dus andalita?»

«Nu ştiu.»

«Câţi hork-bajiri erau cu ea?»

«Numai unul.»

«Ce s-a întâmplat cu Carger?»

«A fugit. Mai departe, nu mai ştiu.»

Şi de la capăt, încă o dată şi încă o dată. Şi cu cât mă chestionau mai mult, cu atât aflam mai multe. Şapte dintre oamenii noştri trecuseră dincolo de bariera de vapori albaştri. Unul supravieţuise şi spunea poveşti smintite, despre nişte monştri uriaşi, care apăreau din ceaţă.

În cele din urmă, au hotărât că probabil murise şi andalita. Dacă aceşti monştri îi uciseseră pe ai noştri, cu siguranţă o uciseseră şi pe ea.

Numai eu nu eram de acord.

«Doar pentru că au fost ucişi nişte geddi, doar pentru că a fost ucis Carger, asta nu înseamnă că andalita a murit.»

«Vrei să spui că andalita este mai puternică, mai curajoasă, are mai multe resurse decât războinicii noştri?»

«Da», am zis. «*Da*! Andaliţii nu au devenit specia dominantă în această parte a galaxiei pentru că sunt slabi, proşti sau laşi.»

Dar nu mă asculta nimeni. Şi am rămas să orbecăi prin locul care fusese odinioară întregul meu univers, iar acum era doar o închisoare murdară.

În sfârşit, după câteva zile, când au fost luaţi destui hork-bajiri, mi s-a dat un nou trup. Un nou hork-bajir.

— Am trimis trupe numeroase, puternic înarmate, în ceaţa albastră, mi-a spus Akdor. Şi el avea acum un trup-gazdă hork-bajir. Monştrii sunt reali, l-au ucis pe mai mulţi dintre ai noştri. Am găsit trupurile celorlalţi. Am căutat trupul andalitei, dar nu l-am găsit.

Îl ascultam, încercând să nu mă bucur prea evident.

— Se pare că ai avut dreptate, Esplin-Nouă-Patru-şase-şase. Acum o să cobori din nou pe planetă. O vei găsi pe andalită. O vei distruge.

— Da, Akdor. Aşa voi face. Şi dacă voi face asta, care va fi recompensa mea?

— Vei fi avansat subrisser. De câţi soldaţi ai nevoie?

— De niciunul, Akdor. Mă voi duce în calitate de spion, nu de cuceritor. Mă voi da drept hork-bajir. O voi găsi pe andalită. Şi o voi ucide.

Dar, desigur, minţeam. Vedeţi, deja îmi dădusem seama de un lucru foarte important: de acum înainte, trupul-gazdă pe care îl avea cineva va fi un semn al puterii. Erau deja linii de demarcaţie între yeerkii care aveau gazde geddi şi cei cărora li se dădeau trupuri noi, puternice, de hork-bajiri.

Aceşti hork-bajiri aveau să fie trupele noastre de şoc.

Dar exista o gazdă mai bună decât hork-bajirul: andalitul.

Da, yeerkul care ar fi controlat un trup-gazdă andalit ar fi fost mai mult decât *subrisser*. Yeerkul care ar fi controlat şi ar fi păstrat un andalit ar fi fost un visser, în cel mai rău caz. Şi, într-o zi, cine ştie? Un membru al Consiliului celor Treisprezece?

— Mă voi ocupa de această problemă, Akdor, am spus eu. O să am grijă de andalită.

(capitolqf 19)

ALDREA

Adâncul-Tată. Aşa îi spuneau hork-bajirii. Credeau că este teritoriul monştrilor, sub ceaţă. Dar zona monştrilor era destul de îngustă.

Acum înţelegeam întrucâtva planul general. Partea superioară a văii, deasupra barierei de ceaţă albastră, era teritoriul hork-bajirilor. Un teren cu pante abrupte şi copaci gigantici.

Sub ceaţă era o centură mai netedă, care înconjura

valea. În această zonă cu ceaţă deasă şi plante stranii, trăiau monştrii.

Acum ne aflam în a treia zonă: nu mai era o vale abruptă, ci erau stânci verticale. Stânci împânzite de o reţea complicată de pasarele, scări, arcuri, pieţe, locuinţe, firme... Aveau toate trăsăturile unei civilizaţii mediu dezvoltate, cu excepţia uneia: erau goale. Nu părea să locuiască nimeni acolo.

«Mi-aş da coada pentru un senzor portabib, am spus.

— Ce este un senzor portabil?

«Este un dispozitiv pe care îl poţi lua cu tine; are un anumit număr de funcţii. Ne-ar putea spune cât de vechi este locul acesta. Nu ştiu dacă toate acestea au fost create săptămâna trecută, mileniul trecut sau în zorii istoriei.»

Coboram peretele de stâncă pe un şir nesfârşit de scări. La fiecare douăsprezece trepte, scara se lărgea într-un palier. O pasarelă traversa palierul. De-a lungul pasărelelor se vedeau uşi.

Eram gata. Pregătită. Aşteptam atacul în orice clipă. Dar liniştea părea să sugereze pustietate. Pustietate pretutindeni în vale, în jurul şi dedesubtul nostru.

Nu mă gândeam la ce era dedesubt. Dacă m-aş fi abătut cu un pas de la trepte, aş fi căzut. Căderea ar fi durat mult, foarte mult, până aş fi lovit centrul dezvelit al planetei.

Desigur, cu mult înainte să ating centrul propriu-zis, aş fi ars. Dar nu era un gând prea liniştitor.

Am ajuns pe un alt palier şi am îngheţat amândoi. Această pasarelă era diferită. Era vizibil mai largă, săpată mai adânc în stâncă. Şi, la o sută de picioare sub pasarelă, se vedea un fel de deschizătură largă.

«Să o cercetăm?»

— De ce nu?

Şi am coborât de-a lungul pasarelei. Iar acolo, în dreapta noastră, am dat de sală. O sală atât de

încăpătoare, că ar fi putut fi un hangar pentru o întreagă flotă de nave spaţiale.

Am păşit în sală. Era plăcut să te depărtezi de peretele de stâncă şi de prăpastia abruptă. Dar mărimea acestui spaţiu te intimida. Am simţit că trebuia să îmi plec capul. Trei echipe diferite puteau juca, simultan, câte o partidă de driftball* în spaţiul acela. Sunetul copitelor mele răsuna între pereţii de piatră pe care nici nu-i puteam vedea.

«Ce crezi că este locul acesta?» am întrebat.

Dacă clătină din cap şi atât. Se uita în sus, uimit, căutând cu privirea acoperişul, care ştiam că era deasupra noastră, dar pe care nu-l vedeam, în întunericul adânc.

«Măcar este un loc larg, am spus. Ne-am putea petrece noaptea aici. Avem nevoie de odihnă. Şi nu cred că yeerkii vor mai veni după noi, în noaptea asta. Şi chiar dacă vin, cum să ne găsească în labirintul ăsta absurd de pasarele şi intrânduri?»

— Ar fi bine să ne odihnim, a încuviinţat Dacă. Nu putem sta în niciuna dintre locuinţele mai mici pe care le-am văzut. Sunt prea mici. Prea înghesuite.

Un fel de fotbal andalit.

Bineînţeles că am fost de acord. Nimeni nu-şi dorea pereţi în jur şi un acoperiş deasupra, dacă le putea evita. La bordul unei nave spaţiale n-aveai de ales, dar spaţiul de aici era atât de larg, că l-ai fi putut lua drept un câmp deschis.

«Nu este iarbă», am bombănit.

— Nu sunt copaci, a spus Dacă. Iar podeaua dreaptă, orizontală, mă deranjează.

«Dar, pe de altă parte, nu sunt nici yeerki.»

— Da. Putem dormi aici.

«Eu am să stau prima de veghe», am zis.

Dacă s-a culcat, aşa cum se culcă hork-bajirii: s-a aşezat, cu picioarele întinse, depărtate în faţă, coada

groasă oferind un al treilea punct de sprijin, îşi ţinea capul aplecat, cu bărbia sprijinită în piept.

A adormit imediat, după câte mi-am dat seama. Eram invidioasă. La mine somnul nu vine atât de uşor. La majoritatea andaliţilor, de fapt. Noi suntem o specie vigilentă. Mama mi-a explicat acest lucru odată, când nu am putut să dorm câteva zile.

«E drept că noi nu mai avem prădători, care să ne atace», îmi spusese ea, cânsă evoluţia nu elimină imediat adaptările care au fost necesare cândva. Animalele din care am evoluat au fost vânate de prădători timp de milioane de ani. Trăiau în cirezi mari, pândite mereu de prădători înfometaţi. Asta a fost înainte să ni se dezvolte lamele cozilor, când nu ne puteam apăra decât prin fugă. Încă mai simţim nevoia să fim atenţi la prădători. Probabil că va mai dura un milion de ani până vom pierde acest instinct.»

Mama se pricepea să explice astfel de lucruri. Era meseria ei. Era om de ştiinţă. Aşa cum urma să fiu şi eu.

Dar acum murise. În parte şi pentru că noi, andaliţii, începuserăm să ne pierdem acel instinct al precauţiei. Am uitat că, deşi prădătorii din lumea noastră dispăruseră, prin galaxie încă mai erau unii care umblau liberi.

Sau, cel puţin, ca paraziţi.

Stăteam acolo, în întuneric, în lumina reflectată din fundul prăpastiei, şi mi-am amintit de lumina arzătoare a shredderelor care îmi nimiciseră familia, atom cu atom.

Trebuia să găsesc o modalitate de a intra în contact cu flota sau cu lumea de acasă. Nimic nu mai putea salva această planetă acum, decât descinderea unei flote de război andalite, complet pregătite.

Asta însemna comunicare în spaţiul-zero. Unui semnal radio i-ar fi trebuit mai multe decenii pentru a ajunge la cineva. Aveam nevoie de emiţătoare avansate pentru spaţiul-zero.

Singurele emiţătoare de pe această planetă se aflau la bordul navelor controlate de yeerki.

Nu îţi face griji, Aldrea, mi-am spus. Nu trebuie decât să urci până la cea mai apropiată zonă în care aterizează yeerkii, să le spui că vrei să le împrumuţi nava de luptă, să iniţiezi contactul cu lumea de acasă şi să-i rogi pe cei ce-ţi vor răspunde să se grăbească în ajutorul tău. Nicio grijă!

M-am uitat la Dacă, care dormea, cu coarnele de pe frunte curbate în faţă, cu braţele îndoite şi lamele în afară. *Ar fi greu să fie atacat în timpul somnului*, mi-am spus în sinea mea. „De la spate, ai da de ţepii cozii; din părţi, de lamele de la braţe; din faţă, de coarne”.

Spusese că va face orice pentru mine. O spusese într-un fel care... nu, era ridicol. Eram specii diferite. Total, complet diferite.

Şi totuşi îmi plăcea să stau cu el. Îmi plăcea să vorbesc cu el. Îmi era dor de el, când nu eram împreună.

Perfect, Aldrea, am râs în sinea mea. Este acoperit cu lame; în curând, va avea şapte picioare înălţime; mănâncă folosindu-se de gură şi merge legănându-se prin copaci.

Eram singură, asta era tot. Nu erau andaliţi prin preajmă, iar eu aveam vârsta la care se manifestă interesul pentru sexul opus. Dacă aş fi avut vreun andalit interesant prin preajmă, nici nu m-aş fi uitat la Dacă.

Nu sunt andaliţi masculi, mi-am rezumat eu situaţia, şi, chiar dacă ar fi, nu ai avea altă şansă decât să ţii la Dacă. În cel mai bun caz, flotei îi vor fi necesare două luni ca să ajungă până aici. Iar această creatură ciudată, cu lame şi coarne, este singurul tău prieten.

Două luni. Dacă mi-aş fi găsit semenii. Dacă.

Şi dacă eu nu aş fi putut să dau de semenii mei, oare Dacă putea să-i găsească pe ai săi? Era posibil ca acest hork-bajir simplu şi paşnic să fie convins să urce şi să-i salveze?

Era clarvăzătorul Dacă Hamee pregătit să devină

generalul Dacă Hamee?

(capitoluf *io*)

DACĂ HAMEE

M-am trezit în toiul nopţii, l-am spus Aldreei să se culce. Şi am aşteptat.

M-am gândit în acea noapte mai mult decât mă gândisem vreodată în viaţa mea. Văzusem lucruri uimitoare. Văzusem lucruri cumplite. Şi înţelesesem că trebuia să fac mai mult decât doar s-o urmez pe Aldrea.

Nu credeam că Aldrea ar fi rea, nu în felul în care yeerkii erau răi. Dar Aldrea mă minţise. Aldrea era în primul rând andalită şi abia în al doilea prietena mea. Şi ardea de pofta de a se răzbuna pe yeerki.

Numai de mine depindea să mă gândesc ce să fac pentru a-mi salva semenii. Dar nu aveam nicio idee. Hork-bajirii nu se mai confruntaseră cu o asemenea problemă înainte. Eram neajutorat.

Am stat aşa, gândindu-mă, ore în şir. Apoi, încet, lumina difuză de dedesubt a fost înlocuită de o lumină mai strălucitoare, mai curată, de deasupra.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că, într-un fel, lumina chiar venea de sus, deşi ştiam că erau mii de picioare de piatră deasupra mea.

Mi-am dat capul pe spate şi am privit în sus.

— Aldrea! Trezeşte-te!

Ochii Aldreei s-au deschis repede. Toţi patru. Ochii auxiliari s-au răsucit încet, ca să privească în sus.

Acolo, în mijlocul acoperişului uriaş, boltit, era o spărtură. Era baza unui puţ. Un puţ la fel de mare ca trunchiul Copacului Tribului.

Fără niciun cuvânt, ne-am dus până sub puţ şi ne-am uitat drept în sus. În sus, la cerul senin, aflat la mii de picioare deasupra noastră. Atât de departe, încât cercul cerului părea mai mic decât ochiul Aldreei.

Dar puţul era inundat de lumină. Strălucea. Părea

aproape viu, ca şi cum pereţii săi se mişcau, iar, la fiecare mişcare, scânteiau.

«Ca diamantele», a spus Aldrea.

Lumina se revărsa din puţ şi, încetul cu încetul, pereţii marii peşteri au devenit vizibili. Mă aşteptasem la o rocă netedă, gri sau cafenie. Dar nu era deloc rocă. Pereţii peşterii erau acoperiţi în întregime cu bucăţele de forme şi culori neobişnuite.

Albastre, verzi, portocalii. Amestecate, nu dispuse uniform.

Privind mai de aproape, am văzut că toate peticele colorate aveau forme asemănătoare: aripi scurte… braţe… picioare… capete!

«Sunt vii!» a strigat Aldrea.

Pereţii peşterii erau acoperiţi de creaturi vii, de toate culorile imaginabile.

Apoi, într-o clipă pe care nu o voi uita cât voi trăi, creaturile s-au trezit. În aceeaşi secundă s-au deschis zece mii de ochi. Fiecare strălucea ca o stea. Zece mii de ochi strălucitori ne priveau din stânga, din dreapta şi de deasupra.

Au coborât, încetinindu-şi căderea cu ajutorul aripilor. Niciuna n-avea mai mult de jumătate din înălţimea mea, dar erau atât de multe!

Coborau întruna, aterizând fără zgomot. Stăteau pe patru picioare. Aveau două braţe lungi. Feţele parcă le erau alcătuite numai din ochii strălucitori şi gurile mici, roşii.

— Sunt *chadoo*! am izbucnit eu. Mă rog, ca nişte *chadoo* uriaşi. Dar foarte coloraţi!

«Nu sunt *chadoo,* ci doar nişte rude îndepărtate, cred», a spus Aldrea.

Creaturile începură să treacă pe lângă noi, ignorându-ne, de parcă n-am fi fost acolo. Se îndreptau, liniştite, spre ieşirea din peşteră, luând-o la stânga sau la

dreapta, de-a lungul pasarelei de afară.

Dar vreo şase creaturi se îndreptară direct spre noi. Una, colorată în purpuriu strălucitor, ne-a vorbit:

— Ce căutaţi aici? ne întrebă.

— Vorbeşte limba mea, i-am spus eu Aldreei.

— Cum comunic eu nu are importanţă, a zis el… sau ea. M-aţi auzit. Mă înţelegeţi. Ca atare, răspundeţi-mi la întrebare.

— Suntem… vreau să spun, eu sunt de sus.

— Da, da, nu sunt idiot. Tu eşti hork-bajir. Ce cauţi aici, hork-bajirule? Aici nu sunt copaci. Nu ai coajă să mănânci.

Am ridicat din umeri. M-am uitat la Aldrea, aşteptând să intervină. Dar şi ea părea la fel de surprinsă ca şi mine.

— Ne urmăreau. Am venit aici ca să scăpăm.

— *Cine* vă urmărea?

«Yeerkii», a spus Aldrea.

— Tu ce eşti? o întrebă creatura pe Aldrea.

«Eu sunt andalită.»

— Locul tău nu este aici, andalito. Nici al tău, hork-bajirule. Plecaţi.

Creatura s-a întors şi a început să se îndepărteze, fără grabă.

— Nu, am spus eu.

Creatura s-a oprit.

— Nu?

— Nu, am repetat eu, hotărât. O să ne explici întâi cine sunteţi. Şi ce este locul ăsta.

— Noi suntem arni, a spus creatura. Numele meu este Quatzhinnikon.

«Îţi dai seama că hork-bajirii nici măcar nu ştiu că existaţi?» l-a întrebat Aldrea.

— Bineînţeles că nu ştiu. Nu vrem noi să ştie. De aceea am creat diversele specii de creaturi care locuiesc în zona de separare. Am vrut să-i ţinem pe hork-bajiri în zona

lor. Acum trebuie să plec. Am treabă.

Porni iar. L-am prins de mână. Nu l-am bruscat, ci am fost doar ferm.

— Au! Au! a strigat Quatzhinnikon.

Vreo doisprezece arni s-au întors. Erau îngroziţi, speriaţi.

— Răspunde-ne la întrebări, am spus.

— Mă ameninţaţi? a scâncit Quatzhinnikon.

Mă pregăteam să spun: „Nu, bineînţeles că nu”, dar a răspuns Aldrea în locul meu.

«Da, te ameninţăm, iar tu pari să te fi înfricoşat, după cum se cuvine. Aşa că răspunde-ne la întrebări şi scuteşte-ne de aerele astea arogante.»

Quatzhinnikon i-a aruncat o privire ucigătoare, cu ochii săi strălucitori, de diamant.

— Nu faceţi parte din lumea aceasta echilibrată. Veţi produce numai necazuri. N-am să vă ajut.

Într-o secundă, coada Aldreei era la gâtul micii creaturi.

«Ne grăbim. Nu avem timp să fim diplomaţi. Aşa că dă-mi voie să îţi spun simplu: răspunde-ne sau îmi smucesc coada, iar capul ţi se va rostogoli pe podea. Înţelegi?»

Nu pot spune că am fost complet şocat. Începusem să îmi creez o imagine mai clară despre andaliţi, în general, şi despre Aid rea, în particular. Dar Quatzhinnikon era, evident, şocat.

— Totul se va nărui acum, a mormăit el. Echilibrul atent construit de noi!

Dar ne-a spus ce voiam să ştim. Ne-a răspuns la întrebări.

Când termină, aş fi vrut să n-o fi făcut.

(capitolu) a P)

ALDAEA

Am mers în alt loc, de-a lungul pasarelei, coborând mai multe scări. Am ajuns la o altă scobitură făcută de arni

în perete, la prima vedere. Dar apoi Quatzhinnikon a atins o plăcuţă albastră din perete.

Zidul s-a deschis.

În spatele lui era o cameră lungă, lungă, săpată adânc în peretele de stâncă. Camera era plină de şiruri nesfârşite de cilindri lungi. Cilindrii erau acoperiţi de praf. Nu mai fusese nimeni aici de multă vreme.

Quatzhinnikon trecu pe lângă cilindri, rând după rând. La celălalt capăt al camerei am văzut ceva ce semăna cu o consolă uriaşă de computer.

«ia te uită!» am exclamat. «Nu sunteţi simpli locuitori ai grotelor până la urmă, nu-i aşa?»

Quatzhinnikon s-a dus spre consolă şi s-a urcat, netulburat, până la un banc cu butoane de comandă neobişnuite. A apăsat câteva. Pe peretele din spatele lui a apărut un ecran uriaş.

Am văzut o planetă luxuriantă, verde şi albastră, orbitând în jurul unei stele roşii, gigantice.

— Acum douăsprezece mii de ani, a spus Quatzhinnikon.

Pe ecran a apărut ceva nou, care se învârtea prin spaţiu. Un asteroid. Era imposibil să judeci mărimea lui relativă, dar era mare.

— Un asteroid pe o orbită instabilă, a explicat Quatzhinnikon. În fiecare an, ne rata cu puţin. Ştiam că ne va lovi cândva. Am încercat să construim o navă spaţială, ca să scăpăm. Dar n-am reuşit mai mult decât un zbor local. Am fost pasionaţi de biologie, nu de fizică. Am reuşit să ajungem până la al doilea satelit nelocuit. Nu mai departe. Aşa că tot ce am mai putut face a fost să aşteptăm. Să recalculăm orbita şi să mai aşteptăm. Iar apoi…

Pe ecran am văzut cum asteroidul s-a lovit de planetă. Impactul a fost îngrozitor. Întreaga planetă s-a cutremurat. Bucăţi din ea au zburat în cosmos. Un nor

mare de praf şi de fum a învăluit planeta, depunându-se încet, în decursul anilor.

Când praful şi fumul au dispărut, planeta era foarte schimbată. Se creaseră crăpături uriaşe de la impactul cu asteroidul. Crăpături uriaşe care formau o centură de văi în jurul planetei.

— Mare parte a atmosferei a dispărut, ne explică Quatzhinnikon. Câteva mii dintre noi au aşteptat pe satelit, îngheţaţi în stasis. Când ne-am trezit, am găsit asta.

A arătat spre planetă.

— Ne-am întors în lumea noastră şi i-am găsit morţi pe toţi. Întreaga noastră specie. Aerul era irespirabil, mai puţin în văi. Dar chiar şi acolo echilibrul era precar. Un pic de dioxid de carbon în plus, ceva mai mult nitrogen şi până şi văile create de impact ar fi murit. Aşa că am trecut la treabă, pentru a înţelege acest nou mediu. Aveam nevoie de un mecanism pentru controlarea atmosferei.

«Copacii», am spus eu.

Atunci am ştiut ce avea să urmeze. Mi-am întors un ochi auxiliar şi m-am uitat pe furiş la Dacă. El nu-şi dăduse încă seama. Oare trebuia să-l fac pe am să tacă? Să-l opresc înainte să-i dezvăluie adevărul lui Dacă?

— Da, desigur. Copacii, a încuviinţat Quatzhinnikon. Specii deosebite, fiecare uşor diferită în modul de utilizare a dioxidului de carbon şi în producerea de oxigen. Echilibrul perfect, amestecul perfect, asta ne trebuia. Dar necesitau îngrijire continuă. Iar noi nu doream să devenim o specie de crescători de copaci.

Stare în care toate procesele vitale se întrerup pentru un timp.

Quatzhinnikon a şovăit. Ca şi cum ar fi citit îndoielile din mintea mea. Trebuia, oare, să afle şi Dacă adevărul?

«Şi atunci aţi creat o rasă de crescători de copaci», am spus eu. «Chiar aici, în camera aceasta.»

— Da. În camera aceasta, ne-am folosit toate

cunoştinţele din domeniul geneticii pentru a proiecta şi a crea o specie care să fie perfect adaptată la îngrijirea copacilor, la păstrarea lor. I-am făcut mâncători de coajă. Le-am creat trupuri perfect adaptate pentru această sarcină.

Dacă a făcut ochii mari. S-a uitat la mine, cu neîncrederea întipărită pe chip. Am dat încet din cap.

«Da, Dacă», am spus eu. «Acesta este creatorul tău.»

Dacă se uită şocat la am. Dar nu căzu în genunchi şi nici nu tremură plin de respect. Era surprins, nu impresionat.

«Şi pe monştri de ce i-aţi creat?» am întrebat.

— Ca să-i ţinem pe hork-bajiri departe de noi, spuse Quatzhinnikon. Vedeţi, inteligenţa nu le era necesară crescătorilor de copaci. Hork-bajirii, cum i-am numit noi, erau inferiori din punct de vedere intelectual. Am considerat că era mai bine să nu ştie de existenţa noastră. Aşa că, timp de douăsprezece mii de ani, au trăit dincolo de ceaţa albastră, ţinuţi departe de ororile create de ingineria genetică şi pe care ei le numeau monştri.

Jur că am fost gata să-i arăt creaturii mulţumite de sine tăişul cozii mele.

«Arogantule, eşti vrednic de dispreţ...», am început eu.

Spre surprinderea mea, Dacă m-a întrerupt, ridicând o mână.

— Tu i-ai creat pe hork-bajiri?

— Da, spuse Quatzhinnikon. Sau, mă rog, semenii mei i-au creat.

— Atunci, aveţi nevoie de noi, a spus Dacă, rece.

Quatzhinnikon l-a privit îngrijorat pe înaltul hork-bajir.

— Da. Bănuiesc că acesta e adevărul.

— Hork-bajirii vor fi distruşi. Robiţi şi luaţi de pe această planetă, a continuat Dacă. Vă veţi pierde

crescătorii de copaci. Yeerkii ne distrug deja.

Quatzhinnikon ridică din umeri.

— Ce-am putea face noi? Nu avem arme.

— Monştrii, spuse Dacă. Voi îi controlaţi, nu-i aşa? Cum altfel aţi putea să-i ţineţi în fâşia îngustă care-i separă pe semenii tăi de ai mei?

Acum a fost rândul meu să rămân surprinsă. Asta nu-mi trecuse niciodată prin cap. Dar Dacă avea dreptate! Arnii aveau controlul asupra aşa-numiţilor monştri.

Quatzhinnikon se uită aspru la Dacă.

— Desigur. Tu eşti unul dintre cei isteţi, nu-i aşa? Un clarvăzător. Nu am putut niciodată să eradicăm complet acele gene. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, dar, din când în când, tot mai apare unul printre voi.

— Da, sunt un clarvăzător, a răspuns Dacă, calm.

— Eşti un anormal, asta eşti, a spus Quatzhinnikon. Un element periculos de instabil. Aceasta a fost singura noastră mare ratare: unul la zece mii de hork-bajiri se naşte cu o inteligenţă comparabilă cu a unui am.

— Cum controlaţi monştrii? a întrebat Dacă.

— O să distrugeţi tot!

— Îmi voi salva semenii, a spus Dacă. Şi, salvându-i pe ei, s-ar putea să-i salvez şi pe ai tăi. Yeerkii nu se vor speria de ceaţa albastră şi de poveştile de adormit copiii despre Adâncul-Tată. Voi veţi fi următorii după care vor veni. Ajutaţi-ne acum şi s-ar putea să trăiţi.

Mai târziu, l-am felicitat pe Dacă.

«Ai învăţat să mergi direct la ţintă. Ai învăţat să-ţi urmăreşti scopurile şi să nu te laşi furat de amănunte.»

— Da, a spus el. Am început să învăţ cum să fiu neîndurător. Am avut un exemplu foarte bun de urmat.

Ştiam ce voia să spună. Dar n-aveam de gând s-o recunosc. Ce puteam face? Să râd şi să-i zic: „Da, noi, andaliţii, cu siguranţă suntem buni profesori, când este vorba despre un interes personal nemilos”.

Poate că era adevărat, dar ar fi fost o prostie s-o recunosc.

Mă prinsese cu garda jos. Nu ştiam ce să spun. «Mda, ăăă, yeerkii sunt exemple bune de neîndurare, nu-i aşa?» m-am bâlbâit.

Dacă a zâmbit.

(copftqfa) *zi*)

gsplim 9 m

A fost foarte uşor să mă instalez în hork-bajir. Trupul-gazdă pe care îl luasem se numea Fet Mashar. Prietenii lui văzuseră cum fusese răpit şi dus într-o navă de luptă. Îl văzuseră târât dintre ei de către geddi.

Şi totuşi, când am reapărut printre ei, mi-au pus foarte puţine întrebări. Eu am spus doar:

— M-am întors.

Iar hork-bajirii au răspuns:

— Da, te-ai întors.

Am început să-mi dau seama că noi, yeerkii, am avea un mare avantaj dacă am continua să cucerim galaxia. Am putea da peste specii mai deştepte, mai puternice, mai periculoase decât hork-bajirii. Caz în care ne-am strecura mai încet. Am lua doar o gazdă o dată, am lucra încet, fără să ne lăsăm victimele să ştie ce se petrece, decât atunci când ar fi prea târziu.

Dar astfel de tactici nu erau necesare aici. Am reuşit să ne deschidem o bază la sol şi să ne vedem de treabă fără ascunzişuri. Capturam şi infestam o sută de hork-bajiri pe zi. Numărul creştea cu fiecare zi, pe măsură ce acaparam mai multe gazde hork-bajire, care să îndeplinească partea grea a muncii.

De fapt, nici eforturile mele de a mă infiltra printre hork-bajiri nu erau necesare. Primul hork-bajir pe care l-am întrebat mi-a spus numele lui Dacă Hamee, hork-bajirul care avea legături cu andaliţii.

Dacă Hamee şi un prieten al lui, pe nume Jagil. L-am

căutat pe Jagil ca să-l infestăm, dar nu l-am găsit. Cu toate acestea, destul de curând am fost siguri de numele Dacă Hamee.

Însă nu Dacă Hamee era preocuparea mea principală. Eu pe andalită o voiam. Şi am aflat şi numele ei, de asemenea.

Aldrea. Era, după cum spusese chiar ea, fiica prinţului Seerow.

Ironia era perfectă. Prostul de Seerow, care trăncănise despre pace şi fraternitate, în timp ce Akdor şi ceilalţi pregătiseră atacul, avea o fiică. Evident, fiica era mai puţin proastă decât tatăl ei.

Dar reuşise oare să supravieţuiască acelei călătorii prin ceaţă? Nimeni n-o mai văzuse în ultimele două zile. De îndată ce aveam să fim destul de puternici, urma să organizăm o expediţie armată în ceaţă. Deocamdată, îi strângeam pe hork-bajirii din toată valea şi îi aduceam la bazinul yeerk, săpat în pripă.

Acest nou bazin yeerk nu fusese uşor de creat. Terenul era atât de înclinat că ar fi trebuit să scoatem mii de tone de pământ. Aşa că am găsit o cale mai bună. Am folosit un shredder ca să tăiem un copac mare, găunos, pe care hork-bajirii îl foloseau ca să comunice între ei. Copacul a căzut pe-o parte, cât era de lung. S-a rostogolit puţin, până s-a oprit, proptit în ceilalţi copaci. După aceea, a fost o treabă uşoară să ardem stratul exterior de sus şi să creăm un bazin yeerk foarte lung şi îngust.

Într-adevăr, priveliştea era impresionantă. Copacul avea peste o mie de picioare lungime. L-am ars în cea mai mare parte, dar tot am mai rămas cu un buştean de două sute de picioare lungime. Şi aşa, culcat pe o parte, trunchiul se înălţa la mai mult de şaizeci de picioare. Am construit scări care urcau pe o parte şi coborau pe cealaltă, cu rampe înguste, în jurul bazinului deschis.

Am făcut toate acestea. Dar nu am instalat un post de

pază pe acest buştean. Nici n-am creat un perimetru de siguranţă. De ce să ne facem griji? Hork-bajirii erau total inofensivi.

Nu eu comandam bazinul yeerk. Nu sunt responsabil pentru ce a urmat. Deşi, să fiu sincer, nici mie nu mi-ar fi trecut prin minte să procedez altfel. Şi totuşi, nu am fost învinovăţit. Yeerkul care a fost învinovăţit a fost executat mai târziu. A fost privat lent de razele kandrona. Foarte lent. A murit după săptămâni întregi.

Totuşi, am fost *acolo* în seara aceea groaznică. Am fost acolo, am râs şi am glumit cu alţi hork-bajiri controlaţi entuziasmaţi. Tuturor ne plăceau aceste trup uri-gazdă. Eram cu toţii siguri că aceste gazde ne vor face potriviţi pentru a lupta corp la corp cu andaliţii.

Cu aceste trupuri puteam construi ceea ce nu reuşiserăm niciodată să construim cu trupurile neîndemânatice ale geddilor. Aveam să ne construim noi arme. Nave! Nave mari, puternice, care să facă galaxia să tremure.

Toate rasele din galaxie aveau să devină gazdele noastre. Sclavii noştri. Şi când am fi fost destul de puternici, am fi pornit împotriva stăpânilor aroganţi, proştii băgăcioşi a căror flotă ne ţinea prizonieri semenii rămaşi acasă. Nu aveam nevoie decât de o generaţie ca să-i atacăm, să-i învingem şi să-i facem sclavi pe andaliţi.

Toate păreau atât de uşoare, atunci. Zece minute mai târziu, ne-am dat seama cât de mult ne înşelaserăm.

Stăteam pe marginea bazinului, glumind cu fratele meu geamăn. Da, desigur, am un frate geamăn. Dar eu m-am născut primul. El, al doilea.

Discutam despre tacticile de luptă cu lamele hork-bajirilor, când am auzit strigătele.

M-am uitat cu atenţie în întunericul de sub copacii înalţi.

— Aaahhh! Aaahhh! Ajutor! Ajutor!

Mai multe voci strigând. Toate îngrozite. Toate panicate. Urmate de sfârâitul unei rafale de shredder. Şi, dincolo de astea, un răget profund, tunător.

Am văzut hork-bajiri şi geddi alergând în direcţia noastră. Alergau şi se împiedicau. Mi-am desfăcut teaca shredderului.

Şi apoi, au apărut. Nu vă puteţi imagina cât de îngrozitoare era priveliştea.

Un rând de creaturi care înaintau. Dar creaturi care nu semănau cu nimic din ce mi-am imaginat vreodată. Creaturi uriaşe, fantastice, oribile, cu trupuri contorsionate, mâini masive şi coarne ascuţite.

Însă, deşi această armată ciudată era înspăimântătoare, ceea ce m-a speriat mai mult, ceea ce făcea ca totul să pară extrem de periculos, era o siluetă mică, albastră-purpurie, aflată în fruntea acestei gloate.

O singură fată andalită. Alături de ea, se mişca greoi un hork-bajir; am presupus că trebuia să fie Dacă Hamee.

Era Aldrea. Fiica lui Seerow.

Mi s-a părut frumoasă. Este ceva neobişnuit? Bănuiesc că este. Dar vederea cuiva care pare atât de mic şi totuşi atât de periculos este extrem de plăcută.

Până şi eu, duşmanul ei, n-am putut să nu fiu impresionat de ironia întregii poveşti. Seerow, care ne eliberase fără să ştie de primejdia care-l pândea, era acum înlocuit de Aldrea, care ne-ar fi trimis înapoi în bazinul yeerk. Sau ne-ar fi omorât.

Da, era ceva frumos în acea creatură mică, delicată, periculoasă.

Într-o bună zi, o să-i spun cum m-am simţit în acel moment cumplit. Într-o bună zi, o să locuiesc în capul ei şi o să îi spun că am admirat-o, atunci.

Într-o bună zi, când va fi gazda mea.

cepitolul j

ALDREA

Ne-a luat o zi ca să învăţăm tehnicile de control al minţii pe care le foloseau arnii pentru a-şi stăpâni monştrii. Ni s-au implantat amplificatoare cerebrale chiar sub pielea capului. Am fost învăţaţi să emitem comenzi şi imagini simple către monştrii genetici pe care îi creaseră arnii.

Am avut nevoie de încă două zile ca să adunăm creaturile din toată valea. La sfârşit, aveam mai mult de o sută.

Toate acele creaturi cu ADN modificat alcătuiau o adevărată colecţie de circ. Arnii nu rataseră nimic.

Erau *Jubba-Jubba*, ca monstruozitatea cu trei degete care ne atacase pe noi.

Erau *Galilash*, de patruzeci de picioare înălţime, cu trup de reptile, verde cu roşu, şi tentacule tăioase ca nişte brice.

Erau *Gorki*, de numai trei picioare înălţime, dar laţi de douăzeci, cu mers târşâit, grozăvii cu douăsprezece picioare, cu guri care clănţăneau şi se întindeau pe toate părţile.

Era un monstru numit *Lerdethak*, un amestec bizar de cârcei vii care înconjurau o gură vorace.

Şi apoi erau monştri pe care hork-bajirii nu-i văzuseră îndeajuns ca să le dea nume. Monştri cu guri care ar fi putut scoate un copac din rădăcină, monştri cu nişte pene ascuţite ca acele şi lungi de zece picioare, monştri care împroşcau acid.

Era o colecţie tristă, bolnavă. Într-o lume mai bună, o lume a păcii şi a dreptăţii, cineva i-ar fi pedepsit pe arni pentru ceea ce făcuseră. Să deformezi viaţa pentru a crea monştri este un lucru rău.

Dar răul lor a fost spre binele nostru.

Aveam o armată.

Am urcat pe pantă, ieşind din ceaţă. O sută de coşmaruri în spatele meu şi al lui Dacă. Am înaintat în linişte şi fără preget.

«Sper să am ocazia să văd expresia de pe feţele yeerkilor care ne vor zări primii», am spus. «Vreau să văd ce vor zice de asta!»

— O să le fie frică, a zis Dacă. Şi-o să le fie frică şi semenilor mei.

cârebuie să încerci să-i convingi pe semenii tăi să ni se alăture. Să lupte alături de noi.»

— Cum să fac asta?

«Arată-le. Arată-le ce să facă şi ei te vor urma.»

Aveam de urcat mile bune înainte de a ajunge la tabăra yeerkilor. Hork-bajirii s-au ascuns în copacii de deasupra noastră, ghemuiţi, uitându-se îngroziţi, scâncind, în timp ce armata terorii mărşăluia pe dedesubt.

«Cheamă-i, Dacă», l-am îndemnat eu. «Tu eşti clarvăzătorul lor. Acesta este momentul tău!»

Mi-a aruncat acea privire pe care, în ultimul timp, o vedeam din ce în ce mai des. O privire încărcată de mânie sumbră, duşmănoasă.

Era de aşteptat. Am înţeles. Se împotrivea instigării la violenţă. Asta însemna că era pur şi simplu o creatură cu bun-simţ. Dar avea să ajungă să vadă necesitatea luptei. Avea să vadă că am dreptate. Când yeerkii vor fi distruşi şi semenii lui vor fi din nou liberi, avea să înţeleagă.

«Cheamă-i! Spune-le să nu se teamă», am repetat.

Dacă şi-a înălţat capul, strigând spre copaci:

— Nu vă fie teamă! Eu sunt Dacă Hamee. Eu sunt clarvăzătorul, trimis să vă învăţ şi să vă conduc. Nu vă fie teamă! Aceşti monştri n-or să vă facă niciun rău. Mergem să-i distrugem pe invadatori! Mergem să-i ucidem pe yeerki!

Hork-bajirii tot mai stăteau atârnaţi de coajă şi de crengi.

— Urmaţi-ne, a strigat Dacă. Rămâneţi în copaci, dar urmaţi-ne! Priviţi şi învăţaţi!

«Uitaţi-vă la clarvăzătorul vostru!» am strigat şi eu,

cu îndrăzneală. «Uitaţi-vă la el şi faceţi ce face el. El este clarvăzătorul! Clarvăzătorul care a fost trimis să vă conducă. Uitaţi-vă la el şi faceţi ce face *el*. Uitaţi-vă la Dacă Hamee şi faceţi ce face *el*! Faceţi ce face *el*! Faceţi ce face *el*!»

— Cât de bine ai ajuns să ne înţelegi pe noi, hork-bajirii, într-un timp atât de scurt, a spus Dacă, rece. Un mesaj simplu, repetat, pentru un popor simplu.

cârebuie să înţeleagă», am zis eu. «Ne apropiem.»

Simţeam tabăra yeerkilor în faţa noastră. Simţeam duhoarea stătută a bazinului yeerkilor.

«Când începe bătălia, o să alerg spre nava cea mai apropiată», i-am explicat eu. «Cel mai important lucru este să trimitem un mesaj către flota andalită. Ăsta este scopul principal. Va depinde de tine să continui bătălia, odată ce va fi începută. Nu trebuie să slăbeşti. Atacă, atacă, atacă! Nu le da yeerkilor nicio şansă să se regrupeze. Nu uita: hork-bajirii din tabără nu sunt hork-bajiri. Sunt yeerki.»

Dacă a dat din cap.

— Ai luptat în multe bătălii, Aldrea?

Am fost surprinsă de întrebare.

«Nu. Bineînţeles că nu. Dar am studiat...»

— Ai ucis vreodată vreun andalit?

«Nu! De ce...»

— Mi-ai cerut să-mi ucid semenii astăzi şi să-mi îndemn poporul să-şi ucidă fraţii, a spus Dacă. Zici că nu sunt hork-bajiri, ci yeerki. Dar atunci când morţii îşi vor fi dat sufletele Bolţii-Mamă, pe jos vor zăcea trupuri de hork-bajiri.

«Dacă, am mai discutat despre asta!» am izbucnit eu. «Este prea târziu să ne facem astfel de griji. Suntem în război! Dacă vrei ca semenii tăi să supravieţuiască, va trebui...»

— Taci, Aid rea, a spus Dacă.

Dar n-a ridicat tonul, ci a vorbit calm, cu voce

scăzută.

— Cei care vor muri astăzi sunt semenii *mei*. Taci, andalito! Taci!

capholqf 24)

DACĂ HAMFE

Am mărşăluit pe vale în sus. Am mărşăluit pe sub copaci. Pe crengile de deasupra noastră ne urmau din ce în ce mai mulţi hork-bajiri. Acum erau cu sutele. Toţi priveau, aşteptau.

Cântau, în timp ce săreau din creangă în creangă. Cântau: „Faceţi ce face *el*. Faceţi ce face *el*".

Aldrea lucrase bine. Născocise o poruncă simplă pentru semenii mei hork-bajiri. Era foarte deşteaptă. Andaliţii sunt o specie foarte inteligentă. Ca yeerkii. Ca arnii.

Noi fuseserăm creaţi de o specie strălucită, apoi invadaţi şi înrobiţi de alta. Iar acum a treia se folosea de noi.

Dar, mărşăluind astfel, nu vedeam altă cale de salvare. Şi asta îmi făcea greaţă, cum îi este cuiva care a mâncat coajă galbenă. Pentru noi nu exista o altă cale. Deveniserăm instrumentele folosite de către specii mai deştepte, mai puternice.

„Faceţi ce face *el*. Faceţi ce face *el*".

Deodată, i-am văzut în faţa noastră. Doborâseră Copacul Vorbitor. Acesta zăcea întins de-a curmezişul cărării pe care urcam noi şi se sprijinea pe doi copaci *stoola*.

Pe copacul *nawim* doborât stăteau hork-bajiri înarmaţi cu shreddere şi se uitau la noi. Alţi hork-bajiri alergau în faţa noastră, întorcându-se în grabă la fraţii lor. Câţiva traseră cu shredderele în noi. Un monstru îşi pierdu o mână. Nu însemna nimic.

Ne-am oprit la vreo zece yarzi de copacul doborât. Vedeam inamicul foarte bine. Şi el ne vedea pe noi.

Nu erau decât vreo douăzeci sau treizeci de hork-bajiri controlaţi. Dar Aldrea mă prevenise că vor veni mai mulţi, foarte curând. Şi ştiam că în bazinul yeerk, pe care îl scobiseră în măruntaiele copacului doborât, încăpeau sute, poate mii de yeerki în stare naturală.

Dincolo de copac, în stânga, se afla o navă spaţială. Aldrea spusese că fusese navă andalită. Acolo voia ea să ajungă.

Stătea tăcută alături de mine, dar îi simţeam agitaţia, nerăbdarea.

— Eşti pregătită, Aldrea? am întrebat-o.

«Da.»

M-am concentrat, aşa cum ne învăţase arnul să facem. Am trimis o comandă simplă armatei de matahale din spatele nostru. Greierele lor, chiar mai simple decât ale hork-bajirilor, au înţeles comanda alcătuită dintr-un singur cuvânt.

— Ucideţi! am spus, uitându-mă la Aid rea.

Ea nu s-a uitat la mine. În schimb, şi-a îndreptat toţi ochii înainte.

«Pentru mama. Pentru fratele meu. Pentru tata, prinţul See row. UCIDEŢI!»

Ne-am năpustit înainte, o masă de demoni. Am pornit pe pantă în sus. Monştri mari, puternici, fără să le pese de gravitaţie, au sărit, s-au târât, au mers târşâit şi s-au aruncat asupra yeerkilor.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Shredderele s-au descărcat.

AAARRRRŞŞŞŞ! a zbierat un monstru care luase foc.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Am simţit razele shredderelor muşcând pământul pe lângă mine. Acum alergam – îngrozit, dar alergam înainte.

ŢIUUU! ŢIUUU!

— Aaahhh! am strigat, când m-am ales cu o parte din umăr arsă.

«Atacaţi!» a urlat Aldrea.

ŢIUUU! ŢIUUU! ŢIUUU! ŢIUUU!

Shredderele trăgeau din toate părţile. Un *Jubba-Jubba* a explodat! Un *Lerdethak* s-a zvârcolit, arzând, zgârcindu-se. Dar monştrii erau sub controlul nostru. Nu puteau să fugă.

Mai erau zece yarzi până la copacul doborât.

Nouă yarzi.

Cinci!

ŢIUUU! ŢIUUU!

Aldrea a fugit drept spre copacul *nawin*. Monştrii erau pretutindeni în jurul nostru. Simţeam că îmi pierd minţile.

— Aarrgghhh!

O bestie mare, galbenă, se uită în jos şi văzu că avea o gaură prin stomac. O gaură care fumega şi sfârâia.

Am ajuns la copac! în faţa noastră se afla un zid înclinat.

Am urcat scările în fugă, ţipând. Ţipând cu un amestec de teroare şi ură.

Un *Jubba-Jubba* s-a căţărat pe marginea copacului, m-a depăşit şi a sărit asupra apărătorilor. *Jubba-Jubba* l-a înşfăcat pe cel mai apropiat hork-bajir controlat, a deschis gura mare şi l-a înghiţit de la cap până la mijloc.

Mai mulţi monştri s-au urcat pe copac. Hork-bajirii controlaţi au rupt rândurile şi au dat bir cu fugiţii. Dar, din spate, veneau alţii, încercând să refacă rândurile.

Stăteam pe copacul *nawim*. Vedeam jgheabul pe care îl făcuseră yeerkii prin el, cioplindu-l pentru a crea un bazin. Nu avea apă – nu apă cum o ştiam eu, oricum. Era murdară ca mâlul, vâscoasă, grea. Şi în ea am văzut limacşi viermuind ici şi colo.

Yeerki. Aşa îmi spusese Aid rea. Aceia erau yeerki.

M-am oprit sus, pe copac, şi m-am uitat în jur. Aid rea alerga către nava de luptă aflată la sol. Monştrii ucideau şi

erau ucişi. Hork-bajirii controlaţi trăgeau îngroziţi cu shredderele, în timp ce erau sfâşiaţi. Ţipete, urlete, zbierete, strigăte!

Iar în copaci sute de semeni de-ai mei, hork-bajiri, priveau. Fără să înţeleagă, dar privind să vadă ce fac.

„Faceţi ce face *el*", continuau ei să murmure.

— Mori!

Un strigăt din spatele meu. M-am întors. Un hork-bajir controlat se repezea asupra mea, cu lamele şfichiuind.

M-am lăsat în jos, sub arcul creat de el prin rotirea lamei de la încheietura mâinii.

M-am ridicat, i-am împins capul înapoi şi l-am lovit cu piciorul în stomac. Ghearele lui au slăbit strânsoarea. A căzut de pe copac, s-a rostogolit pe o parte şi a aterizat la picioarele unui *Galilash*. *Galilash*-ul…

Nu contează ce a făcut *Galilash*-ul.

Ceea ce contează este că semenii mei, cei pe care trebuia să-i conduc eu, un clarvăzător, văzuseră ce făcusem.

— Faceţi ce face *el*! au strigat ei.

Au început să-şi dea drumul din copaci. Şi atunci a început cu adevărat lupta.

(capftoM 8 ji)

ALDREA

Bătălia se dezlănţuise!

M-am grăbit către partea din faţă a buşteanului în care se afla bazinul yeerk. Printre monştri care răgeau şi urlau, printre focurile de shreddere ale hork-bajirilor controlaţi.

Nu mai trecusem niciodată prin aşa ceva. Nu era cum mă aşteptasem să fie. Strigătele şi urletele. Gemetele de durere. Exploziile luminoase, izbucnind de pretutindeni. Mirosul de carne arsă.

Am alergat înnebunită, amintindu-mi vag care era

ţinta mea. Am ajuns la capătul buşteanului, am cotit la dreapta şi am pornit iar în sus pe pantă, către nava de luptă.

N-o păzea nimeni! Yeerkii care ar fi trebuit să apere nava spaţială se grăbiseră să ia parte la luptă. O greşeală fatală!

Am alergat spre nava de luptă. Yeerkii lăsaseră trapa deschisă. Era incredibil. Atât de uşor!

Am pătruns înăuntru şi m-am oprit. Zgomotul bătăliei părea să vină de departe. Ca şi cum s-ar fi petrecut în cu totul alt loc. Am auzit mai puţine focuri de shreddere.

Concentrează-te, Aldrea, mi-am spus. Tremuram. Stăteam în faţa panoului de comunicare. Yeerkii modificaseră unele comenzi, dar era încă, în linii mari, un panou andalit familiar.

«Computer, activează zona de comunicare», am ordonat. «Mesaj de transmis. Prima adresă: planeta andalită. Prioritate unu, cer canal dublu de comunicare. A doua adresă: flota spaţială andalită. Prioritate unu, cer canal dublu de comunicarea «Terminat», a răspuns computerul.

«Deschide canalele», am zis. clanale deschise. Începe mesajul!»

M-am întors către panou. Am încercat să-mi controlez expresia. Bănuiam că arătam destul de sălbatică. Mai exact, arătam tânără. Şi feminină. Armata andalită era alcătuită aproape în întregime din bărbaţi.

«Aici Aldrea-Iskillion-Falan. Transmit de pe planeta hork-bajirilor. Eu...»

Cu colţul unui ochi auxiliar am zărit o formă ameninţătoare ridicându-se în spatele meu. M-am întors şi am lovit cu coada. Dar hork-bajirul controlat a fost mai rapid şi a parat lovitura.

M-a lovit puternic peste faţă, cu dosul mâinii. Mi s-au înmuiat picioarele. Am căzut în genunchi.

— Nu cred că-ţi pot permite să ceri ajutor, Aldrea, fiica lui Seerow.

Mi se învârtea capul. Dar chiar şi când m-am prăbuşit pe punte, m-am întrebat în sinea mea: *De ce nu-şi foloseşte lama împotriva mea*? *M-ar putea distruge uşor*.

Hork-bajirul controlat puse un picior pe torsul meu, ţintuindu-mă cu ghearele la podea, neajutorată, incapabilă să ajung la el cu coada.

— Computer. Încheie comunicarea!

«Comunicare încheiată!»

Hork-bajirul controlat se uită la mine.

— Ai creat destule probleme, andalito. Prietenii tăi îmi măcelăresc semenii, afară.

«Continuă. Vrei să mă omori. Continuă!» am strigat eu, cu mult mai mult curaj decât simţeam cu adevărat. Mi-era greaţă de frică. Şi greaţă veritabilă din cauza ameţelii.

— Să te omor? Nu, nu, nu. Nu fac eu aşa ceva, a zis el. Nu vreau să te omor. Vreau să devii gazda mea. Voi fi primul controlor de andalit. Voi avea acces total la fiecare secret al tău, la toată ştiinţa şi la toate cunoştinţele tehnice pe care le deţii. Ştii, eu v-am studiat pe voi, andaliţii. Şi vă admir.

Nu voia să mă ucidă? Atunci, poate mai aveam timp. Poate mai aveam destul timp. Trebuia să-l împiedic. Să-l distrag…

VUFF! Lovitura veni fără avertisment.

«Ahhh!» am gemut şi aproape am leşinat.

— Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să stai locului. O să pornesc nava de luptă şi o să-i folosesc shredderele ca să stârpesc mica ta armată de erori genetice.

Lovitura îmi tăiase răsuflarea. Cred că leşinasem, dar numai pentru scurt timp. Nu mă puteam mişca, dar încă mai gândeam. În minte îmi apărea o singură imagine, una simplă.

Imaginea monstrului *Jubba-Jubba*.

Yeerkul era ocupat să încarce shredderele. Voia să înţeleagă cum se manevrează nava de luptă, ca s-o întoarcă spre câmpul de bătălie, cu shredderele în poziţie.

O singură şarjă a puternicelor shreddere de la distanţa asta putea pune capăt bătăliei. Râdea în barbă, în timp ce poziţiona armele.

Apoi a observat.

— Aaahhh!

A sărit înapoi, cu ochii holbaţi, nevenindu-i să creadă.

Eram pe jumătate metamorfozată. Pe jumătate metamorfozată într-un monstru *Jubba-Jubba*.

«Nu cred că voi, yeerkii, cunoaşteţi această nouă tehnologie», am spus.

— Ce faci?

Am întins mâna spre el şi mi-am încleştat palma uriaşă, cu trei degete, în jurul gâtului său.

«Ce fac? Te distrug, yeerkule. Asta este pentru fratele meu. Pentru mama. Şi pentru *tata*.»

Am strâns mai tare. Forţa mâinii mele era incredibilă! Aş fi putut cu uşurinţă să-l sfâşii în bucăţi. Am simţit mintea greoaie a monstrului, puţin mai mult decât o sclipire a celei mai simple inteligenţe, încă fără conştiinţă, l-am simţit impulsul violent. Îndemnul puternic de a ucide, pe care îl avea codat în ADN.

Dar nu era prima oară când mă metamorfozam. Ştiam cum să domin instinctele monstrului. Ştiam cum să-mi ţin în stăpânire mintea de andalită. Iar asta s-a dovedit a fi o greşeală.

Monstrul ar fi stors viaţa yeerkului într-o clipă, fără să se mai gândească. Dar eu eram andalită. Noi nu suntem bestii. Hork-bajirului controlat îi ieşise limba din gură. Lovea cu braţele, fără speranţă. Dădu ochii peste cap. Încetă să se mai zbată.

Mi-am slăbit strânsoarea. Şi am simţit încă viaţa în gâtul lui.

L-am dus la trapă şi l-am aruncat afară. Am închis trapa şi am asigurat-o. Apoi m-am demetamorfozat.

«Computer, reia comunicarea anterioară.»

«Începe mesajul!»

«Aici Aldrea-Iskillion-Falan. Transmit de pe planeta hork-bajirilor, desemnată drept Sector Cinci, RG-Doi-unu-Cinci-şapte-Opt-Patru. Prinţul Seerow, soţia sa şi fiul lor au fost omorâţi. Eu sunt fiica lui.»

Pe ecranul din faţa mea a apărut un chip. Un războinic tânăr, care emana aroganţă.

«Anunţul morţii prinţului Seerow nu este un mesaj de prioritate unu», a surâs el, batjocoritor. «Prioritatea unu este rezervată mesajelor de cea mai mare…»

Nu mă simţeam în stare să mă arăt răbdătoare. Primisem lovituri de pumn şi de coadă, fusesem călcată în picioare.

«Atunci, poate că anunţul următor va fi destul de important pentru tine: yeerkii sunt aici! Sunt aici în forţă, pe orbită şi la sol!»

Tânărul războinic aproape că se prăbuşi peste pupitru.

«Ce?»

«Am spus că yeerkii sunt *aici*!»

(capitoM ă6)

DACĂ HAMEE

Monştrii fuseseră doborâţi, unul după altul, şi căzuseră claie peste grămadă, într-un munte de carne contorsionată, hidoasă.

Însă hork-bajirii au coborât din copaci şi au făcut aşa cum le arătasem eu: i-au atacat pe hork-bajirii controlaţi. Prima bătălie din istoria neamului meu. Prima oară când un hork-bajir omora un alt hork-bajir.

Am văzut că nava de luptă aflată la sol începe să se rotească. Apoi s-a oprit.

Am văzut altă navă de luptă coborând din cer. A

rămas în aer, deasupra copacilor, dar n-a deschis focul. Motivul era simplu: nu ştia în cine să tragă. Sau cum. Ambele tabere erau amestecate într-o groaznică luptă corp la corp.

Apoi nava de luptă de la sol a început iar să se rotească. Shredderele erau puse în poziţie de tragere şi aţintite spre noi. Am aşteptat, întrebându-mă cine ţinea mâna pe trăgaciul acelor arme puternice.

Apoi, o voce slabă, care venea de departe, îmi comunică telepatic.

«Dacă! Pleacă de lângă buştean, ia-ţi toţi războinicii de lângă buştean!»

— Toată lumea să coboare! După mine! am strigat.

Am sărit pe sol şi zeci de semeni m-au urmat. Am alergat puţin mai sus, pe pantă. Yeerkii de pe buştean s-au bucurat. Au crezut că ne retrăgeam.

Nava de luptă de la sol trase.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Razele shredderelor pătrunseră în trunchiul de *nawin*, trecând dincolo de el. Loviră lichidul din bazinul yeerkilor. Urmă o explozie uriaşă de abur.

— Aaarrrşşş! au răcnit hork-bajirii controlaţi.

Au căzut. Câţiva au rupt-o la fugă. Alţii s-au căznit să se ridice în picioare, dar asupra lor săriră patru, cinci, şase hork-bajiri de-ai mei.

Deodată, buşteanul a plesnit în două. S-a desfăcut ca o păstaie, iar conţinutul bazinului yeerkilor s-a scurs pe pământ. Apa vâscoasă, cenuşie, se rostogolea spre noi, ca torentul după ploaie.

A trecut peste picioarele mele. Peste degetele de la picioare. Dar a lăsat în urmă o grămadă de viermi care se târau şi se zvârcoleau. Yeerkii din bazin erau acum neajutoraţi, pe pământ.

N-am dat ordinul. Prietenul meu Jagil l-a dat. Blândul, temătorul Jagil. Învăţase multe în ultimele

douăzeci de minute de luptă.

— Omorâţi-i! strigă el. Omorâţi-i! Faceţi cum a făcut Dacă Hamee. Omorâţi-i!

Ceilalţi hork-bajiri controlaţi au fugit. Au fugit să scape cu viaţă. Au fugit urlând printre copaci. Nu ştiu câţi au supravieţuit. Poate niciunul.

Iar semenii mei s-au apucat să îi strivească şi să-i taie pe yeerkii împrăştiaţi pe jos. Era ca un dans de coşmar.

Acum, în sfârşit, nava de luptă din aer găsise o ţintă. A tras în nava de luptă de la sol. Explozia a anihilat shredderele navei de jos. Trapa s-a deschis şi Aldrea a ieşit în fugă, chiar în momentul în care nava de luptă din aer trăgea din nou asupra celei de la sol, distrugând-o.

Au început să coboare mai multe nave de luptă. Aterizau şi descărcau noi hork-bajiri şi geddi controlaţi.

Aldrea s-a apropiat în goană, cu respiraţia tăiată.

«E timpul să plecăm de aici!» a strigat ea. «Am realizat ce ne-am propus.»

M-am uitat la ea, în timp ce-şi dădea seama ce se petrecuse cu viermii yeerki. Ce le făcuseră semenii mei. S-a schimbat la faţă. I s-a oprit respiraţia. Nu s-a mai uitat la mine.

— Da, o mare realizare, am spus.

«Trebuie să plecăm de aici», a repetat ea, ferm.

— În copaci! am urlat către semenii mei. În copaci!

Aceştia au încetat masacrul, fără tragere de inimă. Dar s-au supus.

Mi s-au supus. Hork-bajirii, care nu cunoscuseră vreodată cuvântul „supunere”, mi se supuneau mie, acum. Pentru că eram clarvăzător? Pentru că eram mai înţelept decât ei? Nu. Pentru că le distrusesem trecutul, iar acum nu mai aveau de ales decât să mă urmeze într-un viitor pe care nu şi-l puteau imagina.

Monştrii din valea noastră au fost nimiciţi în ziua aceea. Doar câţiva au supravieţuit. Dar asta era bine,

pentru că nu mai aveam nevoie de monştri. Deveniserăm noi monştri.

(gfrprtofaf a?)

ALDREA

Trecuseră şapte luni şi flota nu venise încă. Eu credeam că au să vină în două luni.

Poate că spaţiul-zero se deplasase, depărtându-se mai mult de planeta hork-bajirilor. Astfel de lucruri se petrec frecvent. Sau poate că prinţii pur şi simplu nu mă crezuseră. Poate, poate, poate. Am cântărit toate posibilităţile la care mă puteam gândi. Dar flota tot n-a venit.

Au trecut şapte luni, în care Dacă Hamee şi cu mine am învăţat tehnici de luptă de gherilă: 1) Foloseşte elementul-surpriză pentru a lovi în punctul slab al inamicului. 2) Retrage-te înainte să înceapă contraatacul. 3) Foloseşte-te de sprijinul populaţiei, indiferent de represalii.

Am antrenat un grup de hork-bajiri. L-am numit armata hork-bajiră. Am capturat shredderele yeerkilor. Am atacat bazele acestora de la sol. Ne-am ascuns în copaci sau printre am îi neprimitori şi temători. Noi eram curajoşi şi plini de energie. Dar pierdeam.

Yeerkii s-au mutat în alte văi. Noi am întins reţeaua de rezistenţă, dar n-am fost niciodată destul de rapizi. Yeerkii se răspândeau printre hork-bajiri ca un virus. Aveau mii, zeci de mii de gazde hork-bajire.

Şi am început să observăm şi alte lucruri. Shredderele capturate de noi erau modificate. Yeerkii numeau această armă nouă „lansator Dracon”. Nu ucidea imediat, ca un shredder. Prelungea durerea.

Şi mai rău încă, trecuseră la săpături de proporţii. Yeerkii exploatau mine. Scoteau fier, uraniu, nichel, bauxită, diamante şi rubine. Construiau baze mai rezistente. Iar din capătul îndepărtat al planetei, veneau

zvonuri despre construcţii ample.

Aveam foarte puţine îndoieli în legătură cu *ce* anume construiau yeerkii şi, în cele din urmă, am avut şi dovada: construiau nave spaţiale. Nave cu hork-bajiri controlaţi şi înarmate cu noul lansator Dracon.

Yeerkii învăţaseră foarte repede. Aveau la îndemână tehnologie andalită, skrit na, ongachică, hawjabran de analizat. Iar lipsa trupurilor-gazde nu mai constituia un impediment acum.

Era o zi întunecată. Bolta-Mamă plângea, lăsând să-i cadă lacrimi care să domolească mânia Adâncului-Tată. Ploua.

Mica noastră armată se întorcea dintr-o acţiune de hărţuire a inamicului. Ne-am retras spre locuinţele arnilor, ducând cu noi un războinic grav rănit.

Quatzhinnikon ne-a întâmpinat în sala cea mare, în care îl cunoscuserăm. Încă nu apusese soarele, iar oamenii lui erau treji.

— De ce aţi venit din nou aici?

«Avem un războinic rănit», i-am răspuns eu.

Arnii erau la fel de pricepuţi în domeniul biologiei ca-n timpurile lor bune. Foarte puţine răni dintre cele suferite de noi nu fuseseră tratate cu succes.

— V-am spus. Nu sunteţi bine-veniţi aici. O să aduceţi şi-aici războiul vostru.

— Oricum va veni, Quatzhinnikon, a zis Dacă. Yeerkii sunt tot mai puternici, pe zi ce trece. Cât crezi că va mai dura până se vor sătura de luat hork-bajiri în sclavie şi vor începe să caute arni?

Creatura cea mică şi purpurie a zâmbit cu infatuare.

— Foarte mult timp, clarvăzătorule hork-bajir. Am lucrat şi noi. N-am stat degeaba.

S-a întors şi m-a privit cu răceală, respingător.

— Şi nici nu ne-am pus speranţa în flota voastră andalită, care nu mai apare. Nu ne mai temem de yeerki.

Primul meu gând a fost că arnii inventaseră vreo armă puternică. Dar nu, arnii nu erau creatori de arme. Ei erau creatori de vieţi, oricât de ciudate.

«Explică. Dar, mai întâi, îngrijeşte-l pe hork-bajirul rănit.»

— Ne-am modificat propriul ADN, a anunţat Quatzhinnikon, mulţumit de sine. Am slăbit un vas de sânge din creierul nostru până la punctul în care orice creştere a tensiunii cerebrale duce la spargerea vasului. Dacă un yeerk încearcă să pătrundă în creierul unui am, vasul plesneşte, iar arnul moare. O gazdă lipsită de viaţă nu le este utilă yeerkilor. Prin urmare, ne vor lăsa în pace. Toţi arnii, din toate văile, vor fi modificaţi în felul acesta în câteva zile.

Pentru o clipă, l-am privit fix. Apoi am râs.

«Prostule. Crezi că yeerkii vă vor lăsa să trăiţi într-o lume pe care intenţionează să o stăpânească?»

Quatzhinnikon ridică din umeri.

— Nu vor avea nevoie de noi.

— Exact, a spus Dacă. Şi ce nu le trebuie distrug.

Chipul încântat de sine al lui Quatzhinnikon se crispă.

— Plecaţi de aici. Nu veţi găsi ajutor aici.

— Îl omor, a zis Jagil, aruncându-i lui Quatzhinnikon o privire fioroasă.

— Nu, l-a oprit Dacă. O să-l ucidă yeerkii.

— O să-i omor pe yeerki, a mai spus Jagil. Sunt un mare ucigaş de yeerki!

— Da, eşti, prietene, a încuviinţat, trist, Dacă.

— Da, este un mare ucigaş de yeerki! a repetat apăsat Delf Hajool.

Dacă i-a zâmbit lui Delf Hajool, care stătea lângă Jagil. Delf şi Jagil deveniseră un cuplu. Hork-bajirii îşi unesc vieţile mai devreme decât noi, andaliţii.

Era foarte dureros să te gândeşti ce viitor îi aştepta

pe Jagil şi pe Delf.

M-am uitat la Dacă şi m-a cuprins mila. Jagil şi Delf nu aveau niciun viitor. Dacă şi cu mine nu aveam niciun viitor. Într-un fel, de când luptam cot la cot, deveniserăm şi mai apropiaţi. Dar glumele nevinovate, încrederea de la început dispăruseră, îmi aminteam adesea vremurile în care mă metamorfozasem în *chadoo* şi mă urcasem în vârful Copacului Tribului. Ţineam mult la acea amintire.

Ne-am urcat, obosiţi, înapoi pe zidul oraşului arnilor. Ne-am odihnit în zona locuită cândva de monştri, acum pustie. Hork-bajirul rănit a murit. În noaptea aceea, am găsit un copac departe de zonele populate de yeerki. Am săpat o groapă la rădăcina lui şi l-am îngropat, după tradiţia hork-bajirilor.

Am cercetat cu privirea mica noastră armată: eu şi patruzeci şi doi de hork-bajiri. Treizeci şi unu înarmaţi cu shreddere model vechi sau cu lansatoare

Dracon mai noi. Niciunul dintre noi nu era lipsit de cicatrice.

Câştigam bătălii mici. Pierdeam războiul. În scurt timp, aveam să rămânem prea puţini ca să continuăm.

Ploaia se oprise, iar cerul nopţii s-a limpezit pe când ieşeam din oraşul arnilor.

— Florile Bolţii-Mamă sunt neobişnuite în noaptea aceasta, a spus încet un hork-bajir pe nume Had Kalpak.

I-am urmărit direcţia privirii, întorcându-mi ochii auxiliari spre cer. Apoi, într-o clipă, toţi ochii mei erau aţintiţi în sus.

Florile Bolţii-Mamă chiar erau neobişnuite. Sus, pe fundalul negru al spaţiului, am văzut lumini mişcându-se rapid. Iar apoi, raze de lumină strălucitoare şi o explozie mică, mută, îndepărtată.

«Bătălie spaţială!» am strigat. «Pe orbită are loc o bătălie spaţială!»

Dacă m-a prins de braţ, puţin cam prea tare.

— Andaliţii?

Am râs. Am râs şi m-am învârtit în paşi de dans.

«Ei bine, cu siguranţă, acolo sus nu sunt skrit na care se luptă cu yeerkii!» am strigat. «Au venit! Au venit! Totul va fi în regulă. Flota este aici!»

capitoluf *xă*)

DACĂ HAMEE

Navele de luptă andalite au aterizat în luminişul în care locuise familia Aldreei. Purtau urmele bătăliei. Dar când s-au deschis trapele, andaliţii care şi-au făcut apariţia păreau încrezători.

«Tu trebuie să fii Aldrea-lskillion-Falan», i-a spus unul dintre ei. «Vino cu mine. Eu sunt Sofor. Te voi duce la prinţ.»

«Mă bucur să vă văd», a spus Aldrea. «El este Dacă Hamee, clarvăzătorul neamului hork-bajir.»

«Un animal înfiorător», a zis Sofor, măsurându-mă din cap până în picioare. «Să mergem, fetiţo. Prinţul nu prea are răbdare şi am avut parte de o primire fierbinte în acest adevărat iad.»

— Din fericire, noi *suntem* răbdători, am zis eu, făcând un pas în faţă. Vă aşteptăm de şapte luni să ajungeţi aici.

«Vorbeşte!» s-a mirat războinicul andalit. «Sunete emise pe gură, desigur.» Apoi, întorcându-se iar spre Aldrea: «ia-ţi rămas-bun de la animăluţul tău, fetiţo. Aşa am primit ordin.»

«Dacă vine cu mine», a zis Aldrea.

— Nu, am intervenit, nu merg cu tine. Aceştia sunt semenii mei. Aceasta este planeta mea. Şi timp de şapte luni a fost un război hork-bajir. Tu, am continuat, arătând către andalitul arogant, să-i spui prinţului tău că el este bine-venit la noi. Vom fi bucuroşi să-l cunoaştem… când va veni *aici*.

M-am întors şi m-am îndepărtat. Nu ştiam dacă

Aldrea mă va urma. Dar după câteva secunde i-am auzit copitele prin iarbă, lângă mine.

«A fost oare înţelept ce ai făcut, Dacă? Ei au venit să ne ajute.»

— Nu. Au venit să-i omoare pe yeerki. Nu să ne ajute.

«Este acelaşi lucru!»

M-am oprit.

— Ascultă-mă, Aldrea. N-o să mai fim pioni în acest război între yeerki şi andaliţi.

«Dar nu se va întâmpla una ca asta. Semenii mei nu sunt aşa», a spus ea.

— Vom vedea, am zis eu.

Două ore mai târziu, a apărut un curier, sărind din copac în copac, şi mi-a spus că o navă andalită mai mare ateriza în luminiş.

«Eşti mulţumit acum?» m-a întrebat Aldrea.

Am zâmbit.

— E un început.

Ne-am întors în luminiş. Am fost primiţi la bordul unei nave de război andalite frumoase, diferite de cele pe care le văzusem până atunci. Pe corpul navei era scris un nume, în limba andalită. Am citit *Jahar*.

La bord ne aştepta un andalit mare, puternic. S-a uitat la noi cu o privire care ardea ca o rază de shredder.

«Alloran!» spuse Aldrea, cu respiraţia tăiată.

«Ce-a fost în capul vostru când m-aţi chemat aici? Când dau un ordin, pretind să fie îndeplinit!» urlă el. «l-ar pentru tine sunt prinţul războinic Alloran, fetiţo!»

«Numele meu este Aldrea-Iskillion-Falan. Sunt fiica prinţului Seerow. Acesta este Dacă Hamee, clarvăzătorul neamului hork-bajir.»

«Ştiu cine eşti», a spus Alloran. «Şi regret că familia ta a pierit. Meriţi să fii lăudată că te-ai ascuns timp de şapte luni. Îl vom răsplăti pe cel care a avut grijă de tine. Tu ai fost acela, hork-bajirule? Orice doreşti. Primeşte

mulţumirile noastre oficiale pentru că ai ascuns-o pe această fată.»

Apoi, adăugă către Sofor şi către ceilalţi ofiţeri:

«Hai să plecăm de aici. Orbita standard. Senzori de alertă, de îndată ce ajungem în atmosferă. Probabil au mai rămas vreo două nave de yeerki pe acolo

Aldrea şi-a întors spre mine ochii auxiliari, l-am întâlnit privirea şi i-am zâmbit.

Îmi promisese cândva că o să-mi arate cum e să zbori. Desigur, aceea fusese o promisiune menită să mă momească. Şi totuşi, iată că se îndeplinea, în sfârşit.

Dar nu era momentul să mă bucur. Şi asta m-a întristat. Fuseseră puţine lucruri plăcute în aceste ultime şapte luni. Acum, totuşi, aveam treburi mai importante de făcut. Nu trebuia să mă arăt impresionat. Trebuia să fiu clarvăzătorul neamului meu.

— Prinţe războinic Alloran, am spus pe un ton prietenos, dar respectuos. Aveţi multe de învăţat. Dacă doriţi, vă putem face un raport asupra situaţiei de aici.

«Un raport? Ha-ha-ha-ha! Hai, spune-mi tu *mie* care e situaţia!»

Şi ceilalţi andaliţi au izbucnit în râs. M-am străduit să nu mă pierd cu firea. În ultima vreme, mă enervam tot mai des.

— Există şaptesprezece baze la sol ale yeerkilor, răspândite în paisprezece văi, am spus. Ştim unde se află trei mine, din care yeerkii extrag fier, bauxită, nichel, cositor, cupru şi uraniu, precum şi diverse pietre preţioase, despre care am înţeles că se utilizează la fabricarea shredderelor. Cea mai mare zonă de construcţii se află la două văi depărtare de aici, spre vest. Este bine camuflată, în spatele unui fald al văii. Bănuim că au construit paisprezece nave de luptă, pe baza unei schiţe noi, dar asemănătoare ca dotări cu navele andalite. Aceste nave sunt prevăzute cu două lansatoare Dracon, o combinaţie

între shredderele andalite şi armele cu laser ale ongachicilor.

Prinţul războinic Alloran se uita lung la mine. Toţi andaliţii se uitau, uimiţi.

— Să continui?

Alloran încuviinţă din cap, încet.

— Yeerkii mai construiesc şi un nou tip de navă, destul de mare, foarte bine înarmată. Se pare că a fost inspirată de înfăţişarea hork-bajirilor. Noi… Aid rea şi cu mine… am numit-o navă-lamă.

«Aţi văzut cu ochii voştri această navă?» s-a interesat Sofor.

«Da», a răspuns Aid rea.

«Cum aşa?»

— Am atacat câteva dintre aceste baze, i-am explicat eu. În altele ne-am infiltrat.

«Aţi atacat baze ale yeerkilor? Voi doi?» a întrebat Alloran.

«Nu, prinţe războinic Alloran», a spus Aid rea cu mândrie. «Am atacat cu armata hork-bajiră. Asta am făcut în ultimele şapte luni. Nu ne-am ascuns.»

— A fost o armată mică, am adăugat. Am avut, în total, opt sute doisprezece hork-bajiri, cu noi cu tot.

«Şi acum?»

— Acum suntem patruzeci şi doi, cu noi cu tot, în această vale. Poate mai sunt vreo două sute, răspândiţi în grupuri mici, prin celelalte văi. Am pierdut… mulţi luptători. Foarte mulţi. Mă îndoiesc că am mai fi supravieţuit încă o lună.

«Aveţi pierderi de şaptezeci la sută?» a întrebat un andalit, impresionat.

— Da.

Am închis ochii. Aşa de mulţi fuseseră? Da. Şapte din zece hork-bajiri care mi se alăturaseră muriseră.

Am privit printr-un perete transparent şi mi-am văzut

planeta pentru prima oară. Aceea era valea mea? Sau trecuserăm deja deasupra altei văi? Avea importanţă? Nu erau toţi hork-bajirii un popor?

«Dar acum sunteţi aici», a spus Aldrea, entuziasmată. «Acum îi vom nimici pe yeerkii de pe această planetă!»

Alloran oftă.

«l-am nimici, dacă ne-am confrunta cu navele pe care le-au avut yeerkii înainte. Dar dacă ceea ce ne spuneţi este adevărat… Câţi hork-bajiri sunt controlaţi de yeerki?»

— Nu ştim. Probabil patruzeci de mii. Patruzeci de mii de gazde hork-bajire, poate douăsprezece nave-ploşniţă noi, în aer… aşa le spunem noi. Şi navele-lamă, care credem că se fabrică acum. Plus navele andalite şi skrit na pe care le aveau deja.

Urmă o tăcere lungă. O tăcere foarte lungă.

«Dar… dar voi îi veţi distruge», a spus Aldrea, optimistă.

«Noi avem doar opt nave de luptă, două transportoare, o navă de realimentare şi una de reparaţii. Mai puţin de o mie de războinici. Pe drumul încoace am distrus două nave de luptă ale yeerkilor.»

«Dar nu este destul!» a strigat Aldrea.

«La câteva zile după mesajul tău, am primit rapoartele serviciilor secrete, conform cărora flota yeerkilor se afla în Sectorul Doi. Flota principală este acolo. Am presupus că e acolo, de vreme ce… pentru că tu…» şi s-a oprit.

«Pentru că eu sunt doar *o* andalită. Şi fiica prinţului Seerow. Deci aţi presupus că sunt o proastă», a spus Aldrea, abătută.

«Va dura un an până când flota principală va ajunge aici, dacă spaţiul-zero nu se reconfigurează», a observat unul dintre ofiţeri.

«Va fi un mic război dur», a spus Alloran întunecat. «Un mic război foarte dur.»

«Şi începe chiar acum!» a strigat Sofor. «Am reperat multe nave, care se apropie cu repeziciune.»

Capitolul Z9)

— Am reperat multe nave, Subrisser Doisprezece.

Am auzit titlul cu care mi s-a adresat şi m-am umflat în pene, încântat. Tocmai fusesem promovat. De la Subrisser şaptesprezece, primul meu rang de comandă, iată că avansasem cinci trepte! Subrisserii şaisprezece şi Paisprezece fuseseră promovaţi. Subrisserul Treisprezece fusese ucis în bătălia cu rebelii hork-bajiri. Subrisserul Cincisprezece era executat pentru incompetenţă şi laşitate.

— Retransmite datele senzorului către nava-lamă, Alahar Şapte-Opt-şase-Cinci, am ordonat.

Eram doar noi doi la bordul navei-ploşniţă. Dar eu aveam comanda. Eram Subrisserul Doisprezece. Peste subrisseri mai erau nouă visseri. Dar zilnic se făceau promovări. Creşteam! Erau zile uimitoare, îmbătătoare.

Am avut probleme – singurele – doar cu armata hork-bajiră autoconstituită, condusă de mica ticăloasă andalită şi de Dacă Hamee.

Îi subestimasem pe amândoi. Mai ales pe Dacă Hamee. Am capturat mulţi hork-bajiri apropiaţi lui şi, când am pătruns în amintirile lor, am aflat despre „clarvăzătorul” hork-bajir.

Îşi transformase semenii din erbivore paşnice, nu prea inteligente, în luptători de gherilă neînfricaţi şi periculoşi. Nu fusesem în stare să-i prind nici pe andalită, nici pe clarvăzător. Nu îmi ţinusem promisiunea faţă de Akdor. Dar asta nu mai conta. Marele Akdor fusese ucis de un hork-bajir care trăsese cu unul dintre lansatoarele noastre Dracon.

Iar apoi, a doua noastră surpriză neplăcută. O mică flotă de nave andalite îşi făcuse apariţia din spaţiul-zero, uluitor de aproape de planeta hork-bajirilor.

Anihilaseră două dintre navele noastre de pe orbită. Asta se întâmplase sub comanda Subrisserului Cincisprezece. El fusese însărcinat cu apărarea pe orbită. Subrisserul Cincisprezece avea să moară din cauza incompetenţei sale, după încă vreo câteva zile de suferinţă.

Încet, încet, ne-am dat seama că nu aveam de-a face cu întreaga flotă andalită. Aceasta era doar o unitate operativă. Doar nave de luptă şi transportoare. Mai rapide decât navele noastre, dar nu la fel de bine înarmate. Iar noi aveam baze terestre.

— Cei din nava-lamă spun că îi văd pe andaliţi. Visserul Patru a ordonat ca toate navele de luptă să atace!

— Bineînţeles, astea sunt ordinele lui, am mormăit. Îi lasă pe andaliţi să înghită navele de luptă, iar apoi poate veni el cu nava-lamă, termină bătălia şi îşi arogă toată gloria.

Nu puteam face nimic în privinţa asta.

— Şi andaliţii ăştia, bombăni Alahar. Este adevărat că îşi controlează navele prin telepatie?

Am oftat.

— Andaliţii sunt foarte avansaţi, foarte puternici, foarte hotărâţi. Dar nu sunt invincibili. Pregăteşte-te să parcurgem orbita cu viteză normală constantă. La semnalul meu... ACUM!

Am pornit motoarele şi ne-am avântat pe arcul orbitei noastre. Navele andalite, în faţă. Fraţii mei yeerki, pretutindeni în jurul nostru. Cele două flote s-au apropiat una de alta cu viteză şocantă.

Am preluat postul de tragere. Mi-am potrivit mâinile de hork-bajirân jurul manetei.

— Pregăteşte-te! Andaliţii se vor apropia la mai puţin de zece mii de picioare. Apoi vor rupe rândurile şi vor încerca să coboare sub noi, ca să ţintească în sus, în burţile noastre.

Andaliţii veneau drept spre noi. Cincizeci de mii de

picioare… patruzeci de mii… treizeci de mii… douăzeci de mii…

Câteva nave-ploşniţă trăgeau deja, prosteşte. Dar la distanţa aceasta scuturile de apărare andalite erau prea solide. Navele andalite pâlpâiau, emanând energie.

Douăzeci de mii de picioare… zece mii…

VÂJJJ!

Formaţia s-a rupt, aşa cum anticipasem că se va întâmpla. Noi eram pregătiţi. Am manevrat controloarele de altitudine, am coborât botul navei şi am tras!

ŢIUUU! ŢIUUU!

Am lansat raze gemene de lumină roşie, strălucitoare, către nava andalită.

BUUUM!

Nimerisem! Nava de luptă andalită a explodat, împrăştiindu-se în fragmente şuierătoare. O fracţiune de secundă, am zărit un trup andalit care-a trecut pe lângă noi.

— Da! Acum înţelegi? Nu sunt invincibili!

Îmi erau răsplătite toate orele în care studiasem inamicul.

— Două nave-ploşniţă de-ale noastre distruse, a raportat Alahar.

Asta mi-a mai domolit întrucâtva entuziasmul. Doi la unu pentru andaliţi. Dar cel distrus fusese atacat de mine!

— Întoarce nava, dar scoate-o de pe orbita asta. Coboară câteva mile. Să vedem dacă putem să-i atragem pe andaliţi spre bazele noastre de la sol.

— Avem o navă de luptă andalită în coadă!

Am coborât, tot mai mult, până când am putut să mă uit în jos, în vale, şi să zăresc copacii. Nava andalită se ţinea după noi.

— Manevre de eschivare! am ordonat.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Shredderele ne-au ratat cu doar câţiva inchi. Am

virat la stânga. La dreapta. Dar pilotul andalit nu se lăsa.

ŢIUUU! ŢIUUU!

— Ahh! Ahh! Am fost loviţi! Am fost loviţi!

— Raportează-mi defecţiunile, laşule!

— A... a... am rămas fără lansatorul Dracon din stânga. Cel din dreapta încă mai funcţionează.

— Coboară... coboară la nivelul copacilor şi îndreaptă-te spre nord, de-a lungul văii.

Am coborât în vale. Vedeam copacii ca-ntr-o străfulgerare, pe ambele părţi. Ceaţa albastră de dedesubt se răsucea în urma noastră.

Andaliţii erau după noi... după noi... se pregăteau să tragă...

O singură rază Dracon, extrem de puternică, lansată de la sol a lovit andalitul care ne urmărea. Pe ecran am văzut cum exploda partea dreaptă a navei lui. Pilotul andalit era încă în viaţă, încă lupta să preia controlul, dar nava de luptă avariată s-a izbit de un copac înalt de o mie de picioare.

— Să ne întoarcem! am ordonat.

Nu mai este nevoie să spun că Alahar nu mai era la fel de înspăimântat sau de ezitant. Am urcat printre copaci şi ne-am întors în spaţiu.

— Nu mai văd nicio navă andalită acum, spuse Alahar.

— Au fugit!

— Da, aprobă el. Văd patru nave andalite avariate sau distruse. De-ale noastre, şapte. Tot aproape doi la unu pentru ei.

Am dat din cap aprobator.

— Aşa este. Dar, dacă nu-şi aduc întăriri foarte curând, se va termina.

(copitofgf

DACĂ HAMEE

Andaliţii nu ne-au salvat. În schimb, războiul s-a

înteţit. Flota principală andalită era pe drum. Dar n-avea să ajungă decât peste un an.

Din când în când, apăreau noi forţe andalite. Erau nave izolate, care patrulau şi auziseră strigătul de ajutor. O navă de luptă ici, un transportor colo, câteva zeci de războinici andaliţi în plus, care se avântau în bătălie.

Yeerkii fuseseră siliţi să plece din valea mea. Dar se întăreau în alte părţi. Navele andalite începuseră să se ascundă în spaţiul-zero, stând departe de spaţiul normal până când era nevoie de ele. Nu mai aveau forţa să rămână pe orbită şi să supravieţuiască.

La sol, Alloran făcea eforturi curajoase. Dar era numai o acţiune de rezistenţă.

Se înregistrau victorii. Însă la sfârşitul fiecărei săptămâni, rămâneau tot mai puţini andaliţi şi tot mai mulţi semeni ai mei erau înrobiţi.

După şase luni, din cele două mii de războinici andaliţi nu rămăseseră decât patru sute. Din cei patruzeci şi doi de războinici hork-bajiri ai mei mai erau doar doisprezece.

Am estimat că, acum, numărul hork-bajirilor controlaţi se ridicase la o sută de mii.

Ne ascundeam printre arni, în cea mai mare parte a timpului. Lor nu le plăcea asta, dar nu aveau ce să facă. Desigur, secretul arnilor era acum ştiut bine şi de yeerki. După cum prevăzuse Quatzhinnikon, yeerkii descoperiseră că nu îi puteau infesta pe arni.

Aşa că yeerkii îi foloseau ca sclavi, în minele lor, ca să extragă minereurile, şi la asamblarea navelor. Arnii răniţi sau epuizaţi erau folosiţi ca ţinte în exerciţiile de tragere ale yeerkilor.

Însă arnii din valea mea nu păţiseră nimic. Yeerkii încercaseră să invadeze Adâncul din valea mea. Dar îi măcelăriserăm.

Yeerkii ştiau unde ne ascundeam. Iar noi ştiam că,

mai devreme sau mai târziu, vor veni după noi.

Stăteam pe balconul locuinţei arne care era acum casa mea. Am privit în sus, dar nu puteam vedea Bolta-Mamă. Tot ce vedeam era bariera de ceaţă albastră, care lumina cum niciun cer nu luminează.

Am privit în jos şi am văzut miezul clocotitor, topit, al planetei mele, la sute de mile adâncime.

Peretele îndepărtat al văii se afla la doar o sută de picioare distanţă şi îi zăream pe arni văzându-şi de treburile zilnice. Din când în când, trecea câte un andalit, sărind pur şi simplu peste arnul din calea lui.

Exista un loc unde întotdeauna se aflau doi sau trei andaliţi. La prima vedere, erau doar nişte războinici care stăteau de vorbă, odihnindu-se. Dar ei, sau alţii, erau în acelaşi loc de multe zile.

«La ce te gândeşti?» m-a întrebat Aldrea.

— Ce păzesc oare andaliţii ăia?

Aldrea a venit lângă mine. Şi-a apăsat mâna mică, slabă, pe braţul meu, aşa cum făcea deseori.

«Ce te face să crezi că ar păzi ceva?»

— La fiecare oră din zi, în ultimele două săptămâni, sunt cel puţin doi andaliţi acolo, în acelaşi loc, am spus eu.

«Nu par să păzească nimic.»

— Şi totuşi păzesc. În fiecare zi. În fiecare noapte. Ştii ce înseamnă asta, Aldrea?

«Nu, nu ştiu.»

— Mă duc să mă plimb.

«Vin cu tine.»

Am plecat de pe balcon, apoi am coborât scările până la pasarelă. Aici, l-am aşteptat răbdător pe arnul care se mişca încet. Am ajuns la un pod. Podurile erau înguste, rare, de obicei aglomerate şi o adevărată sperietoare pentru an dai îţi, care nu erau obişnuiţi deloc cu înălţimea.

Nu aveau niciodată mai mult de trei picioare lăţime. Chiar şi un hork-bajir crescut în copaci se temea de ele.

Aldrea a ţinut pasul cu mine, privind mereu înainte şi niciodată în jos. Am ajuns pe partea cealaltă şi am cotit la stânga, pentru a ne îndrepta spre locul în care stăteau de pază andaliţii.

— Salutare, prieteni, le-am spus celor doi războinici, destul de indiferenţi, de altfel. Am vrea să intrăm acolo.

«De ce vreţi să intraţi?» a întrebat unul dintre ei. «Nu este nimic înăuntru cu care să-şi bată capul un hork-bajir.»

Războinicul s-a uitat dincolo de mine, a văzut-o pe Aldrea şi a salutat-o plecându-şi capul, respectuos.

«De ce păziţi locul acesta?» i-a întrebat Aldrea.

Cei doi războinici au devenit mai puţin indiferenţi. Li se ridicaseră cozile câţiva inchi. Mâinile le-au alunecat către shredderele din teacă.

«Păzim? Cine păzeşte?»

— Atunci, ne daţi voie să intrăm? am întrebat.

«Ascultă-mă, geniule, ăsta nu este un loc pentru tine. De ce nu te duci să cauţi nişte ramuri de copac pe care să le mesteci?»

Geniu. Era unul dintre cei câţiva termeni batjocoritori pe care războinicii andaliţi îi foloseau la adresa hork-bajirilor. L-am ignorat.

«Ascultă, tu...», a început Aldrea să ţipe.

Am oprit-o.

— Era doar o simplă întrebare, prieteni. Ne daţi voie să intrăm? Nu trebuie decât să ne răspundeţi cu da sau nu. Da sau nu?

«Mişcaţi-vă de aici», a răspuns rece războinicul.

M-am întors şi am plecat. Aldrea a venit după mine.

«Cred că trebuie să te aştepţi la asta. La obrăznicie, vreau să spun. Războinicii aceştia trăiesc într-o tensiune constantă, mereu în pericol, departe de casă. Nu sunt tot timpul foarte politicoşi.»

— Insultele lor nu înseamnă nimic, am minţit eu. Însă

faptul că ascund ceva contează.

«Hai să-l întrebăm pe Alloran.»

— Nu. El a dat ordin să fie păzit locul acela. Cred că va trebui să uităm de asta.

Aldrea mi-a sărit în faţă, barându-mi drumul.

«Nu mă minţi, Dacă. O să încerci să afli ce este acolo. Dar nu ai încredere în mine că o să te ajut.»

Mă hotărâsem să rămân calm. Dar n-am mai putut. Aşa c-am strigat:

— Noi am luptat umăr la umăr cu semenii tăi, iar voi, andaliţii, încă ne trataţi ca pe nişte inferiori! Ca pe nişte haimanale, ca pe nişte servitori sau doar ca pe nişte clovni idioţi, buni doar să vă amuze!

«N-au ştiut cine eşti», a spus Aldrea. «Au crezut că eşti un hork-bajir obişnuit.»

— A, da. Au crezut că sunt doar un *prost* de hork-bajir. Hork-bajirul pe care nu-l duce mintea. Hork-bajirul bun la toate, nesemnificativ, bătut în cap.

«Nu asta am vrut să spun.»

— Bineînţeles că asta ai vrut să spui, am zis eu, cu amărăciune. Voi, andaliţii, aveţi mai mult respect pentru yeerkii cei răi sau pentru arnii cei laşi decât pentru hork-bajirii care luptă şi mor alături de voi. Pentru semenii tăi nu contează decât inteligenţa. Ei bine, am învăţat destule despre inteligenţa yeerkilor, a andaliţilor şi a arnilor, ca să mi se facă silă.

În tot acest timp, arnii treceau pe lângă noi şi chiar printre picioarele mele, ignorându-ne.

«Eşti supărat. Te înţeleg.»

Am râs.

— Voi, andaliţii atotputernici. Aroganţa voastră nu are limite, nu-i aşa? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva: poate că noi suntem simpli. Dar noi nu folosim biologia pentru a inventa monştri. Şi nu transformăm alte specii în sclavi. Şi nu lăsăm liberi nişte paraziţi în galaxie, punând

în pericol toate celelalte specii libere, pentru ca pe urmă să ne pretindem stăpânii universului. Nu, noi suntem prea simpli pentru toate astea. Suntem prea proşti să minţim şi să manipulăm. Suntem prea proşti ca să fim obraznici. Suntem prea proşti ca să ştim cum să construim arme puternice cu care să ne anihilăm duşmanii. Până aţi venit voi, andaliţii, eram prea proşti şi ca să ştim cum să ucidem.

«Bun discurs», a zis Aldrea, cu blândeţe. «Aştepţi de mult să spui asta, nu-i aşa?»

Mânia mi se stinsese. Mă simţeam gol. Nu mai bine, nici uşurat. Doar gol şi obosit.

— Noi eram paşnici, aveam grijă de copaci, habar n-aveam de existenţa creatorilor noştri. Nu ştiam nimic despre ceilalţi din galaxie. Acum, uită-te la noi. Uită-te ce am ajuns. Copiii dispreţuiţi de arni. Sclavii yeerkilor. Instrumentele andaliţilor.

Aldrea s-a apropiat de mine şi şi-a lipit trupul de pieptul meu. Mi-am petrecut braţul, cu grijă, peste umerii ei. Am stat acolo, pe pasarelă, mult timp, fără să-i vedem pe cei care treceau.

«O să te ajut să afli ce ascund ei», a spus Aldrea. «În seara asta, când arnii vor dormi.»

— Nu poţi acţiona împotriva semenilor tăi.

Atunci, ea s-a uitat la mine cu toţi ochii.

«Dacă, sper să nu ajung să aleg între semenii mei şi… şi tine. Dar dacă va trebui, o să fiu de partea ta.»

Am zâmbit. Am apreciat ce-mi spusese. Dar n-am crezut-o.

C capitoM) T)

ALDREA

M-am dus să-l văd pe Alloran, fără să-i spun lui Dacă. L-am întrebat ce era în camera păzită. El mi-a recomandat, foarte rece, să-mi văd de treburile mele. Alloran fusese întotdeauna arogant. Acum, după atâtea luni de bătălie fără speranţă, era brutal, distant şi, mai ales, epuizat.

Am stăruit. Chiar i-am luat mâna într-a mea.

Tehnica metamorfozării era încă destul de nouă şi mulţi andaliţi nu ştiau cum funcţionează. Nici măcar o clipă nu i-a trecut prin minte lui Alloran, în timp ce simţea cum îl învăluie calmul ciudat şi letargia, că îi luam ADN-ul.

L-am găsit pe Dacă în tabăra ocupată de noi, ultimii rămaşi din armata de hork-bajiri.

«Sunt gata», l-am anunţat eu.

— Ai fost la Alloran, a spus Dacă.

Eram surprinsă. Am văzut-o pe Delf Hajool, partenera lui Jagil, părând ruşinată. Nici Jagil nu se uita la mine.

«Dacă, nu-i nevoie să-i foloseşti pe Jagil şi pe Delf ca să mă spioneze. M-am dus la Alloran cu un scop. I-am luat ADN-ul.»

Asta l-a surprins. Am desluşit o undă de plăcere în expresia chipului său.

— Pentru metamorfozare? Dar el probabil că ştie ce ai făcut. Probabil că războinicii lui te-au văzut.

M-am dus la Delf şi i-am luat mâna cu gheare într-a mea.

«Să-ţi arăt cum a fost, Dacă. Alloran a simţit o pace şi un calm subit. Aşa cum simte Delf acum. Cei care ne-au văzut nu au cum să ştie.»

I-am dat drumul lui Delf.

Dacă a aprobat, dând din cap. Chiar a zâmbit.

— Bun plan.

«Vrem să intrăm fără să rănim pe cineva», am spus eu.

A fost aşa de uşor să mă metamorfozez în Alloran, că nici nu mi-am dat seama când m-am transformat. Nu s-a petrecut nicio schimbare mentală. Aveam aceleaşi instincte andalite. Dar acum, mergând în faţa lui Dacă, am simţit forţa fizică, mai mare, a unui andalit mascul. Când am privit în urmă, cu ochii auxiliari, am văzut lama grea de

pe coada unui mascul. Am simţit, deopotrivă, şi stângăciile unui mascul, lipsa echilibrului fin pe care îl posedă o andalită.

Am mers ferm, fără să mă clatin, fără să ezit, către uşa păzită. Gărzile m-au văzut venind, au luat poziţia de drepţi şi au tăcut.

«Raportaţi», am ordonat.

Aproape că mă aşteptam ca gărzile să izbucnească în râs. Poate că arătam şi vorbeam ca Alloran, dar nu mă simţeam ca el.

«Nimic nou de la... ei bine, de când hork-bajirul care locuieşte aici sau altul care semăna cu el a venit cu fiica lui Seerow, astăzi.»

«Un alt hork-bajir», am spus eu. «Dar, e drept, toţi arată la fel. Deschide.»

«Da», prinţe războinic Alloran. «Şi hork-bajirul?»

Mi-am întors ochii auxiliari către el.

«Îmi pui mie întrebări?»

«Nu! Nu, prinţe războnic Alloran. Nu.»

Uşa s-a deschis. Gărzile s-au dat în lături.

«Staţi aici, afară. Fiţi atenţi la fată. Poate se întoarce.»

Am intrat. Era o încăpere de mărime medie. Nu am văzut nici andaliţi, nici arni. Camera era plină cu echipament, maşinării cu lumini pâlpâitoare. Era o privelişte stranie.

— Ce sunt toate astea? întrebă Dacă.

«Habar n-am», am recunoscut eu. cunele sunt andalite, dar bănuiesc că majoritatea sunt arne.»

M-am îndreptat către ceva cunoscut: un panou de computer andalit.

clomputer, porneşte», am spus.

«ldentificare utilizator», ceru telepatic computerul.

Am respirat adânc, ca să-mi stăpânesc tremurul din capul pieptului.

«Alloran-Semitur-Corrass», am zis.

«Identificare confirmată. Activate, a comunicat computerul.

«O să fim într-o mare încurcătură dacă suntem prinşi», am zis.

Dacă a zâmbit.

— Aldrea, suntem tot într-o încurcătură de când ne-am cunoscut.

«Computer, identifică scopul acestei încăperi.» Din fericire, computerele nu înţeleg conceptul de întrebare suspectă. Computerul răspunse:

«În această anexă biotehnologia arnă este utilizată alături de tehnologia computerelor andalite pentru a concepe şi a produce specimene biologice.»

M-am încruntat.

«Ce specimene biologice?»

«Onkallilium…»

«Ăsta-i un medicament organio, i-am spus lui Dacă.

«… şi virusul Q-unu-Optsprezece.»

Inimile mi s-au oprit pentru o clipă. Cui îi trebuia un virus?

«Explică scopul exact al virusului Q-unu-Optsprezece.»

cvirusul Q-unu-Optsprezece este un virus cuantic. Este conceput să atace un anumit tip de creaturi la nivel subatomic, trecând peste toate posibilele contramăsuri. Este menit să producă moartea în câteva minute.»

«Nu», am şoptit eu.

— Întreabă-l ce înseamnă „un anumit tip de creaturi”, mi-a cerut Dacă.

Pentru o clipă, pur şi simplu n-am putut. Deoarece computerul avea să răspundă. Computerul avea să spună adevărul, iar eu nu voiam să aud adevărul.

— Întreabă-l! a stăruit Dacă.

«Computer, pentru ce specie a fost creat virusul Q-

unu-Optsprezece?»

«Hork-bajiră.»

Icapitofuf}*2*)

DACĂ HAMEE

Stăteam acolo amândoi, nemişcaţi. Nu ştiu ce a simţit Aid rea. Ştiu ce am simţit eu.

Clocoteam de furie împotriva andaliţilor, pentru că inventaseră acest lucru rău.

Dar, dincolo de mânie, era tristeţe. Îngrozitor de multă tristeţe. Totul fusese în zadar. Luptaserăm, uciseserăm. Pentru ce? Andaliţii înţeleseseră adevărul: pierduserăm. Hork-bajirii aveau să fie sclavii yeerkilor.

Virusul acesta era o recunoaştere a eşecului. Andaliţii nu-i puteau salva pe hork-bajiri. Aşa că, în loc să-i lase să cadă în mâinile yeerkilor, aveau să-i anihileze.

«N-am ştiut», a spus Aldrea. «N-am ştiut. Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu se poate să facă asta.»

— Ba e foarte logic, am spus eu. Pentru mintea strălucită, nemiloasă, a andaliţilor este perfect logic. Mai bine ne distrug, decât să ne lase să devenim instrumentele yeerkilor.

«Nu!» a urlat Aldrea cu mai multă forţă decât o auzisem vreodată. «Nu! Noi *nu* suntem aşa. Alloran şi-a pierdut minţile. Corpul electoral nu va sprijini niciodată aşa ceva. Niciodată!»

— Poate că nu, am zis eu. Dar corpul electoral andalit nu este aici. Alloran este.

«N-o să îngăduim să se petreacă aşa ceva», a spus Aldrea. «Noi suntem andaliţi. Noi nu distrugem specii inteligentei

— Ce putem face? am ridicat din umeri fără speranţă, privind şirurile de maşinării care străluceau în jurul meu.

«Computer!» s-a repezit Aldrea. «Poţi pune tot virusul Q-unu-Optsprezece produs până acum într-un singur recipient, destul de mic pentru a fi transportat în

siguranţă?»

«Da.»

«Atunci, fă-o!»

— Ce ai de gând, Aldrea?

«O să distrug virusul şi acest laborator.»

— Asta înseamnă că te întorci împotriva semenilor tăi.

Începuse să se transforme din Alloran în ea însăşi. Apoi s-a uitat la mine cu ochii ei şi mi-a vorbit cu vocea ei liniştită.

«Nu. Semenii *mei* nu decimează specii întregi. Semenii *mei* au venit să-i protejeze pe hork-bajiri, nu să-i distrugă. Nu ştiu de ce a venit Alloran, dar el nu este unul dintre semenii *mei*»

— Alloran şi războinicii lui vor încerca să ne oprească.

«Da. Ştiu.»

Am zâmbit, în ciuda situaţiei. Alloran ne trădase. Mulţi erau sortiţi pieirii acum, într-un fel sau altul. Dar, până la urmă, Aid rea era adevărata mea prietenă. Mă minţise, mă folosise din când în când şi totuşi, acum, aici, în acest moment de răscruce, ea era adevărata mea prietenă.

— Nu te-am crezut, am recunoscut eu, când ai spus că, dacă vei fi nevoită să alegi, mă vei alege pe mine.

«Bineînţeles că nu m-ai crezut», a spus Aldrea. «Pentru că minţeam. Încă o dată. Dar asta nu este deloc o alegere. Acest lucru nu trebuie să se petreacă.»

— Tu şi cu mine, singuri împotriva yeerkilor şi a andaliţilor, am zis eu.

Aldrea a dat din cap, aprobator.

«Cred că aşa stau lucrurile.»

— Atunci, de acum înainte, fără minciuni. Fără manipulări. Fără viclenii andalite.

Aldrea încuviinţă.

«Să sperăm că acest „de acum înainte” o să dureze mai mult de cinci minute.»

Arătă apoi către un cilindru strălucitor, din oţel, care se ridicase repede dintr-o consolă.

«Ăsta trebuie să fie virusul. Vrei să-l duci tu? Braţele tale sunt mai puternice decât ale mele.»

Am ridicat cilindrul dătător de moarte. Aldrea şi-a scos shredderul.

«Fii gata să fugi», a spus ea şi a ridicat arma.

Văzusem multe fapte curajoase de când începuse războiul. Dar niciuna mai curajoasă ca asta. Fata andalită se întorcea împotriva neamului ei ca să îl salveze pe al meu.

Mi-era tare dragă, în clipa aceea. Probabil ţinusem la ea şi mai înainte, dar atunci mi-am dat seama. Cu toate minciunile ei, cu toată aroganţa ei înnăscută, cu toate manipulările ei, o iubeam.

«Hai să aruncăm în aer locul acesta!»

A început să tragă, iar eu n-am mai avut timp să mă gândesc, ci doar să acţionez.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Consolele au explodat. Maşinăriile s-au topit. Camera a devenit, într-o clipă, la fel de fierbinte ca soarele pe crengile cele mai de sus.

ŢIUUU! ŢIUUU!

BUF-BUUUM!

Paznicii s-au năpustit înăuntru.

VUF! L-am lovit pe unul în cap cu un recipient. A căzut, fără cunoştinţă.

Aldrea a întors calmă shredderul, i-a reglat puterea şi a tras în celălalt o salvă mai mică, trântindu-l, uimit şi prostit, la podea.

«Cred că le-ajung atâtea stricăciuni», a spus Aldrea. «Hai să plecăm de aici!»

Am ieşit în fugă, eu trăgându-i pe cei doi andaliţi

afară din calea pericolului. Camera continua să explodeze, cu jerbe de scântei şi arcuri bruşte de mare voltaj.

Ţineam bine recipientul; Aldrea mergea înainte. Ne-am grăbit pe pasarelă. Oraşul era pustiu şi întunecat, doar cu lumina slabă care venea din miezul planetei. Toţi arnii dormeau.

Dar atunci a explodat peretele din faţă al laboratorului. Zgomotul s-a răspândit în toată valea. Nimeni n-a mai dormit după aceea.

«Spre pod!» a strigat Aldrea. «Aruncăm recipientul în Adânc. În felul acesta o să ardă în siguranţă.»

Ne-am întors către pod. Dar andaliţii reacţionaseră rapid la zgomotul exploziei. Războinicii se revărsau acum din locurile în care erau încartiruiţi.

L-am văzut pe Alloran făcându-şi apariţia în capătul celălalt al văii. Era de neconfundat, chiar şi de la o mie de picioare depărtare. Şi chiar de la distanţa aceea şi-a dat seama ce se petrecea.

«Opriţi-i!» a urlat el.

Andaliţii s-au repezit spre noi din capătul celălalt al podului. În urma noastră veneau alţii, pe pasarelă.

Prinşi!

Şi atunci…

ŢIUUU! ŢIUUU!

Pe lungul văii atacau trei nave-ploşniţă, trăgând cu lansatoare Dracon. Zgomotul pe care îl făceau trecând prin aer zguduia piatra de sub picioarele mele.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Razele Dracon au ciobit pereţii de piatră, aşa cum pătrunde lama de la braţ prin coaja de *stoola* înmuiată de ploaie.

Tunurile apărării andalite, shreddere de mare putere, fixate pe pasarele, au ripostat. Valea, luminată ca ziua, vuia de zgomotul exploziilor. Pretutindeni shredderele şi lansatoarele Dracon scuipau foc. Pretutindeni rocile

explodau, crăpau, se sfărâmau, transformându-se în pietricele.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Au apărut încă trei nave-ploşniţă, la fel de rapide ca primele, trăgând nebuneşte. Arnii, ameţiţi, mureau cu sutele. Andaliţii furioşi piereau, loviţi de pietrele care zburau şi de razele Dracon.

BUUUM! Tunul nimerise o navă-ploşniţă! îi retezase o parte, lăsând-o deschisă; se clătină nebuneşte, apoi se izbi de un perete.

— Ura! m-am bucurat eu.

Nebunie! Mă bucuram pentru andaliţii care voiau să ne stârpească.

Am pornit în fugă spre pod. Trebuia să distrugem cilindrul. Dar o rază Dracon mi-a tăiat calea, oprindu-mă din drum. Strălucirea ei mă orbise.

Pentru o vreme, andaliţii uitaseră de noi şi se grăbeau la arme. Uitaseră toţi, cu excepţia unuia.

Când mi-am recăpătat vederea, Alloran, era la jumătatea drumului pe pod, venind către noi, fără să ţină seama de pericol.

Era un andalit curajos: venea în fugă peste puntea îngustă, situată la mai multe mile deasupra miezului de un roşu-aprins al planetei, cu navele-ploşniţă ale yeerkilor trecând la câteva picioare pe deasupra capului său. Era curajos, da. Asta trebuie să recunosc. Dar mai degrabă îi voiam moartea, decât să-i dau virusul ca să-l folosească împotriva semenilor mei.

«S-a terminat, Alloran», a strigat Aldrea. «Nu vei extermina hork-bajirii!»

câncerc să salvez planeta asta, proasto!» a spus Alloran.

«Şi-o salvezi distrugând-o?»

«Dă-mi cilindrul», m-a somat Alloran.

Aproape trecuse podul. Alţi andaliţi dădeau din nou

curs ordinului său, blocându-ne retragerea. Nu mai puteam spera să ajungem destul de departe pe pod pentru a da drumul recipientului în Adânc.

Eram prinşi în cursă, când, de-a lungul văii, a apărut o navă a cărei înfăţişare mă umplu de groază. Tunul andalit trase o salvă puternică, însă scuturile navei-lamă transformară razele shredderului într-un foc de artificii inofensiv.

Se apropia, mult mai lent decât navele-ploşniţă de luptă, un uriaş invulnerabil. Încetineala sa era insolentă, o palmă pe obrazul andaliţilor care nu puteau să-i facă niciun rău.

Nava-lamă a deschis apoi focul.

ŢIUUU! ŢIUUU!

Podul a explodat, în faţa mea căscându-se un gol de o sută de picioare. Alloran a rămas într-o parte. Eu şi Aid rea în cealaltă.

«Omorâţi-i!» le-a poruncit Alloran războinicilor săi. «Omorâţi-i pe hork-bajir şi pe progenitura trădătoare a lui Seerow!»

Nava-lamă se apropia, trăgând de la mică înălţime.

Războinicii andaliţi şi-au îndreptat shredderele către Aldrea şi către mine. Păreau dezorientaţi, se îndoiau. Să-i dea ascultare prinţului lor, pe care bătălia îl scosese din minţi?

Aldrea s-a întors spre mine. Mi-a luat mâna cea liberă într-a ei.

«Noi am încercat», a spus ea, simplu.

Dar eu nu eram pregătit să mor. Nu încă. Nava-lamă ajunsese dedesubtul nostru, la mică distanţă. Am strâns-o pe Aldrea de mână.

— Sari!

«Ce?»

— Ai încredere în mine. Sari!

Qcapftofuf

ALDREA

Ne-am aruncat în hău.

Am căzut.

BUF! BUM!

«Auuu!»

Am aterizat pe nava-lamă, în timp ce trecea pe sub podul distrus. Am încercat să stau în picioare. Dar aveam piciorul drept din faţă rupt. După câteva clipe, am resimţit durerea, atât de serios că aproape am leşinat.

Dacă era întins lângă mine, fără cunoştinţă, pe fuzelajul de fier negru al navei.

Nava-lamă s-a înălţat deasupra văii, pe lângă peretele cu oraşele arnilor, acum spulberate şi în flăcări. Ne-am ridicat prin ceaţa albastră.

«Dacă! Dacă! Trezeşte-te! Chestia asta va accelera în câteva secunde!»

El a deschis ochii.

— Suntem deasupra Adâncului? Pot să arunc recipientul?

«Nu sunt sigură», am spus. «Poate că îl vei arunca în copaci!»

El a sărit în picioare. Eram deasupra ceţii, deasupra văii cu pante înclinate. Coroanele copacilor treceau repede prin stânga şi dreapta noastră. Nava avea să accelereze în orice clipă, trecând de la viteza aceasta de melc la de câteva ori viteza sunetului şi luând altitudine.

— Încă o săritură, a spus Dacă.

A alergat către mine, clătinându-se pe suprafaţa neregulată a navei. Mi-a dat mie recipientul.

— Ţine asta strâns!

Apoi m-a luat în braţe.

Dacă a sărit, cu mine cu tot. A întins o mână în întuneric şi s-a prins de coroana unui copac. Ne-am legănat, o dată, şi-nca o dată, şi-nca o dată, iar vârful copacului s-a îndoit, zgâlţâindu-ne ca un resort.

— Te poţi metamorfoza în *chadoo*? m-a întrebat Dacă, respirând greu.

«Da. Dar ce facem cu cilindrul? O să-mi scape. Braţele unui *chadoo* nu sunt destul de puternice. Aşteaptă. Am altă idee.»

Am început să mă metamorfozez. Am început să mă metamorfozez în acea fiinţă care se putea legăna în copaci şi putea şi să ţină recipientul letal în siguranţă.

— Ce faci? a strigat Dacă, în timp ce corpul meu se schimba în braţele sale.

«Mă metamorfozez. Stai puţin, nu durează decât un minut.»

Am simţit cum mi se scurta coada şi cum mi se îngroşa. Şi-a pierdut supleţea şi forţa şi a devenit un fel de al treilea picior.

Am simţit cum picioarele din faţă mi se usucă şi se micşorează, în timp ce picioarele de dinapoi mi se întăresc şi se sprijină pe două labe mari, cu gheare. Am simţit o putere nouă, incredibilă, în braţe. Acestea se îngroşaseră, îngrămădind muşchi peste muşchi.

Ochii auxiliari mi s-au întunecat, dar s-au întărit, transformându-se în coarne mari, încovoiate în faţă.

Iar apoi, pe braţe şi pe picioare au început să-mi apară lame.

— Te transformi în hork-bajir!

— Da, am spus, folosindu-mi gura de hork-bajir. Am luat ADN de la Delf.

Am strâns mai bine cilindrul. Am întins mâna după creanga unui copac şi am apucat-o cu ghearele mele de hork-bajir.

— Suntem amândoi implicaţi, Dacă. Dacă virusul cuantic este eliberat, vom muri împreună, acum.

— Nu vreau aşa ceva!

— Eu vreau, Dacă. Voi trăi sau voi muri cu tine.

Atunci Dacă şi-a împins coarnele de pe frunte între-ale

mele şi am simţit o furnicătură pe care nu crezusem că o poate simţi un hork-bajir. Era un sărut al hork-bajirilor, bănuiesc. Ceea ce facem noi, andaliţii, când mângâiem faţa celuilalt cu palmele.

Atârnam acolo, în coroana unui copac, la mii de picioare altitudine, şi, pentru o clipă, cel puţin, am uitat de bătălia aceea cruntă, de războiul pierdut şi de recipientul care ne putea distruge.

În sfârşit, am coborât din copac, pe sol.

Iar acolo, ne-a înconjurat imediat o armată de hork-bajiri. Erau cu toţii înarmaţi cu lansatoare Dracon. Toate acele arme erau îndreptate spre noi.

Un hork-bajir a ieşit mai în faţă.

— Dacă Hamee, clarvăzătorul hork-bajir, şi Aldrea, fiica lui Seerow, în persoană, a spus el. Îmi place foarte mult această nouă tehnologie andalită de metamorfozare. A fost fascinant să privim. Va fi chiar şi mai fascinant să o folosim, de îndată ce te voi face gazda mea.

(capftofgf? 4)

ESPUM

Mi-au sclipit ochii? O, da. O, sigur că da.

— Daţi-mi voie să mă prezint, am spus. Numele meu este Esplin-Nouă-Patru-şase-şase. Am gradul de Subrisser Doisprezece, deşi, în urma acestui triumf, cred că voi fi ridicat în rang. O, da, acesta este un mare succes.

— Bucură-te de el cât mai poţi, yeerkule! Nu vei trăi o altă promovare.

Am zâmbit spre andalita metamorfozată.

— Ne-am mai întâlnit, desigur. Atunci am văzut prima oară cum te metamorfozezi. De data aceasta, te-am urmărit prin unul dintre mulţii senzori plasaţi în copaci. Impresionant. Face şi mai dorită o gazdă andalită. Luaţi-i!

Războinicii mei au sărit şi i-au înhăţat pe cei doi rebeli. Li s-au legat mâinile la spate cu cătuşe şi au fost târâţi la nava mea de luptă, aflată la câteva sute de yarzi

depărtare.

— Ai grijă, l-am mustrat pe unul dintre războinicii mei, care îi dăduse o lovitură de picior lui Dale Hamee. Astea sunt trupurile noastre. Le vreau în stare bună.

M-am uitat la cilindrul pe care îl duceau. Era sigilat. Părea periculos. M-am gândit să-l deschid să mă uit înăuntru. Dar simţul de precauţie m-a avertizat să-l las în pace. I l-am dat unuia dintre războinicii mei.

Nava de luptă era prea mică şi nu încăpeau toate gărzile mele, aşa că am păstrat doar două. Stăteau în picioare, cu lansatoarele Dracon îndreptate asupra prizonierilor. Trebuia să mă întâlnesc cu nava-lamă, după ce distrugea refugiul andalit.

Dar nava-lamă nu se întorsese încă pe orbită. Ai noştri se distrau de minune, prăjind andaliţii în Adânc, mi-am spus eu.

Aşa că am aşteptat. Indiferent câtă glorie obţinea altcineva în bătălia cu andaliţii, eu îmi îndeplinisem promisiunea de a-i captura sau de a-i ucide pe andalită şi pe liderul hork-bajir.

Partea cea mai bună era că aveam primul şi singurul andalit captiv.

— De ce nu te metamorfozezi înapoi în trupul tău? am întrebat-o. N-are rost să încerci să mă păcăleşti.

— Ştiu ce vrei, a zis Aldrea. N-am de gând să-ţi ofer asta.

— Nu poţi sta tot timpul în forma asta, am spus.

— Ba da, pot, a zis Aldrea. De fapt, într-o oră şi jumătate, nu voi mai avea de ales. Voi rămâne hork-bajir pentru totdeauna.

Nu exista urmă de îndoială. O spusese prea triumfătoare, ca să fie o minciună.

— Există o limită de timp? am întrebat.

— Da, a zis ea, rânjind. Există.

— Ce e în recipient? am întrebat.

— Deschide-l şi o să vezi, a spus Dacă Hamee.

— O, suntem nişte tineri eroi sfidători, nu-i aşa? i-am luat eu în râs. Foarte curajoşi!

M-am îndreptat către Dacă Hamee. i-am zâmbit Aldreei. Şi l-am lovit cu piciorul pe Dacă Hamee cât am putut de tare. Apoi l-am mai lovit o dată. El a gemut şi a căzut cu faţa la podea.

— Demetamorfozează-te, andalito, am spus.

— NU! a strigat prostul de hork-bajir. Nu-I lăsa să…

L-am lovit iar cu piciorul.

— Demetamorfozează-te, andalito. Nu vreau să-mi zgârii piciorul rănindu-ţi prietenul. Demetamorfozează-te şi gata. Nu contează. Amândoi veţi deveni trupuri-gazdă, fie că vă place sau nu. De ce să mai înduraţi durerea?

Atunci mi-a venit o idee. Mi-a înflorit în minte precum cea mai frumoasă floare. Desigur. *Desigur*!

— Pune mâna pe ea. Ţine-o jos! am răcnit, încântat de ideea mea. Nu-i nevoie să se demetamorfozeze. O pot infesta acum, iar apoi o pot obliga să se demetamorfozeze. Ha-ha-ha!

Războinicii s-au repezit spre ea. Au apucat-o de cap. l-au răsucit urechea.

— NU!

Dacă Hamee urla şi se zbătea, dar cătuşele îl ţineau bine.

Am început să eliberez creierului hork-bajirului gazdă de sub control. M-am strecurat, târându-mă şi înghesuindu-mă, ca să ies mai repede din urechea lui. Timp de o clipă, extrem de lungă, am orbit, neconectat la nicio gazdă.

Dar apoi am simţit urechea altui hork-bajir, cel care era doar o metamorfozare a andalitei din interior. M-am strecurat prin ea. Am întins disperat antenele, căutând să realizez contactul.

Eram încă pe jumătate în afara urechii andalitei,

când i-am atins creierul şi i-am simţit mintea, Iat-o, un creier hork-bajir din punct de vedere fiziologic, dar conţinând nu o minte idioată de hork-bajir, ci inteligenţa rapidă ca fulgerul a andalitei.

Am văzut, în interiorul minţii, amintirile Aldreei, andalita. Am văzut totul într-o clipă! Tot ce fusese, tot ce făcuse împotriva noastră. Am văzut secretul recipientului.

Dar, mai presus de toate, am văzut-o alergând, cu coada pe sus, cu patru ochi deschişi, văzând în toate direcţiile în acelaşi timp. Alerga liberă prin iarba de pe planeta andalită.

«Salut, andalito!» am strigat, simţind că era conştientă de prezenţa mea în mintea ei. «Eşti a mea! Gazda mea! Sclava mea!»

Nu puteam aştepta să mă înfăşor complet în jurul creierului ei. Trebuia să mă uit în amintirile ei, în toate. Şi mi-am deschis propria minte şi propriile amintiri, permiţându-i să vadă tot ce eram, tot ce fusesem. Voiam să se teamă de mine, să înţeleagă cât de lipsită de speranţă era viaţa ei acum.

«Da, uită-te în mintea mea, andalito. Vezi cine sunt? înţelegi că sunt stăpânul tău? Acum îţi dai seama că vă vom zdrobi pe toţi?»

Am atins zona care controla vederea. Am deschis un ochi hork-bajir. L-am văzut pe Dacă Hamee, strigând, luptându-se. Le-am văzut pe cele două gărzi ale mele privind, fascinate. Într-o clipă, aveam să mă demetamorfozez şi să devin primul andalit controlat! Atunci aveau să rămână cu gura căscată. Întreaga rasă de yeerki avea să…

O mişcare! Un alt hork-bajir. Dar cine… trupul meu gazdă!

Timpul parcă a îngheţat, când mi-am dat seama de greşeală. Fostul meu trup-gazdă nu mai era sub control.

Nuuu! am strigat în tăcere. *Nuuu*!

Trupul meu gazdă, liber acum, a luat o armă şi-a lipit-o de gâtul uneia dintre gărzile mele. Războinicul meu a căzut ca o piatră. Celălalt războinic s-a întors, dar prea încet, prea greoi. Fosta mea gazdă l-a trimis şi pe el pe lumea cealaltă.

Şi atunci, în timp ce mă luptam deznădăjduit să preiau controlul asupra andalitei şi să pătrund în capul ei, am simţit o mână strângându-se în jurul părţii inferioare a trupului meu.

Eram tras afară! Nuuu Nuuu!

Antenele mele au pierdut contactul cu ochii. Au pierdut contactul cu mintea andalită.

Eram din nou orb! Neajutorat. Am simţit impactul, când am atins podeaua.

Ştiam că viaţa mea va lua sfârşit.

Şi totuşi, în furia mea neputincioasă, o parte din mine nu se mai putea gândi decât la acea frumoasă imagine pe care o păstram în amintire. La frumuseţea copleşitoare a andalitei care alerga liberă.

(capetofof) îl)

DACĂ HAMEE

Limaxul yeerk zăcea neajutorat pe podea. Alături, zăceau alţi doi hork-bajiri controlaţi.

— Cine eşti tu? l-am întrebat pe hork-bajirul care fusese gazda lui Esplin.

— Sunt Gah Fillat, a spus el. Iar tu eşti Dacă Hamee. Tu eşti diferit.

Am zâmbit.

— Nu atât de diferit. Mă poţi ajuta să scap de cătuşele astea?

Gah părea îngrijorat. Părea buimac. Era, până la urmă, unul dintre semenii mei. Nu auzise niciodată cuvântul „cătuşă”. Nu avusese niciun motiv să-l ştie.

— Pot eu, a spus Aldrea.

S-a târât până la unul dintre hork-bajirii controlaţi

care zăceau fără cunoştinţă. A scos lansatorul Dracon din mâna lui şi a tras, topind cătuşele.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

Ea a dat din cap, afirmativ.

— Acum, da.

Dar ceva era în neregulă cu ea. Ştiam. Ceva se schimbase. A observat că mă uit fix la ea.

— Yeerkul. Esplin-Nouă-Patru-şase-şase. I-am văzut amintirile, a spus ea. Cred… Cred că nimic nu este atât de simplu pe cât pare.

M-am uitat jos, la limaxul care se zvârcolea. Atât de inofensiv, acum. Atât de neajutorat.

Îl uram. Îi uram pe el şi pe toţi yeerkii pentru ceea ce le făcuseră semenilor mei. Dar nu voiam să-l omor. Eram doar obosit. Prea obosit şi ca să-mi trag răsuflarea.

— Ce facem? m-a întrebat Aldrea.

— Cu el? am arătat cu capul spre yeerk. Nu ştiu.

— Nu doar cu el, a spus Aldrea. Cu toate. Cu noi. Am putea folosi această navă-ploşniţă de luptă. Am putea zbura departe. Am putea găsi o planetă nelocuită. Am putea pleca pentru totdeauna din locul acesta.

— Asta vrei să faci? am întrebat-o.

— Acum sunt hork-bajir. Am putea fi… am putea fi *noi*.

Am întins braţul spre ea şi-am prins-o de mână.

— Poate că, acolo…

BUUUM!

Nava se învârtea, scăpată de sub control. Am văzut flăcări. Am fost izbit de podea, de tavan, de pereţi. Toate se învârteau nebuneşte.

Prin fereastră, am zărit o navă care trăgea din nou în noi. Nu era o navă a yeerkilor, ci o navă de luptă andalită.

Ne localizaseră. Eram o navă-ploşniţă. Ne atacau. Şi ne avariaseră deja nava. Aerul aproape se terminase. Plămânii mei nu mai aveau ce inspira.

Aici rea se lupta să ajungă la pupitrul de comandă. Gâfâind, strigând, se lupta cu butoanele de control, lovită de corpurile hork-bajirilor, care pluteau la întâmplare. Nu ştia încă să-şi folosească degetele groase de hork-bajir.

Coboram. Nu ne mai învârteam aşa de repede, dar coboram în mare viteză.

— O să ne prăbuşim! strigă Aldrea.

VUF! TROSC!

O parte a navei se rupse. Am văzut crâmpeie de copaci! Ne-am lovit iar şi iar.

Apoi, brusc, ne-am oprit.

Am ridicat capul, apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

Când mi-am revenit, am văzut-o pe Aldrea sângerând.

Mi-am pierdut din nou cunoştinţa.

Era lumină afară când am deschis ochii. M-am uitat în sus, la faţa Aldreei. Doar că era faţa lui Delf, desigur.

— Acum eşti hork-bajir, am spus, prosteşte, cu mintea ameţită şi confuză.

— Pentru totdeauna. Limita de timp a trecut. Sunt hork-bajir.

Mintea a început să mi se limpezească. Amintirile mi-au revenit.

— Ceilalţi?

— Cei doi hork-bajiri controlaţi au dispărut, a zis ea. Prietenul nostru Gah Fillat a plecat la cules de coajă.

— Şi yeerkul? Esplin-Nouă-Patru-şase-şase?

Ea a ridicat din umeri.

— L-am căutat. Nu l-am găsit. Este un fir de apă chiar acolo. Poate…

M-am ridicat în picioare. Îmi simţeam capul de parcă ar fi fost burduşit de un *Jubba-Jubba*. Dar trăiam. Şi trăia şi Aldrea. Şi…

— Recipientul! am strigat.

Aldrea a făcut ochii mari.

— Am uitat de el!

Am alergat amândoi la rămăşiţele navei-ploşniţă. Erau împrăştiate pe o suprafaţă de câteva sute de picioare.

O grămadă de metal şi un motor întreg atârnau în crengile de deasupra noastră.

Am căutat timp de o jumătate de oră. Apoi, o voce a strigat:

— Dacă Hamee, sunt aici!

Era Gah. Era în copac, deasupra noastră. Cobora să ne întâlnească. În mână ducea recipientul. Îl recuperase de pe crengile de mai sus. Ştia că era important. Ni-l aducea.

— Nu, a şoptit Aldrea. Nu, nu, nu!

Recipientul era deschis.

— Fugi, Dacă! Trebuie să fugim! Vântul îl împrăştie, dar trebuie să fugim!

— Gah! am strigat eu. Gah Fillat!

Dar ce-i puteam spune? Nu puteam face nimic, în timp ce priveam îngrozit, faţa i s-a schimonosit, ochii i s-au umflat în orbite.

Noi am fugit.

Am fugit.

Am fugit la vale, în jos, către casa noastră din ţinutul arnilor. N-aveam unde să mergem. În altă parte.

Am alergat prin ceaţa albastră, peste marginea stâncii. Din peretele unde se afla oraşul se ridica fum. Am auzit strigăte îndepărtate. Vocile arnilor.

Şi, stând acolo, am văzut nava de luptă andalită ridicându-se prin ceaţă. În spate, un transportor. O altă navă de luptă. Al doilea transportor. Era tot ce mai rămăsese din forţele andalite ale misiunii.

Am stat acolo, privind cum se înălţau, din ce în ce mai sus, luând viteză. Cum dispăreau, în ceaţa albastră. Privind cum se evapora ultima noastră speranţă.

Am stat acolo, pe marginea stâncii, ştiind că virusul cuantic era răspândit de vânt şi că andaliţii plecau pentru totdeauna.

Venise sfârşitul. Războiul era pierdut.

— S-a terminat, spuse Aldrea. Andaliţii au plecat. Hork-bajirii sunt condamnaţi.

Dar nici măcar acum nu eram pregătit să mă predau. Da, andaliţii plecaseră. Dar cu siguranţă mai era o speranţă. Cu siguranţă exista *o* speranţă pentru semenii mei.

— Sunt văi în care virusul nu va ajunge, o vreme, am spus eu. Unii vor supravieţui. Cu siguranţă, unii vor supravieţui. Şi... şi încă mai sunt copaci.

— Şi noi, a spus Aldrea. Deocamdată, pentru o vreme, ne avem unul pe altul.

Am stat acolo mult timp. Trecerea navelor andalite lăsase vârtejuri în ceaţa albastră. Dar, treptat, acestea au dispărut. Nu mai rămăseseră decât coloanele de fum şi strigătele slabe dinspre oraşul celor care îi creaseră pe semenii mei.

Şi pe orbită, şi în văi, şi în capetele semenilor mei, erau yeerkii.

Eu eram Dacă Hamee. Clarvăzătorul hork-bajir. Dar nu puteam vedea viitorul. Nu vedeam speranţa, deşi ştiam că exista, totuşi, acolo.

Însă o vedeam pe Aldrea. Diferită, acum, o hork-bajiră. O puteam vedea pe ea. Şi asta avea să fie de ajuns.

eprfog

Jara Hamee tăcu.

Eu mi-am întins aripile, ca să-mi scutur rouă zorilor de pe ele. Focul se stinsese, nu mai era nici măcar jar. Ceilalţi hork-bajiri plecaseră de mult la culcare.

Toţi, în afară de Jara Hamee. Ei mai auziseră povestea.

«Este o poveste uimitoare», i-am spus lui Jara Hamee. «Nu chiar una fericită, totuşi.»

— Da. Poveste bună. Poveste tristă, a încuviinţat Jara. Jara Hamee spus. Tata spus Jara Hamee. Tatăl-tatăl spus

tata. Eu spun fiică.

Se uită cu drag la hork-bajira care se cuibărise lângă mama ei, în timpul nopţii.

«*Fiica* ta? încă nu pot deosebi masculii de femelele hork-bajir», am recunoscut. «Dar care este finalul poveştii? Nu mi-ai spus finalul.»

— Povestea nu are final, zise Jara, râzând de parcă aş fi fost un mare prost. Poveştile continuă.

«Cred că ai dreptate. De altfel, cred că nici nu vreau să aflu continuarea poveştii. A fost destul de tristă. Nu mi-e prea greu să-mi închipui semenii pândiţi de aceeaşi soartă ca a hork-bajirilor. Totuşi, aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu Dacă şi cu Aldrea. Şi chiar cu Esplin-Nouă-Patru-şase-şase.»

— Jara ştie asta. Dacă Hamee şi Aldrea, fiica lui See row, trăit. Avut copil. Şi murit.

«Copilul lor a fost tatăl tău?»

— Da.

Încă o dată, Jara se uită la mine de parcă aş fi fost greu de cap.

— Dacă şi Aldrea avut fiu. Fiul numit Seerow. În onoarea lui Seerow. Nu nume hork-bajir.

«Nu, am bănuit eu ceva.»

— Fiul Seerow avut fiu. Iar fiul acela, Jara Hamee!

«Bine. iată-te, deci. Şi Esplin-Nouă-Patru-şase-şase?»

Jara mă privi cu şiretenie.

— Tobias cunoaşte Esplin-Nouă-Patru-şase-şase.

Da. Fireşte că-l ştiam. Yeerkul care era obsedat de andaliţi. Yeerkul care reuşise să supravieţuiască, în ciuda tuturor celor întâmplate.

«Visser Trei?»

— Visser Trei.

Am oftat. Venisem la hork-bajiri încercând să mă simt mai bine. Acum, eram mai deprimat ca înainte. Şi îmi era somn. Şi foame.

Nu era o poveste bună pentru cineva care se întreba deja care era scopul vieţii sale. Yeerkii câştigaseră. Răul triumfase. Hork-bajirii, cu excepţia acestui grup mic, erau înrobiţi.

Hork-bajirii începuseră să se trezească, mişcându-se, deschizând ochii. Înţepeniseră, probabil, stând întinşi în aceste poziţii neobişnuite, pe sol. La urma urmelor, erau obişnuiţi cu viaţa în copaci.

Ket Halpak s-a ridicat şi mi-a zâmbit. Fiica ei n-a zâmbit, ci doar m-a privit curioasă.

«Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus povestea, Jara», am zis eu. «Cred… cred că putem spera că, într-o bună zi, va mai fi un alt mare clarvăzător hork-bajir, precum Dacă Hamee. Poate că va avea mai mult noroc, nu?»

— Da, a răspuns Jara Hamee.

— Da, a zis şi Ket Halpak.

Mi-am desfăcut aripile, pregătit să prind adierea de vânt.

— Tobias, a spus Jara. Fiica aceasta numită Toby. Nume pentru Tobias.

«Ooo! Este o mare onoare, Jara şi Ket.»

Eram într-adevăr înduioşat. Era o atenţie tipică din partea hork-bajirilor.